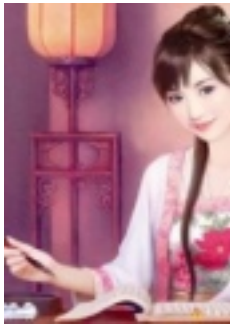

Lão công thật thông minh

Contents

Lão công thật thông minh	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	17
4. Chương 04	24
5. Chương 05 Part 1	32
6. Chương 05 Part 2	37
7. Chương 06	39
8. Chương 07	46
9. Chương 08 Part 1	52
10. Chương 09	58
11. Chương 10[end]	65
12. Chương 08 Part 2	72

Lão công thật thông minh

Giới thiệu

Nguồn link : Bloghappybee. wordpress. comĐều do cái miệng hại cái thân mà. Cần gì phải đối với 3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-cong-that-thong-minh>

1. Chương 01

“Hi, Tiểu Tình muối muối, mấy ngày nay quá thế nào nha?” Liên tục vài ngày không trở về nhà, Joe luôn có thói quen nói trước vào nhà sau, cứ như vậy hỏi người ở chung - Hà Xảo Tình.

“Không tốt.”

Không nghĩ tới sẽ nghe một đáp án như thế, đứng ở cửa lớn Joe ngây ngốc sững sốt một chút, vội vàng đi qua cửa lớn, nhanh chóng tiêu sái đến bên người cô và ngồi xuống.

Joe vốn tên là Giang Danh Tuấn, lớn hơn Hà Xảo Tình một tuổi, là gay, cũng là bạn ở chung nhà của Hà Xảo Tình. Bộ dáng anh ta rất suất, công tác ổn định, thu nhập cũng rất cao, tuyệt đối là tâm điểm của mọi ánh mắt nữ nhân chiêm vào, đáng tiếc là anh ta chỉ yêu nam nhân không thương nữ nhân.

Hà Xảo Tình sở dĩ hội quen biết được Joe kỳ thật là do chơi mấy ván bài nhàm chán mà đi cá cược.

Một đám bạn nhậu biết rõ Joe là gay, lại còn gọi cô đi câu dẫn hắn, cũng đánh đổ anh ta sẽ không mắc câu. Cô lại ngu ngốc không rõ tình huống trước mắt, ngây ngốc nhảy vào cạm bẫy người ta đã giăng sẵn từ trước, bồi tiền còn chưa đủ, còn mất mặt. Sau lần cá cược đó cô nhin không được muốn ngóc đầu trở lại chính mình mở cái đồ bàn, các cô có thể làm cho suất đồng chí kia gật đầu cùng cô ở chung, sau đó kết quả..... Xem tình huống hiện tại chỉ biết ai thua ai thắng.

Kỳ thật suy nghĩ một chút, hắn là cô nên cảm ơn đám bạn nhậu kia, bởi vì nếu không phải vì lời cá cược của bọn họ, cô cũng sẽ không quen biết Joe như vậy, một người so với càng giống người nhà, một bằng hữu tốt kiêm làm ca ca.

“Làm sao vậy?” về mặt Joe quan tâm ngóng nhìn cô.

“Joe, anh có quen biết nam nhân nào thông minh hay không ?” Hà Xảo Tình khuôn mặt u buồn quay đầu hỏi.

Hắn ngốc sững sốt một chút, trừng mắt nhìn, sau đó nhếch miệng cười.

“Có nha, anh nha.”

“Không cần nói giỡn, em thật sự đang hỏi anh vấn đề này.” cô hữu khí vô lực nói.

“Cô cảm thấy anh không thông minh sao?” Joe nghiêm trang nhìn cô nói,

“Cùng cô ở chung, ba mẹ anh từ nay về sau không hề hoài nghi giới tính của anh, nhất là càng có thể giải quyết chuyện gặp mặt thân cận phiên toái, cô ”

“Em muốn đi ngủ.” Hà Xảo Tình đột nhiên từ trên sofa đứng lên.

“Được rồi, không vui đùa nữa là được.” Joe lập tức đem cô kéo trở lại trên sofa ngồi xuống, nhất lại khuôn mặt tươi cười bộ dáng, còn thật sự hỏi:

“Làm sao vậy? Làm chi đột nhiên hỏi anh có hay không quen biết nam nhân thông minh?”

“Bởi vì chồng em phải thông minh.” Hà Xảo Tình không khỏi thở dài.

Joe ngây người một chút, hoài nghi lỗi tại chính mình có phải hay không có vấn đề gì.

“Cô rốt cuộc đang nói cái gì nha? Cô không có lão công nha?” Hắn nhíu mày nói.

“Chính là không có nên mới hỏi anh có hay không quen biết người như thế có thể giới thiệu cho em làm lão công nha.” Hà Xảo Tình một ngụm bất đắc dĩ nói.

Joe vẫn đang một bộ dạng ngây ngốc không rõ tình huống này.

“ Làm sao cô có thể đột nhiên muốn kết hôn?”

Joe trừng mắt nhìn, hoàn hồn hỏi cô.

“Anh nghĩ cô nên hưởng thụ cuộc sống hiện tại chúng tình cũng nguyệt, người theo đuổi cuộc sống không ngừng.”

“Em là nha.” cô phiết môi nói, lộ ra vẻ mặt biểu tình không cam lòng.

“Nhưng mà?” Hắn không chuyển mắt nhìn cô.

Hà Xảo Tình đột nhiên dùng sức thở dài một hơi, sau đó đem chuyện mấy ngày hôm trước ở dưới lầu gặp ba đối thủ một mất một còn thời đại học khi đã phát sinh ra nói một lần.

Joe tuy rằng ở chung cùng cô, nhưng thời gian một tuần trở về ngủ đầu là không vượt qua ba ngày, có đôi khi hắn ở tại nhà đồng chí người yêu nơi đó, có đôi khi lại là vì công tác mà phải ngủ ở trong công ty. Cho nên có thể tìm được một người quan tâm cô, lại hội chia sẻ phí sinh hoạt dùng, cũng không chiếm mất không gian, nhưng lại cảnh đẹp ý vui, ngẫu nhiên thậm chí còn có thể làm bạn trai giả của cô, thay cô đuổi đi những cái đuôi phiền phức hoặc là bạn trai cũ, cô đúng là tam sinh hữu hạnh.

Joe nghe được trợn mắt há hốc mồm.

“Nữ nhân các cô gặp mặt nhau lần nào cũng thế sao, điên đến mức ý sao?”

Thật đúng là làm cho hắn mở mắt khai giới nha!

“Không thế thì cũng không được!” Hà Xảo Tình nhin không được trợn trắng mắt.

“Vậy làm chi cô phải làm chuyện nói dối này, chồng tôi thật thông minh, dễ dàng có thể kiếm đến mấy trăm vạn?” Joe nói xong thối nhẹ thanh khẩu cười:

“Nếu có loại đàn ông này anh cũng muốn.”

“Em đang hối hận đến chết đây, anh còn đùa em được.” cô ôm đầu ngửi khí rên rỉ chẳng biết nên làm gì.

“Hiện tại cô tính làm sao bây giờ?”

Joe hỏi cô.

“Cô sẽ không vì thế mà ra quyết định trong nửa năm liền kết hôn đi?”

“Em không nghĩ mình sẽ thua ba người kia.” Điểm này cô phi thường kiên trì.

“Ý tứ nói là đúng, cô thật sự nửa năm sau đem chính mình gả ra ngoài là được rồi?”

Hà Xảo Tình ngẩng đầu lên, kiên định đối hắn gật đầu:

“Điều kiện tiên quyết đầu tiên là phải tìm được một người thật thông minh, một người đàn ông thật thông minh mới được.” cô giận dữ nói.

“Cô cảm thấy đàn ông thông minh sẽ vì đối thủ thời đại học một mất một còn mà đồng ý kết hôn với cô sao?”

Joe lấy vẻ mặt biểu tình cổ quái mà hỏi cô.

Cô ngốc sưng sốt một chút, nhất thời cả người lại ủ rũ đi xuống.

“Có phải em lại tự mình chui đầu vào rọ đúng không?”

“Đúng.” Joe không chút do dự gật đầu.

“Anh không an ủi em thì thôi, có nhất thiết phải phụ họa vào nhanh như thế không?” cô trừng mắt nhìn liếc hắn một cái.

“Tiểu Tình muội muội, kết hôn là chuyện cả đời, anh tuyệt đối không tán thành cô vì chuyện nhàm chán này, sẽ liền một gã đàn ông đem chính mình gả ra ngoài.”

Joe thuyết phục cô.

“Em cũng không tán thành.” Hà Xảo Tình không hề dị nghị gật đầu, thân thủ đột nhiên lại gắt gao cầm lấy tay hắn, ánh mắt tràn ngập hy vọng dùng ở hắn.

“Cho nên em mới hỏi anh, có quen biết một người đàn ông thông minh không có thể giới thiệu cho em? Em tin tưởng con mắt của anh càng tin tưởng anh sẽ không hại em mà Joe ca ca.”

“Anh là ca ca chứ không phải bà mối nha.” Joe đúng đắn sửa lại cô.

Hà Xảo Tình nhin không được đập nụ cười, thân thủ đánh hắn một chút:

“Anh rốt cuộc có giới thiệu người cho em quen biết không?” cô hỏi.

“Người theo đuổi cô nhiều như vậy, chẳng lẽ không có một người nào có tư cách thông minh phù hợp sao?” Joe hoài nghi hỏi cô.

“Có chút là thông minh, nhưng đến tiêu chuẩn vẫn còn có chút khoảng cách, hơn nữa quan trọng là tất cả bọn họ đều là nhờ vào có ba ba giàu có, chồng em phải là người hai bàn tay trắng lập nghiệp để chứng minh mình thông minh mới được.” cô thật sự hận chính mình tự cho là thông minh.

Thật là vấn đề nan giải!

“Đột nhiên anh nghĩ ra công ty còn có việc, anh đi trước một bước.” Joe đứng dậy, lại bị Hà Xảo Tình dùng sức kéo lại.

“Không được đi, anh phải giúp em.” Cô bốc đồng nói.

“Loại sự tình này muốn anh giúp thế nào? Không thể bảo anh vứt bỏ Á Phu cưới cô đi, Á Phu nhất định sẽ giết chết anh mất!”

Joe lấy vẻ mặt Joe hoảng sợ biểu tình nói giỡn.

Hà Xảo Tình nhin không được lại giơ tay đánh hấn một cái.

“Em mới không thèm gả cho anh, như vậy em làm sao có phúc chứ?”

“Hắc, cách nói này không nhân đạo với anh chút nào, ở trên giường anh không phải rất mạnh sao?” Joe lớn tiếng kháng nghị.

“Cho nên anh từng gây cao trào cho phụ nữ sao?”

“Này...” Joe nhất thời không nói gì chống đỡ.

“Em không cần anh phải cưới em, cho nên anh không cần lo lắng Á Phu sẽ đem anh giết chết, nhưng anh phải giúp em tìm được một người chồng thông minh.”

Hà Xảo Tình vỗ vỗ hấn trấn an nói.

“Tiểu Tình muội muội, cô như vậy thật sự là con người rất mạnh bạo nha.” Joe vẻ mặt khó xử nhìn cô.

“Cô bảo anh trong thời gian ngắn như vậy đi nơi nào tìm giúp cô một người chồng vừa thông minh thu nhập mấy trăm vạn? Hơn nữa quan trọng là, phải khiến cho đối phương trong nửa năm liền cưới cô làm vợ.”

“Anh không phải có rất nhiều bằng hữu làm ở nhiều ngành nghề khác nhau sao? Chẳng lẽ không có ai phù hợp với điều kiện sao?”

“Có thì cũng có nha, nhưng là vật hợp theo loài, những lời này cô hẳn là có nghe nói qua đi?”

“Ý tứ là bọn họ chỉ thích nam nhân không thích nữ nhân?” Hà Xảo Tình cả khuôn mặt đều suy sụp xuống dưới.

Ánh mắt Joe mang vẻ hối lỗi gật đầu với cô.

“Vậy đồng nghiệp trong công ty anh đâu?” hy vọng lại bùng lên.

“Đồng nghiệp?”

“Bọn họ cũng không phải tất cả đều là chỉ yêu nam nhân, không thương nữ nhân đi?”

Cô nhanh cầm lấy tay anh, vẻ mặt cầu xin nhìn.

“Joe, làm ơn, chuyện này chỉ có anh mới có thể giúp được em, em không thể nhờ người đang theo đuổi em hoặc bạn trai cũ giúp em đóng kịch, giới thiệu đi? Anh nhất định phải giúp em chuyện này.”

“Nói đến đồng nghiệp, anh nghĩ đến một người.” đột nhiên Joe có chút dăm chiêu gật đầu nói.

“Người nào?” Hà Xảo Tình hai mắt đột nhiên sáng ngời.

“Tổng giám đốc của Á Phu.”

“Tổng giám đốc của Á Phu?” cô mờ mịt khó hiểu nhìn hấn: “ai nha?”

“Niếp Huân”

“Niếp Huân?”

Công ty quản lý tài chính Niếp Huân là công ty chuyên môn thay các công ty khác quản lý tài sản, quy mô nó cũng không lớn, nhân viên công ty tổng số chỉ có hơn hai mươi công nhân, nhưng nó nổi tiếng trong giới thương nhân, những kẻ sĩ có tiền, tỉ lệ tương đối cao.

Nguyên nhân là gì, đơn giản là nếu đem tiền của đặt vào nơi đó, nó có thể cho người không có tiền cũng có tiền.

Bất quá, chuyện để người ta bàn tán không phải chuyện thù lao nó hấp dẫn mà là công ty này có được quyền lựa chọn khách hàng của mình.

Hay nói cách khác, cũng không phải người có tiền có thể trở thành khách hàng của bọn họ, cho nên bất tri bất giác, có thể trở thành khách hàng của công ty quản lý tài chính Niếp Huân, cũng chính là phương thức của kẻ sĩ có tiền khoe của cải, gián tiếp làm cho danh khí của công ty quản lý tài chính Niếp Huân vang dội.

Niếp Huân kỳ thật không chỉ là tên của một công ty mà thôi, nó cũng là tên của một cá nhân.

Nghe nói anh mới ba mươi mấy tuổi, đã từng công tác trong giới ngân hàng, cũng từng làm cho công ty thương mại, còn có trong thời gian ngắn ngủi mấy năm, lợi dụng mười vạn tiền đầu tư vào cổ phiếu mà kiếm được hơn mười triệu, ánh mắt đầu tư tinh chuẩn, quả thực không người nào có thể địch nổi.

Cho nên tin tức này đã kinh động đến những kẻ có tiền, vừa nghe nói anh mở một công ty quản lý tài chính, lập tức có kẻ cầm một bó tiền lớn đến trước mặt ủy thác.

Bất quá nói cũng kỳ quái, cho dù Niếp Huân sự nghiệp to lớn cỡ nào có thể rất nhiều người đọc thuộc lòng, nhưng không có vài người gặp mặt được anh.

Bởi vì trước đây kết giao nhiều bạn trai phú quý, cho nên Hà Xảo Tình cũng có nghe nói qua đại danh của Niếp Huân, nhưng không nghĩ tới bạn trai của Joe-Á Phu, nhưng lại có thể công tác ở trong không gian của công ty quản lý tài chính Niếp Huân, việc này thật sự là ngoài ý dự liệu.

“Joe, Á Phu thật sự làm trong công ty quản lý tài chính Niếp Huân sao?” cô kinh ngạc hỏi:

“Vì sao cho tới bây giờ chưa thấy anh nhắc qua?”

“Anh chưa từng nói sao?” về mặt Joe biểu tình làm sao có thể.

“Anh chưa nói qua!” cô dùng sức lớn tiếng nói.

“Nha.” Hấn gãi đầu.

“Nha cái gì?” Hà Xảo Tình dùng sức kéo tay hấn xuống, về mặt kích động, khẩn cấp nhanh theo dõi hấn hỏi:

“Cho nên anh cũng quen biết Niếp Huân có phải hay không? Anh ấy rốt cuộc là một người như thế nào, có phải là người giống như trong truyền thuyết, có thể sửa đỡ thành tốt?”

Joe ngờ ngác nhìn cô, một bộ không nghĩ tới cô biểu tình có thể hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy.

Hấn ngây ra như phỗng, phản ứng làm cho Hà Xảo Tình bỗng nhiên cảm thấy chính mình buồn cười, sắc mặt cô ửng đỏ, mấy bờ môi lo làm chuồng, lập tức sửa miệng nói:

“Em hay nói giỡn.” đáng tiếc không còn kịp rồi, bởi vì Joe đã ngửa đầu ra sau phá lên cười.

“Ha ha... sửa đỡ thành hay? Sửa đỡ thành tốt! Ha ha...”

Hai má Hà Xảo Tình thoáng chốc đỏ lên.

“Đây chỉ là một cách nói hình dung mà thôi, anh có cần phải cười lớn như tiếng như vậy sao?” cô chu miệng lên hướng hấn trừng mắt liếc một cái.

“Đúng, thực xin lỗi, nhưng mà thật, thật sự buồn cười lắm.” Joe cười không thể nói được.

“Không cần cười nữa!” cô nhện không được thân thủ đánh anh: “Nhanh trả lời vấn đề của em một chút, anh ấy rốt cuộc là người như thế nào?”

“Sẽ không, sẽ không phải người sửa đồ thành hay.” Joe còn cười nói tiếp.

Cô lập tức giơ tay đánh một cái, hơn nữa tăng thêm lực đạo mạnh hơn.

“Oa, đau quá! Cô muốn giết người nha, Tiểu Tình muội muội?” Joe đau đớn kêu lên, rốt cuộc khiến anh ta dừng lại tiếng cười chọc giận người khác kia.

“Ai kêu anh vẫn còn cười em, lại không trả lời vấn đề của em.” Hà Xảo Tình lớn tiếng trừng mắt chỉ lời hần nói, tuyệt không cảm thấy có lỗi.

Về mặt Joe bất đắc dĩ lắc đầu, giống như đã sớm nhận biết kết cục.

“Nói mau, rốt cuộc Niếp Huân là một người như thế nào?” cô dặt cánh tay hần, trà ngập tò mò thúc giục hỏi.

“Nói thực anh cũng không biết như thế nào.” Hần lắc đầu trả lời.

“Ừ, anh đừng nói giỡn em nha!” tay Hà Xảo Tình chuẩn bị tung ra một quyền.

“Anh không đùa cô, anh nói là sự thật, bởi vì anh cũng chưa từng thấy qua bản thân anh ta, về chuyện của anh ta tất cả đều là nghe Á Phu nói.” Joe vội vàng ngăn cản ý muốn đánh người sắp tới gần của cô.

“Anh quả nhiên đùa giỡn em, nếu không biết anh ấy, làm chi ở nơi này cùng em thảo luận người em chọn làm chồng, đột nhiên nhắc tới hần, hại em cao hứng một chút.” Hai tay bị kiềm chế, cô đành phải dùng ánh mắt giết người trừng hần, tỏ vẻ chính mình bất mãn.

“Là cô nói muốn tìm một người chồng thông minh có thể thu nhập dễ dàng mấy trăm vạn, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, cho nên anh mới nghĩ đến hần thôi, cô không thể phủ nhận hần là kẻ thông minh đi?” về mặt Joe vô tội.

“Đúng thế thì sao?! Ngay cả bộ dạng anh ấy tròn hay méo như thế nào em cũng không biết, mà ngay cả diện mạo của em, ngay cả tên cũng không có nghe nói qua.” Hà Xảo Tình trợn trắng mắt nói.

Joe lộ ra biểu tình cổ quái nhìn cô một cái, sau đó mới hòa hoãn nói:

“Kia cũng không nhất định.”

“Có ý tứ gì?” cô nhíu mày theo dõi hần.

“Nghe Á Phu nói, hần căn bản cảm thấy cô rất thú vị.”

“Anh đang nói quốc ngữ sao? Vì sao em nghe không hiểu?” Hà Xảo Tình mờ mịt nhìn hần hỏi.

“Cô có biết bọn họ làm nhà phân tích, bình thường áp lực công việc cực kỳ lớn, cho nên thân là thay bọn họ nghĩ biện pháp giảm áp lực.” Joe nói được có chút chột dạ.

“Cho nên?” cô nháy mắt hơi hơi nheo lại hai mắt, nhìn không nhanh k chậm theo dõi hần nói:

“Anh liền đem chuyện của em biến thành chuyện cười nói cho Á Phu nghe, sau đó Á Phu lại kể cho lão bản nghe, các người đem em chế tạo trở thành truyện cười có đúng không?”

“Thực xin lỗi.” Joe lập tức chấp tay tạo thành hình chữ thập hướng cô cúi đầu giải thích.

“Em sẽ không tha thứ cho anh.” Đột nhiên thanh âm Hà Xảo Tình trở nên lạnh lùng.

“Tiểu Tình muội muội?” về mặt hần kinh hoàng ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Trừ phi anh đáp ứng em một chuyện.” cô nhếch miệng uy hiếp.

“Chuyện gì?” đột nhiên hần có một dự cảm bất an.

“Giới thiệu cho em quen Niếp Huân.”

Hần chỉ biết.

Ai!

Công ty quản lý tài chính Niếp Huân trang hoàng lịch sự mà tao nhã, không những thế còn xa hoa, nhưng lại làm cho người ta thoải mái như ở nhà.

Đi vào cửa lớn của công ty lướt qua chỗ tiếp tân, đầu tiên đập vào mắt chính là ba gian phòng ánh sáng ngời, phòng khách vip trang hoàng lịch sự, phòng hội nghị thì có thể chứa đến ba mươi người dự, lại có camera đặt ở cuối phòng.

Lúc này đã là rạng sáng một chút, trong phòng làm việc của công ty vẫn đang có sáu con người đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính đang không ngừng nhảy số, Từ Á Phu cũng là một trong số đó.

Tất—từ chỗ cánh cửa vang lên thanh âm mở cửa, cửa chính xoát một tiếng mở ra, Niếp Huân mang theo đồ ăn khuya từ cửa đi vào.

Anh vẫn ăn mặc quần áo vẫn giống như mọi khi, áo sơ mi với quần bò nhẹ nhàng tiện lợi, không hề giống với người quản lý tài chính nắm trong tay hàng triệu tiền đầu tư, ngược lại giống như là một nghiên cứu sinh đại học, hơn nữa trên bộ mặt anh còn là một vẻ mặt bình thường không có vẻ gì là kinh khủng, hơn nữa cặp kính trên mắt lại che đi phần nào mâu quang sắc bén thông minh.

“Đồ ăn khuya để ở đây, ai muốn ăn thì tự đến lấy nha.”

Anh đem đồ ăn đặt ở trên bàn giữa phòng, ở đây còn có để một quả trứng gà chưa ăn hết, cùng với hai ly cà phê sủi bọt đã nguội lạnh. Anh cầm lấy một ly, xoay người đi vào văn phòng riêng của mình.

Bên trong căn phòng vẫn là một mảnh im lặng không tiếng động, mọi người chăm chỉ làm việc, không ai để ý đến anh. Đây là đội ngũ nhân viên của Niếp Huân, chuyên tâm, còn thật sự trời có sụp xuống cũng không quan tâm.

Rạng sáng 2h, Từ Á Phu đói khát đứng dậy đi đến chỗ bàn kiểm cơm ăn, hắn cầm lấy cái hamburger cùng một ly coca đi trở về chỗ ngồi cũ vừa ăn vừa nhìn màn hình.

Hôm nay, cổ phiếu ở bên thị trường tài chính Mỹ thật sự không thấy tiến triển gì, mọi người đều đang chờ đợi, nửa điểm tiến công cũng không có, thật sự là chán nản.

Ngây ngốc một chút, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó đem ánh mắt chuyển về văn phòng lão đại. Bên trong lộ ra ánh sáng chứng tỏ lão đại có đến! Có chút dăm chiêu lo lắng, hắn cầm lấy thức ăn khuya của mình đứng dậy đi qua đó.

Cốc cốc—gõ cửa trước hai tiếng sau lại trực tiếp đẩy cửa mà vào.

“Lão đại.” hắn giương giọng kêu lên, sau đó đóng cửa lại.

Niếp Huân ngẩng đầu nhìn hắn, nhếch miệng cười:

“Hôm nay cổ phiếu bên Mỹ không có gì thú vị đúng hay không?”

Từ Á Phu bất đắc dĩ gật đầu.

“Có việc sao?” hắn hỏi.

“Hoàn hảo. Có việc tìm tôi?” Niếp Huân mỉm cười đáp lại.

Hắn gật đầu.

“Có chuyện riêng.”

Niếp Huân khinh hạ mày liễu, tháo kính mắt trên mũi xuống, đem thân thể dựa vào lưng ghế phía sau nhìn hắn.

Từ Á Phu chủ động tìm một cái ghế ngồi xuống. Hắn cắn một miếng hamburger, một bên nhai nuốt kỹ một bên suy đoán nên bắt đầu nói từ đâu cho tốt.

“Lão đại, anh có nghĩ tới chuyện kết hôn chưa?” hắn hút một ngụm coca nuốt vào bụng, thông thả mở miệng hỏi.

“Tôi nghĩ việc tư này là phải hỏi cậu chứ không phải hỏi tôi.” Niếp Huân lại hạ mày.

“Lão đại, cô ấy biết chúng ta đem cô ấy ra làm đề tài giải trí.” Từ Á Phu bắt đầu dĩ thử dài.

“Cho nên?” khinh sững sốt, vẻ mặt biểu tình hoài nghi. Á Phu sẽ không nói với anh, muốn anh phải chịu trách nhiệm đi? Nếu không, vừa rồi vì sao hắn lại nhắc đến chuyện kết hôn?

“Cô ấy muốn cùng anh gặp mặt.”

“Chỉ có gặp mặt đơn giản như vậy sao?” đáy mắt anh hiện lên một chút tinh quang nghi ngờ.

Từ Á Phu nhìn không được lộ ra vẻ mặt, anh cũng không cần phải lộ ra biểu tình như vậy.

“Cô ấy thực sự có mục đích, bắt quá lấy—“

“Mục đích gì? Sẽ không phải muốn tôi cưới cô ấy chứ?” Niếp Huân đánh gãy lời hắn đoán.

Thâm thúy! Có đủ thần. Hắn trợn to hai mắt:

“Lão đại, nói thật đi, anh có thuật đọc tâm đúng không?”

“Cô ấy thực sự muốn tôi vì đem cô ấy ra làm đề tài giải trí nên bắt tôi cưới cô ấy?” hai mắt sáng lên, vẻ mặt biểu tình cảm thấy hứng thú. Người phụ nữ này quả nhiên rất thú vị!

“Mặc dù không gần cũng chẳng xa. Cô ấy thực sự cũng có ý niệm này trong đầu, nhưng mà hai người phải gặp nhau rồi mới có cơ sở đưa ra quyết định.” Từ Á Phu thở dài nói.

Niếp Huân nghe vậy cười khẽ. Cảm tính của cô còn phải gặp qua anh, đánh giá diện mạo bề ngoài cùng cá tính của anh, mới có thể quyết định anh có xứng hay không xứng đáng với cô?! Thật sự là thú vị.

“Thực xin lỗi, lão đại. Cô ấy thật sự là không coi ai ra gì, cho dù bình thường cô ấy luôn có đám công tử nhà giàu chúng tinh cùng nguyệt theo đuổi, nhưng cô ấy cũng không thể đánh đồng anh với bọn chúng như thế, thật không có ánh mắt.” Từ Á Phu thanh âm áy náy nói.

“Không sao. Tôi cũng cảm thấy tò mò, cô ấy có nhiều đại phú hào nhiều tiền theo đuổi như vậy, vì sao lại động não nghĩ đến tôi?” trong mắt hắn lóe lên quang mang thú vị.

“Về điểm này, hắn có thể nói ra chê cười đi.” Hắn tổng cảm thấy Hà Xảo Tình giống như nữ nhân nắm quyền trong tình yêu, có thể sống bình an đến tận bây giờ cũng coi như một loại phúc phận đi.

“Nha?” Niếp Huân cảm thấy hứng thú chờ nghe.

Từ Á Phu than nhẹ một hơi, liền đem tất cả những gì Joe đã nói, nói hết thấy toàn bộ ra.

Niếp Huân sau khi nghe vậy, rốt cuộc nhìn không được cất tiếng cười to lên.

Chồng tôi thật thông minh? Nữ nhân này thật sự là rất thú vị, đáng giá gặp mặt cô một lần. Tuy rằng, anh chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng cũng không kiên trì ôm chủ nghĩa độc thân suốt đời, nếu có thể gặp gỡ thường xuyên một nữ nhân khiến anh thường xuyên cười, sau đó cùng cô đi đến suốt cuộc đời, kỳ thật cũng tốt.

“Ok.” Hắn mỉm cười gật đầu đáp ứng.

“Cái gì ok?” Từ Á Phu hoài nghi nhìn anh hỏi.

“Cậu không phải nói cô ấy muốn cùng tôi gặp mặt sao? Ok.”

“Lão đại, anh vừa nói cái gì?” hắn thật cẩn thận hướng hắn xác nhận.

“Ok, tôi nguyện ý cùng cô ấy gặp mặt, cậu giúp tôi sắp xếp thời gian gặp cô ấy đi.” Niếp Huân kiên nhẫn hỏi đáp.

Lại ngây ra như phỗng nhìn anh, sau một lúc lâu mới hoài nghi hỏi:

“Lão đại, nói thực đi, không phải anh sớm đã có hứng thú với Tiểu Tình muội muội nhà chúng ta?”

Niếp Huân hơi hơi mím môi hỏi lại:

“Cậu cảm thấy sao?”

2. Chương 02

“Joe, anh cảm thấy bộ dạng em thoát nhìn như thế nào? Có thể đi?”

Ở trước cửa nhà ăn, Hà Xảo Tình ở bên cạnh hỏi một trăm linh tám lần Joe, tưởng hướng hấn xác nhận hình tượng của mình hoàn hảo không sót mảy.

Niép Huân nha, như thế nào cô rất muốn gặp người, nhưng không phải kẻ có tiền muốn gặp cũng không gặp được nhân vật truyền kỳ nha, thật là rất khấn trương nha.

“Rất đẹp.” Joe vô lực trả lời. hai chữ này hấn ở trên đường đã nói không quá một trăm lần.

“Em rất khấn trương nga, Joe. Anh cảm thấy anh ấy sẽ thích em sao?” cô kéo kéo lại cái váy sờ tóc hỏi.

“Anh cảm thấy cô thích hấn hay không mới là điểm quan trọng.” hấn thở dài nói.

“Vì sao anh lại nói vậy?” Hà Xảo Tình bỗng nhiên dừng lại cước bộ, hoài nghi ngẩng đầu nhìn hấn.

“Cô đã nghe câu này hay chưa, chờ mong càng nhiều, thất vọng càng lớn. Anh sợ cô đem đối phương tưởng tượng đến thật hoàn mỹ, kết quả khi thấy ngoài đời thật, ngược lại sẽ rất thất vọng.” Joe phiết phiết môi.

Từ khi hấn nói Niép Huân đồng ý gặp mặt cô, cảm xúc của cô vẫn hưng phấn cao vút đến tận bây giờ, giằng co cả tuần lễ không hề suy giảm, làm cho hấn không thể không lo lắng.

“Ý tứ của anh muốn nói cho em biết sẽ không phải là, bộ dạng anh ấy thực xấu đi?” cô hí hóp mắt đề cao âm lượng hỏi.

“Điện mạo đối với cô mà nói, cũng không phải là tiêu chuẩn quan trọng nhất đi?” Joe không đáp hỏi lại cô.

“Đương nhiên.” Hà Xảo Tình không chút do dự gật đầu, tuyệt không để ý bị người ta nói là vì vẻ bề ngoài.

“Hiện tại nhiều thế hệ ai mà không chú trọng đến bề ngoài nha? Nói không cần điều là đối trá cả.” một chút, cô nhanh nhìn chằm chằm vào Joe hỏi:

“Cho nên bộ dạng Niép Huân thật sự rất xấu sao?”

“Anh cũng chưa từng thấy hấn.”

Cô ngậy người một chút, đột nhiên ra tay dùng sức đánh hấn:

“Vậy anh làm gì mà lại làm em sợ.”

“Anh chỉ muốn cô chuẩn bị tâm lý một chút thôi.” Joe thần thái vô tội xoa chỗ đau nói:

“Hơn nữa anh nghe Á Phu nói, lão bản bọn họ bề ngoài tuyệt đối không giống một người nổi tiếng trong xã hội, cả nhóm đồng nghiệp nếu đi ra khỏi cửa, hấn luôn là người cuối cùng bị chú ý đến.

“Cho nên bộ dạng của anh ấy thật xấu?” Hà Xảo Tình không tự chủ được hơi lộ ra ngữ khí thất vọng.

Trong thiên hạ quả nhiên không có ai là hoàn mỹ tuyệt đối, cái chính là có cái này mất cái kia, ông trời quả nhiên công bằng.

“Cô không phải chưa đánh đã lui đấy chứ?” nghe ngữ khí thất vọng của cô, Joe hỏi.

“Vì sao em chưa đánh đã lui?” cô đột nhiên nhìn hấn

“Không phải Niép Huân là một nhân vật truyền kỳ, không phải mỗi người đều có thể có cơ duyên nhìn thấy hấn, quen biết hấn, em có cơ hội này vì sao lại bỏ cuộc?”

“Cho nên cô muốn đi?”

“Đương nhiên!”

Nhìn vẻ mặt kiên định, hắn còn có thể nói cái gì, chỉ có thể nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Gật gật đầu, hai người cùng nhau hướng nhà ăn không xa ngay đó bước tới.

“Hoan nghênh quý khách.”

Bồi bàn đứng ở cửa vì họ mà đẩy cánh cửa nhà hàng, mà bên trong bồi bàn xác định bọn họ đã đặt bàn từ trước, cung kính dẫn dắt bọn họ đến nơi có hai người đàn ông đang ngồi chờ đợi.

Bọn họ vừa đến, hai người đàn ông lập tức lễ phép đứng lên mời.

Joe thân mật chào với người yêu Á Phu, cô cũng đã có chút hiểu biết từ trước, cho nên nam nhân còn lại chính là Niếp Huân? Hà Xảo Tình không tự chủ được đánh giá người xa lạ duy nhất trước mặt mình.

Anh so với tưởng tượng của cô tốt nhiều lắm, tuyệt không giống như những lời Joe vừa nói, là người bị chú ý cuối cùng, bởi vì chỉ là chiều cao của anh quá khả quan.

Anh cao bao nhiêu? Ít nhất cũng hơn 1m85 đi? Bởi vì Joe cùng Á Phu hai người đều cao trên 1m8. mà anh đứng lên so với bọn họ còn cao hơn nữa!

Trừ lần đó ra, tuy rằng anh cũng có có khí chất, một thân tây trang trắng tắp khí thế cùng cảm thấy sự tồn tại, một sự nghiệp vững chắc, tinh nah của xã hội, giống Joe cùng Á Phu.

Anh phi thường, phi thường làm cho người ta có cảm giác tồn tại, ít nhất đối với cô mà nói.

Về phần cứng nhắc mà nói anh không có cái gì khiến người ta không vừa mắt, đại khái cũng chỉ có cặp kính mắt trên mũi kia thôi.

“Chúng tôi không đến muộn chứ?” Joe hỏi Từ Á Phu.

“Không có, là chúng tôi vừa mới đến.” hắn đối với người yêu mỉm cười, sao đó quay đầu về phía cô,

“Tiểu Tình muộn muộn, một thời gian không gặp, cô càng hấp dẫn hơn.”

“Cám ơn anh, Á Phu.” Hà Xảo Tình gương cao khéo miệng, sao đó chủ động hướng Niếp Huân, tự nhiên hào phóng mở miệng nói:

“Xin chào, tôi là Hà Xảo Tình.”

“Xin chào, tôi là Niếp Huân.” Anh thân thủ cầm lấy tay cô, hướng cô mỉm cười một chút.

“Nghe danh đã lâu, hôm nay thật vinh hạnh mới có thể gặp mặt anh, Niếp Huân tiên sinh.”

“Tôi cũng vậy, Hà Xảo Tình tiểu thư.”

“Tốt lắm, hai người cứ tiếp tục tiên sinh tiểu thư ngồi xuống đi, nhiệm vụ của tôi cùng Joe đã hoàn thành, hai chúng tôi đi trước một bước.” Từ Á Phu nhìn hai người bọn họ nói, sau đó vẫy vẫy tay Joe cùng nhau sóng vai rời đi.

“Mời ngồi.” Niếp Huân hướng cô tiếp đón.

Hà Xảo Tình gật đầu ngồi xuống.

“Cô so với tưởng tượng của tôi còn tú lệ nhỏ bé hơn.” Anh nhìn cô dứt khoát gọn gàng nói.

“Mà anh so với tưởng tượng của tôi còn cao lớn tùy tính.” Cô khinh sững sốt, nhìn anh hồi phục.

Niếp Huân nhin không được mỉm cười:

“Đại khái cô nghĩ đến mình sẽ gặp được một người tây trang trắng tắp, bề ngoài nhân sỹ có chút cẩn thận tỉ mỉ chuyên nghiệp đi?”

“Mà anh cũng nghĩ đến chính mình một nữ nhân thân cao y phục diễm lệ, bề ngoài tràn ngập tự tin, khí thế đi? Thật có lỗi, làm cho anh phải thất vọng rồi.” cô hai mắt mở to linh động nói.

“Thất vọng thì không, nhưng ngoài ý muốn thì thật ra có một chút.” Niếp Huân mỉm cười nhìn cô nói.

“Diện mạo của cô cùng cá tính thật không đồng nhất nha.” Bởi bề ngoài hoàn toàn là hình tượng mỹ nữ có khí chất ngọt ngào, không giống với hình tượng đại tỷ cay nồng mà Á Phu đã từng nói đến.

“Tựa như anh cho rằng nhân vật truyền kỳ với cổ tích là giống nhau. Cô gạt đầu, một bên làm bộ biểu tình đã biết.

Trên mặt Niếp Huân cười lại bất tri bất giác đậm dày hơn một ít. Cô quả nhiên rất thú vị!

“Chúng ta đến đây để ăn. Cô còn không gọi đồ ăn đi?” anh hỏi.

Cô gạt đầu.

“Vốn tôi cũng nghĩ muốn ăn trước, giả bộ khí chất mỹ nữ có vẻ dễ dàng một chút, bắt quá về sau nghĩ đến tất cả sự tình đều bị các người đem ra làm chuyện cười không biết bao nhiêu lần, tôi nghĩ nên bỏ qua.” Cô bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Thật có lỗi.” Niếp Huân nhin cười nói.

“Bộ dạng anh thật không có thành ý.” Hà Xảo Tình nhìn anh nói một cái.

Thân thủ Niếp Huân đem thực đơn đưa cho cô, nhin xuống khát vọng muốn tiếp tục nói chuyện phiếm với cô. Anh sợ nếu như tiếp tục tán gẫu, đại khái thẳng đến khi nhà hàng đóng cửa, bọn họ cũng sẽ có thời điểm rảnh rồi dừng lại gọi cơm.

Đây là lần đầu tiên anh vừa gặp mặt đã có thể nói chuyện phiếm thoải mái, tuyệt không cảm thấy nữ nhân này nhàm chán hay mất kiên nhẫn. cùng cô gặp mặt quả nhiên là một quyết định đúng đắn.

Hà Xảo Tình gọi một món mỳ Ý cay nồng, Niếp Huân gọi bò bít tết, thời khắc hai người dùng cơm thỉnh thoảng vẫn trò chuyện một chút, một chút không khí xấu hổ hoặc tế nhị đều không có.

Nghe qua nhiều chuyện về cô, đối với Niếp Huân mà nói, cô tựa như một người bằng hữu đã lâu, cho nên một chút cảm giác mới lạ cũng không có.

Mà đối với Hà Xảo Tình mà nói, biết trước hình tượng mỹ nữ trong mắt anh đã sớm tan biến, hơ nên biểu hiện cử chỉ ra ngoài tự nhiên không cứng nhắc. bởi vậy hai người ở chung một chỗ cũng cảm thấy thoải mái tự nhiên, không miễn cưỡng.

Giải quyết xong đồ ăn, bồi bàn vì yêu cầu bọn họ mà đưa lên cà phê, trà sữa cùng bánh ngọt.

“Mỳ ý ở đây cũng không tệ lắm, lần sau có cơ hội đến đây dùng cơm, có thể sẽ lại gọi món này.” Cô đề cử nói.

“Cô thích ăn cay?”

“Siêu cấp thích.”

“Tôi biết một quán ăn cay rất ngon, lần sau chúng ta có thể cùng đi ăn.”

“Ý tứ của anh là, anh rất thích tôi, chúng ta có thể có lần hẹn hò tiếp theo?” Hà Xảo Tình khinh chọn đôi mi thanh tú, tựa tiêu phi tiêu theo dõi anh hỏi.

“Theo tôi được biết, cô hẳn là một người rất tự tin, kết quả không phải cô đã sớm đoán được từ trước. không phải sao?” Niếp Huân nhìn cô ý cười sâu sắc.

“Không phải” cô thành thật trả lời. “đối với những người khác có lẽ là vậy, nhưng đối với anh, một chút khả năng tôi cũng không nắm chắc.”

“Nha? Vì sao?” trong mắt anh lóe tò mò.

“Anh là Niếp Huân nha! Nhân vật truyền kỳ nổi tiếng, một cước liền chấn động giới phú thương nha!”

Ngữ khí cô khoa trương làm cho Niếp Huân nhin không được muốn cười:

“Trước đó cô đã từng nghe nói qua về tôi?”

Hà Xảo Tình dùng sức gật đầu:

“Bằng không anh nghĩ rằng tôi và anh vì sao lại uy hiếp được Joe cùng Á Phu, nhất định phải giới thiệu anh cho tôi làm quen.”

“Chồng tôi thật thông minh?” Niếp Huân đột nhiên tiểu tựa phi tiểu nhìn cô nói.

Hà Xảo Tình sưng sốt một chút, nhất thời mặt đỏ lên. Chỉ biết bọn họ đúng là hai cái miệng rộng!

“Muốn cười thì cười đi, dù sao tôi sớm đã biết mấy người tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để cười nhạo tôi mà.” Một trận xấu hổ trầm mặc, Hà Xảo Tình thấp giọng hét.

“Chúng tôi không có cười nhạo cô.” Niếp Huân nói.

“Chính là cảm thấy tôi buồn cười mà thôi.” Cô hờn dỗi tiếp lời nói.

Ý cười trong mắt anh không nhin được tràn ra hốc mắt, kéo dài tới tận khuôn mặt.

“Còn nói mấy người không cười nhạo tôi!” Hà Xảo Tình lên án trừng mắt khuôn mặt tươi cười của anh.

“Quên đi, dù sao tôi cũng đã sớm biết hình tượng của mình trong mắt mấy người cũng không có gì đáng nói.

Cô nhún nhún vai, lộ ra biểu tình tôi đã thấy.

“Bất quá như vậy cũng tốt, tôi sẽ không phải thẹn thùng. Anh cảm thấy như thế nào?” bỗng nhiên cô hít sâu một hơi hỏi.

“Cái gì thế nào?” Niếp Huân bị cô hỏi vấn đề không đầu không đuôi.

“Chính là cười tôi làm vợ, làm lão công thông minh của tôi nha..”

Anh ghen hòng nhìn cô trân trối, khó có khi bị người khác dọa đến không nói nên lời. anh ngây ra như phỗng nhìn cô một lúc lâu sau, đột nhiên lộ ra một chút cười khổ.

“Cô luôn luôn muốn mọi chuyện gọn gang dứt khoát như vậy sao, nửa điểm cũng không lãng phí thời gian?” anh hỏi cô.

“Tập trung vào mục tiêu sau đó dừng cảm tiến tới, tuyệt không ướm át bản thủ, cái này chính là cá tính của tôi, tôi nghĩ anh hẳn đã biết.” Hà Xảo Tình nhìn anh, vẻ mặt biểu tình anh hẳn là thấy nhưng không thể trách mới đúng.

Niếp Huân gật đầu.

“Bất quá tôi không nghĩ cô ngay cả quyết định chung thân đại sự của mình đều có thể dung đến loại thái độ này.”

“Anh cảm thấy chính mình không đáng tin sao?”

Anh nhíu mày, càng lúc càng thích ứng được cách phương thức nói chuyện của cô.

“Anh cũng đã hiểu chính mình thật tin cậy, như vậy tôi có thể đem tương lai của chính mình giao cho anh mà không cần do dự?”

“Cô cũng không thực sự quen biết tôi.”

Cô từng mắt nhìn, bỗng nhiên lộ ra biểu tình thông minh, làm bộ dạng phỗng vấn.

“Anh có đam mê gì bất lương sao? Hút thuốc, uống rượu, phiêu kỹ, đánh bạc?”

Niếp Huân không tự chủ được lắc đầu.

“Hút thuốc sao?”

Anh lại lắc đầu.

“Tốt.” cô thản nhiên mỉm cười nói, vừa lòng gật đầu.

“Hiện tại tôi biết anh tên là Niếp Huân, sở thích đều phù hợp—ngay cả thuốc lá cũng không hút, lại có một cái đầu thông minh, khẳng định đã khổ học rất nhiều, dừng nghiệp từ hai bàn tay trắng, còn là một quản lý của một công ty tài chính, bộ dạng muốn nói suât thì vẫn còn một khoảng cách nữa, nhưng mà là một nam nhân phi thường thông minh trầm ổn mị lực, phi thường vừa lòng tôi.”

“Tôi nên cảm ơn sao?” Niếp Huân có điểm dở khóc dở cười đáp lại. Như vậy đã kêu là quen biết?

“Không cần khách khí.” Cô nhếch miệng cho anh một nụ cười sáng lạn.

Anh sững sốt một chút, rốt cục bật cười lắc đầu. Có điểm bị cô đánh bại.

“Thế nào, anh có muốn cưới tôi không?” Hà Xảo Tình theo dõi anh hỏi.

“Trước tiên là nói về cô có vài ưu điểm gì đáng giá để tôi cưới cô làm vợ.” Niếp Huân trầm ngâm một chút, ung dung nhìn cô. Anh nói ra.

“Bộ dạng tôi xinh đẹp, cá tính thẳng thắn, độc lập tâm cơ lại không đùa giỡn. Hơn nữa tôi sẽ không bám anh, không kiêu căng, không thích hàng hiệu, có tư tưởng, có nội hàm, lại hiểu được lễ nghĩa, biết trước biết sau. Tôi trở vào phòng, đi vào phòng bếp, quan trọng nhất là...” cô đột nhiên hướng thân mình ngoắc ngoắc ngón tay.

Niếp Huân không tự chủ được hướng cô.

“Tôi ở trên giường rất nhiệt tình.” Cô như thổi khí len vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói.

Cả người cứng đờ, anh chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí nhanh chóng lan lên mặt cùng hai má. Anh nhìn không chuyển mắt nhìn cô, cô lại hướng hẳn cười quyến rũ.

“Thế nào, tôi đủ tư cách chứ?” Hà Xảo Tình cười như hoa hỏi.

Niếp Huân dựa vào lưng ghế sau, đồng thời hít sâu một hơi, không dấu vết ổn định tâm tình của mình đã bị cô gây cảm xúc cùng dục vọng. anh nhìn thật sâu vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Tình yêu ở đâu? Từ đầu tới cuối tôi chưa nghe cô nhắc đến nó.” Anh nói.

“Tôi có thể tự tin làm cho anh yêu thương tôi.” Cô tin tưởng mười phần, hơn nữa đồng dục nhìn lại anh.

“Theo tôi được biết, cô thực hoa tâm, cô xác định tôi sẽ yêu một hoa hoa nữ lang sao?”

“Một khi kết hôn tôi đối với hôn nhân sẽ tuyệt đối chung thủy, điểm này anh có thể yên tâm.”

“Nếu tôi đối với hôn nhân không chung thủy thì sao?”

Hà Xảo Tình nhin không được nhẹ nhàng nhún mày:

“Anh thực hoa tâm sao?”

Niếp Huân thật cao hứng không thấy cô lộ ra biểu tình lơ đãng, liền nhún mày tỏ vẻ cô để ý.

“Hiện tại không có, nhưng tương lai ai biết?” anh nhún nhún vai, cố ý trả lời như vậy.

“Hiện tại không có, tương lai cũng sẽ không có.” Cô bỗng nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy biểu tình cố định nói.

“Cô làm sao biết?” anh tò mò hỏi.

“Bởi vì chờ anh cưới tôi, một mỹ nữ hiền thực ôn lương làm vợ, anh sẽ bị tôi mê đảo gắt gao, căn bản không dư thừa tâm tư để liếc nữ nhân khác một cái.” Cô tin tưởng mười phần nâng cằm lên nói.

Anh ngốc sững sốt một chút, mới cười ra tiếng “cô thật là tự tin.”

“Đây cũng là ưu điểm thứ nhất của tôi, về sau anh còn phát hiện nhiều.” cô kiêu ngạo nói, tuyệt không cảm thấy ngượng ngùng.

Niep Huân cảm thấy cô thật sự là một nữ nhân thú vị, bất quá chỉ dựa vào sự thú vị cùng dự vọng hôn nhân thật sự có thể gắn bó lâu dài sao? Một thời gian ngắn có lẽ mới có thể biết được, nhưng là cả đời cũng tuyệt đối không có khả năng.

“Nếu trong tương lai tôi thực sự yêu thương một người khác, hơn nữa lại phát hiện người kia mới chân chính là người kiếp này tôi yêu nhất, mà cô không phải? Cô sẽ đồng ý cùng tôi ly hôn sao?” anh thu hồi tươi cười, lấy ngữ khí thật sự nhìn cô.

Hà Xảo Tình cau mày tà liếc hắn một cái:

“Còn chưa kết hôn đã nói đến chuyện ly hôn, anh thật đúng là biết cách đả kích lòng tự tin của tôi.” Cô phớt môi khinh thường.

“Muốn đầu tư thì phải biết quyết sách từ trước cho chu đáo, tuy rằng không thể làm đến 100%, nhưng cũng phải có 90% nắm chắc, nếu không khả năng hồi vốn cũng không có. Mà những chuyện không thể hồi vốn tôi không làm.”

“Tôi cũng không phải là kỳ hạn giao hàng hoặc trứng gà sủi cỏ quá hạn, cho nên không thể nói hồi vốn hay không?” cô thì thào tự nói.

Niep Huân sững sốt một chút, lại lần nữa khước miệng gờ lên.

“Con người của tôi sẽ không quẩn lấy thứ không phải của mình, anh có thể yên tâm.” Đột nhiên cô hít sâu một hơi, hào phóng nói:

“Nếu anh không tìm lời nói của tôi, chúng ta có thể ký một hợp đồng hôn nhân.”

“Hợp đồng trước hôn nhân?” Niep Huân hứng thú nhìn cô. Cô nàng này luôn có thể nói ra những câu kinh người.

“Đúng, anh hẳn biết rõ đó là cái gì?” cô mỉm cười.

“Xem ra hôm nay cô đến đã có chuẩn bị từ trước, không đạt mục đích, thì không bỏ qua đúng không?” hai mắt anh trát cũng không trát nhìn chăm chăm cô nói.

Niep Huân đột nhiên tháo đôi kính mắt trên mũi xuống, sau đó dựa lưng vào thành ghế, biểu tình lấy chút trầm ngâm chăm chú nhìn cô.

Hà Xảo Tình bỗng nhiên trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn anh bộ dạng không mang kính mắt, có điểm bị dọa.

“Oa a, bộ dạng anh không mang kính với mang kính, làm sao có thể khác nhau như thế được nha? Anh nên vứt bỏ cái kính kia đi mới đúng!” hai mắt cô sáng lên nhìn kỹ hai mắt hữu thần của anh, thẳng tính hết lớn.

Oa, đại soái ca nha!

Thật không nghĩ tới kính mắt có thể thay đổi bộ mặt của con người, rất bất khả tư nghị!

“Xin cho tôi thu hồi câu nói cách suốt một khoảng cách, Niep đại soái ca.” cô nghiêm trang đối anh nói.

“Tôi cần một ít thời gian.” Anh đột nhiên mở miệng nói.

“Hả?” cô kinh ngạc một chút.

“Nha, được.”

Oa, bộ dạng anh không mang kính càng suốt nha.

Có tiền, anh tuần lại thông minh, thật sự không nghĩ tới thế gian thực sự có loại nam nhân này, xem ra nếu cô muốn thắng ba địch thủ đáng chết kia, thế nào cũng phải làm cho Niep Huân trở thành chồng cô.

Àn, cái này chính là hảo nam sợ triền nữ- ách, là nói như thế sao?

Quản anh!

Tóm lại cô đã quyết định, cô phải khiến anh trở thành lão công của mình là được rồi!

Cố lên, Hà Xảo Tình. Cố lên! Cố lên!

Một ngày, hai ngày, ba ngày, đã qua ba ngày rồi, rốt cuộc Niếp Huân muốn cô lo lắng đến nao giờ nữa? khi nào mới có thể gọi điện cho cô, cho cô một đáp án? Thật sự gấp chết người!

Hà Xảo Tình ngồi ở sô pha phòng khách, hai mắt nhìn trừng trừng chiếc điện thoại di động trên mặt bàn trà.

Đột nhiên trong lúc đó, màn hình di động sáng lên, tiếng chuông vang lên lần thứ nhất báo hiệu có người gọi đến, cô liền khẩn cấp đem điện thoại nghe.

“Ừ?”

“Xảo Tình ah? Tôi là gì hoài—“

Cô không nói hai lời liền đem điện thoại cất dứt, rồi quăng di động lên bàn trà.

Không phải anh. Cô thất vọng đoán. Rốt cuộc anh muốn cô lo lắng đến mức nào? Nếu không nên cho cô một đáp án đi?

Không đến ba giây sau, di động bị cô quăng lên bàn lại lần nữa vang lên.

Cô ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái lên màn hình di động, vẫn là cái tên vừa rồi. không để ý tới hẳn.

Ai, nếu đây là điện thoại của Niếp Huân gọi tới thật tốt biết bao. Cô lười biếng đổ nằm trên sô pha ảo tưởng. rốt cuộc anh đối với cô có bao nhiêu cảm giác? Có hay không một chút thích cô, hoặc đối với cô có cảm giác động tâm đâu?

Thật là, nếu anh còn bắt cô chờ đợi câu nói của anh nữa, cô sẽ không quản đến cảm giác của anh, bắt đầu tiến công luôn.

Tiếng chuông di động trên bàn trà rốt cuộc cũng ngừng, làm cho tiếng chìa khóa mở cửa ở ngoài đột nhiên trở nên rõ ràng hơn. Liên tục 3 ngày không thấy bóng người Joe, rốt cục cũng nghĩ đến việc về nhà.

Tiếng chìa khóa ở cánh cửa vặn mở, cùng với khóa cửa bị khách mở cùng với cửa bị một người đẩy ra, bóng người lập tức tiến vào trong phòng.

“Joe, anh trở về thật đúng lúc, em buồn quá nha, lại đây nói chuyện phiếm với em.” Cô mềm mại nằm úp nằm sấp trên sô pha, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Cô lại làm sao vậy?” Joe đứng trước cửa hỏi.

“Từ hôm đó, Niếp đại soái ca ngay cả một chút tin tức cũng không có. Anh có nghe thấy Á Phu nói cái gì không?” cô tựa đầu vào sô pha, tay vịn thành ghế hữu khí vô lực nói.

“Có nha, nghe nói hôm đó cô trực tiếp hướng Niếp đại tiên sinh cầu hôn, Tiểu Tình muội muội, xin cho anh hướng cô kính trọng mười hai vạn phần.”

Một bó hoa hồng từ trên trời giáng xuống rơi vào trong lòng cô, Hà Xảo Tình kinh ngạc trợn to hai mắt, cô cầm bó hoa nhanh chóng từ sô pha ngồi dậy, nhìn nhìn bó hoa trong lòng, sau đó lại nhìn Joe, hoài nghi hỏi.

“Anh trúng số sao?”

Joe tươi cười lắc lắc đầu:

“Lại đoán.”

“Á Phu hướng anh cầu hôn? Hai người các anh muốn kết hôn?”

“Pháp luật Đài Loan nếu cho phép đồng tính luyến ái kết hôn, phiên cô thông báo cho anh biết một tiếng.” Joe trợn trắng mắt nói.

“Kia...sẽ không phải là anh thiết kế trang phục đoạt được giải thưởng lớn đi? Bất quá gần đây anh có tham gia trận đấu gì sao?” Hà Xảo Tình biểu tình không xác định, hoài nghi hỏi chức nghiệp thiết kế thời trang Joe.

“Anh cũng hy vọng, nhưng không phải. Lại đoán.”

“Không cần bảo em đoán nữa, em đoán không ra, anh đừng thừa nước đục thả câu, nhanh nói cho em biết đáp án.” Cô không nghĩ sẽ buông tha cho.

“Rất cuộc vì sao lại đột nhiên mua hoa đưa em, sẽ không thật vì kính phục em mười hai vạn lần đơn giản đi?”

“Trên thực tế, bó hoa này không phải anh đưa.” Joe mỉm cười nói.

“Không phải anh đưa?” Hà Xảo Tình nhin không được sưng sốt một chút.

“Đúng.”

“Không phải anh, thì là ai?” cô hoài nghi hỏi.

“Cô đoán đi.”

Hà Xảo Tình đột nhiên nheo lại hai mắt, nắm tay thành quyền, ngoài cười nhưng trong không cười đối hấn nhếch miệng nói:

“Joe, anh có phải lâu lắm không bị nắm đấm của em nên đến đây có phải không?”

Joe cười khẽ ra tiếng:

“Cô đừng như vậy, cẩn thận Niếp tiên sinh chạy mất.”

“Cái gì mà chạy mất? anh đều—” nháy mắt ngừng thanh âm, cô cứng họng nhìn vẻ mặt hấn tươi cười, liên tục làm động tác nuốt, sau mới có biện pháp phát ra âm thanh.

“Ý của anh là, bó hoa hồng này là của Niếp Huân tặng cho em?” cô khó có thể tin được, biểu tình mơ màng hỏi.

Hấn mỉm cười gật đầu, sau đó thân thủ theo túi áo khoác cầm ra một tấm thiệp.

“Nơi này còn có tấm thiệp đưa cho cô.” Hấn noi.

Hà Xảo Tình cơ hồ có thể nói dừng hành động cướp đoạt để lấy phong thư.

Cô khẩn cấp đem tấm thiệp từ trong phong thư rút ra xem.

“Thế nào, cấp trên viết cái gì?” Joe tò mò nhìn cô hỏi.

“Anh ấy hẹn em ngày mai cùng nhau ăn bữa tối.” cô thì thào tự trả lời.

“Còn có gì nữa?”

“Thuận tiện thảo luận chuyện kết hôn.” Cô tiếp tục thì thào tự nói.

“Oa a!” Joe nhin không được hai mắt sáng lên, kinh ngạc kêu to.

“Cho anh mượn xem một chút.” Hấn đem tấm thiệp từ trên tay cô lấy lại xem, ở trên quả nhiên thấy dòng chữ

“Trời ạ, Tiểu Tình muội muội, cô thành công! Cô thành công! Không nghĩ tới cả Niếp tiên sinh thông minh như vậy, cũng khó trốn qua ải mỹ nhân nha, ha ha... rất giỏi, Tiểu Tình muội muội.” hấn hướng cô giơ ngón tay cái lên khen.

Hà Xảo Tình nói không nên lời, cũng không có biểu hiện hành động gì hưng phấn, bởi vì cảm giác của chính mình giống như đang nằm mơ, cả người một cảm giác lảng lảng.

Anh thế nhưng đã đồng ý cùng cô kết hôn, cô là đang nằm mơ sao?A, ha, ha, cô không tự chủ được cười ngây ngô đứng lên, ha ha...

3. Chương 03

Cho rằng đi vào nhà ăn để ước định, người Niếp Huân còn chưa thấy tới, Hà Xảo Tình lại nâng lên nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ, nguyên lai là cô sốt ruột đến sớm.

Từ tối hôm qua khi nhận được thư của anh ủy thác Joe đưa cho cô, lòng của cô vẫn bình bịch bịch không ngừng, cho dù đã qua một đêm, cảm giác này vẫn không thể dịu đi.

Cô từ nhỏ đến lớn trải qua vô số tình yêu, mặc kệ là tình yêu nhỏ ngây thơ vô tư, hay tình yêu lớn cuồng nhiệt đắm say. Mặc kệ là tình yêu của người theo đuổi cô, hoặc là cô tìm tình yêu say mê, cô đều đã trải qua. Nhưng lại chưa bao giờ có cảm giác này đối với Niếp Huân, cái loại cảm giác này, nếu mất đi, cô sẽ hối hận cả đời.

Cảm giác này thực mờ mịt nhưng cũng thực mê ly, nhìn không được, sờ cũng không thấy, nhưng nó lại tồn tại thực rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức làm cho cô không hồi hộp không được.

Nói thực ra thì, kỳ thật cô tuyệt không giống như biểu hiện bên ngoài tự tin của mình. Thực sự, bên trong tương phản hoàn toàn, cô vẫn là một người cực kỳ tự ti.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn sinh trưởng trong một gia tộc tư tưởng trọng nam khinh nữ, cho nên cô luôn không ngừng cố gắng chứng minh giá trị của sự tồn tại bản thân, chỉ tiếc dù biểu hiện của cô có xuất sắc đến đâu, cũng vĩnh viễn không thay đổi được chuyện cô là con gái.

Kỳ thật đối với gia tộc thông thái rởm, quan niệm truyền thống cũng gây cho cô cảm giác tự ti, từ lúc cô bước chân ra ngoài xã hội, độc lập tự chủ cũng đã sớm quên đi nay cảm giác đẩy lại rục rịch lên, cảm giác này thật đúng là siêu điềm xấu, chết tiệt, đáng giận!

“Thật có lỗi, tôi đến muộn sao?”

Thanh âm thình lình làm cho Hà Xảo Tình nhanh chóng hồi phục tinh thần lại, cô ngẩng đầu, chỉ thấy anh cao lớn khom lưng ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Cô đã chờ lâu sao?” anh đẩy gọng kính đang trễ xuống hỏi.

“Hoàn hảo. Anh không đến muộn, là tôi đến hơi sớm. Mới có hai mươi phút thôi.” Hà Xảo Tình lắc lắc đầu đối anh nói, khôi phục dáng vẻ tràn ngập tự tin sáng chói bình thường.

“Cho nên tôi có thể đem lý do giải thích thành chờ không kịp sao?” anh tiểu tựa phi tiểu khinh hạ mày

“Có thể, nhưng mà tôi thích bốn chữ khẩn cấp này.” Cô nghiêm trang thừa nhận.

Niếp Huân nhin không được cười khê đứng lên.

“Tuy rằng cô đã muốn khẩn cấp, nhưng là tôi có hơi đói, chúng ta có thể gọi đồ ăn trước không, ăn xong lại nói đến chủ đề gặp mặt hôm nay?” anh hỏi ý kiến của cô.

Hà Xảo Tình gật đầu, hai người vì vậy hướng bồi bàn gọi đồ ăn.

“Nói thật, tôi không nghĩ anh sẽ lựa chọn đáp ứng cùng tôi kết hôn.” Trong lúc chờ cơm, cô đối anh lộ ra ý tưởng.

“Theo như tôi biết, từ trước cô đều tự tin tràn đầy, như là đã sớm dự đoán được bộ dạng đáp ứng của tôi như thế nào.”

“Là như thế sao?” cô mỉm cười.

“Không phải như vậy sao?” anh hỏi ngược lại.

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao anh lại muốn đáp ứng nguyện vọng muốn cùng tôi kết hôn không? Tôi thấy với điều kiện của anh, hẳn là phải có rất nhiều đối tượng để chọn lựa mới đúng.” Cô lấy tay chống cằm, mỉm cười nhìn chăm chú vào anh.

“Lúc trước đúng là có rất nhiều khách hàng muốn thay tôi giới thiệu nữ nhi của bọn họ, chất nữ cùng tôi cũng có chút quen biết, nhưng tất cả đều bị tôi cự tuyệt.”

“Vì sao?” cô tò mò hỏi.

“Không biết, chỉ cảm thấy không có hứng thú liền cự tuyệt.”

“Ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho?”

“Àn”

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi tư.”

Đúng là tuổi thích hợp để kết hôn.

“Anh nhìn qua cũng chỉ hơn 30 tuổi một chút mà thôi.” Hà Xảo Tình nhìn mặt anh nói.

“Cám ơn.” Miệng anh khẽ nhếch lên.

“Nếu theo thói quen cự tuyệt, vậy sao lúc trước vì sao lại đáp ứng dập mặt tôi?”

“Đại khái là nghe qua rất nhiều chuyện của cô, nên đối với bản thân cô có chút tò mò.”

“Thì ra là thế. Tôi đây có lẽ nên phải cảm ơn Joe cùng Á Phu, nếu không có bọn họ miệng rộng đem chuyện của tôi nói cho anh nghe, có lẽ chúng ta cũng không có khả năng gặp mặt nhau như thế này.”

“Có thể nói như vậy.”

“Thật sự là làm cho người ta thương tâm, nguyên lai anh đồng ý lựa chọn tôi, cũng không phải bởi vì tôi là tôi, mà là bởi vì tò mò, hơn nữa chỉ có thể coi như tôi là một đối tượng để kết hôn mà thôi.” Cô khẽ nhếch khóe môi trên mặt, nhưng tươi cười này không biết vì sao thoát nhìn lại có điểm bi thương cùng thất vọng.

“Lời nói tự coi nhẹ mình như thế này, tuyệt đối không giống những lời cô thường nói.” Niếp Huân không chuyển mắt nhìn cô, hoài nghi đó là ảo giác.

“Là nha, tôi nói anh có cơ hội lựa chọn tôi, là vì anh thích tính cách độc đáo của tôi, vẻ ngoài xinh đẹp của tôi, mà anh đối với tôi là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), tạo lập quan hệ đôi lứa.” cô đột nhiên nhếch miệng nói, tự tin sáng chói lại lần nữa hiện lên trong đáy mắt anh, nhưng lại không hiện lên trong mắt cô.

“Hôm nay cô có vẻ không giống lần trước.” Niếp Huân chăm chú nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói.

Hà Xảo Tình kinh ngạc sững sốt một chút, không nghĩ tới sức quan sát của anh lại sâu sắc như thế.,

“Phải không? Đại khái là do tôi đói bụng rồi nên vậy đi.” Cô giả cười, tránh ánh mắt anh nhìn về phía sau lưng anh kêu lên:

“A, đồ ăn của chúng ta đã có rồi đây.”

Đồ ăn được đặt trên bàn, hai người im lặng dùng bữa tối, một thời gian không mở miệng nói chuyện với nhau.

Hà Xảo Tình vừa ăn vừa nghĩ chính mình đến tột cùng là bị làm sao vậy. Giấc mộng cùng hy vọng có được một lão công thông minh sắp thành hiện thực, vì sao cảm xúc hiện giờ của cô sao lại có phần u buồn? Thật sự là đang làm cái quỷ gì nha!

Niếp Huân cũng vừa ăn vừa nghiên cứu biểu tình trên mặt, cùng với cảm giác trong lòng không hiểu tại sao lại buồn bực. Anh không biết vì sao nhìn thấy cô nhú mày, cảm xúc buồn bực nan giải đến tột cùng từ đâu mà đến?

Đối với công việc, anh cũng chưa từng có kinh nghiệm, đó là một cảm giác mang tên lo lắng, mà hiện tại là anh đang lo lắng cho cô sao?

Cô trong lời nói của Á Phu, cảm giác luôn sáng sủa hào phóng, giống như vầng thái dương ban ngày chói mắt tràn đầy năng lượng, tìm không thấy một mảng âm u, ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, cũng cảm nhận được loại cảm giác này. Nhưng đến hôm nay trong cô không giống như vậy, giống như vầng mặt trời bị mây đen che kín, bóng ma bịt mắt.

Nếu nói cô là vầng thái dương, thì ngược lại mặt trăng lại càng thích hợp với cô hơn, bao phủ trong một đạo sương mù đêm tối là ánh sáng.

Mặt trăng hay mặt trời, rốt cuộc người nao mới chân chính là cô ấy?

Mười năm nay, đây là lần đầu tiên đối với ngoài những con số cùng tuyến tính cảm thấy hứng thú.

“Lúc trước cô có nói đến hợp đồng trước hôn nhân, hẳn không chỉ là thuận miệng nói chứ?” Niếp Huân đột nhiên mở miệng nói.

Hà Xảo Tình run sợ một chút, ngẩng đầu lên nhìn anh:

“Đương nhiên.”

“Như vậy anh có yêu cầu gì sao?” anh buông dao dĩa trong tay, cầm lấy khăn ăn lau miệng.

“Tôi? Yêu cầu?” cô có điểm nghi hoặc hỏi.

Lúc trước sở dĩ cô nhắc đến hợp đồng hôn nhân, chính bởi vì đảm bảo quyền lợi cho anh, cũng không phải dùng để đảm bảo cho cô. Dù sao điều kiện của người khác cũng tốt hơn cô cả trăm ngàn lần, rõ ràng là chính mình chủ động treo cao với anh, người được giám hộ đương nhiên phải là anh mới đúng nha.

“Xem ra cô cái gì cũng không có tưởng.”

“Tôi muốn tưởng cái gì?” cô nhú mi khó hiểu hỏi lại.

“Nếu kết hôn, sau này có bất hạnh ly hôn, cô muốn tôi đưa bao nhiêu phí ly hôn, cô có thể có một số tài sản không phải là nhỏ đâu.”

Hà Xảo Tình một bộ biểu tình ngây như phỗng nhìn hấn, như là không nghĩ sẽ nghe thấy chuyện như thế này.

“Là tôi nói nếu anh cùng tôi kết hôn, nếu chúng ta cuối cùng có kết cục là chia tay, cho nên người chịu trách nhiệm cũng là tôi, tôi làm sao có thể đối anh đòi tiền?” cô nói.

Lần này sững sốt đối thành Niếp Huân. Anh quả thực không thể tin nổi trên thế giới này lại có người phụ nữ thẳng tính như cô còn tồn tại. Anh là Niếp Huân nha, những người bám theo anh như rồng rắn đơn giản cũng chỉ vì muốn tiền của anh, mà cô lại muốn theo anh không phải vì muốn có tiền của anh, người phụ nữ này thật sự là...

“Trước khi chính thức kết hôn, tôi nghĩ chúng ta nên thử sống chung hai tháng.” Anh nhìn cô đưa ra điều kiện.

“Sá?” cô ngây người một chút.

“Sống thử?”

“Đúng. Chúng ta sẽ sống chung cuộc sống trong hai tháng, xem chúng ta có hợp nhau hay không thật sự thích hợp sinh hoạt cùng nhau, sau đó mới kết hôn”

“Nếu không thích hợp?”

“Tôi sẽ cho cô một ít tiền.”

Hà Xảo Tình mặt nhanh chóng nhả lại thanh minh:

“Tôi không cần tiền.”

“Chẳng lẽ cô biết rõ chúng ta không thích hợp, lại muốn giống như trước khi sống thử hay sao?”

Cô nhú nhú mày, trong chốc lát có chút đăm chiêu cùng trầm mặc, đột nhiên trầm ngâm mở miệng hỏi:

“Nếu chúng ta thật sự không thích hợp, anh có thể giúp tôi diễn một vở kịch không?”

Niếp Huân lập tức nhớ tới lý do vì sao cô muốn kết hôn.

“Được.”

Anh gật đầu đồng ý.

“Tôi sẽ viết bản hợp đồng đây.” Cô nói xong liền lập tức mở túi da lấy một cây bút cùng một quyển sổ tùy thân hay mang theo, tìm một tờ giấy trống, cúi đầu viết chữ.

“Hợp đồng hôn nhân.” Cô vừa viết vừa thì thầm.

“Điều thứ nhất, trước khi kết hôn, đôi bên quyết định ở chung với nhau trong hai tháng xem họ có thích hợp để kết hôn hay không, nếu không thích hợp thì chia tay, phí chia tay sẽ là người con trai sẽ diễn cùng người con gái một vở kịch. Điểm thứ hai... điều thứ hai muốn viết là gì?” cô ngẩng đầu hỏi anh.

“Lúc trước cô nói qua, nếu sau hôn nhân, tôi tìm được người yêu lý tưởng thì nhất định phải ly hôn, cô tuyệt đối không được nuốt lời.” anh nhìn cô nói.

“Đúng a, hợp đồng vì lý do này mới có thể tồn tại, tôi nhớ ra rồi.” cô búng tỉnh đại ngộ gật đầu nói

“Điều thứ hai, nam nữ hai bên sau khi kết hôn, bên trai mặc kệ vì chuyện gì muốn bên nữ ly hôn, bên nữ không có quyền được kháng nghị, tuyệt đối không thể nói rồi nuốt lời, nếu không...nếu không thì phải thế nào?” cô lại lần nữa ngẩng đầu nhìn hỏi anh.

“Không cần viết chi tiết như vậy.” anh nhíu mày lắc lắc đầu nói, đột nhiên phát hiện chính mình đối với điều kiện thứ hai có điểm không thoải mái.

“Được rồi, xong điều thứ hai. Kế tiếp điều thứ ba?” cô đem tờ giấy giơ lên.

“Nếu không trong lời nói.” Bốn chữ hoa điệu.

“Nếu có đứa nhỏ xuất hiện, phải ở chung cho đến khi sinh hạ được đứa bé. Nếu song phương muốn ly hôn, thì quyền giám hộ phải thuộc về bên nam.” Anh nói.

Hà Xảo Tình đột nhiên ngây dại. cô chưa từng nghĩ tới chuyện phát sinh thêm đứa con, cô nghĩ kết hôn hay ly hôn đều là chuyện riêng hai người. Nhưng nếu thực sự trong lúc bọn họ kết hôn thực sự có một đứa con, thì... cô đột nhiên trở nên không xác định được vấn đề.

“Nếu ly hôn là vì anh tìm được người tâm đầu ý hợp, hai người cũng có thể cùng nhau sinh một đứa con, con của chúng ta không phải nên để tôi chăm sóc sao?” cô nhìn hắn, do dự hỏi.

“Cô cũng có thể cùng người mình yêu sinh một đứa trẻ khác.”

“Kết hôn một lần là đủ rồi, tôi không muốn sẽ có một hôn lễ lần thứ hai, cho nên sẽ không có đứa nhỏ nào cả.” cô lắc lắc đầu, vẻ mặt lấy biểu tình chắc chắn nói.

“Loại sự tình này rất khó nói.”

“Tôi là người hiểu mình rõ nhất, tôi sẽ không tái hôn lại lần nữa.” giọng nói cô có phần cam đoan, kiên định.

“Cho nên, điều kiện thứ nhất không thể đồng ý được?” Niest Huân nhíu nhíu mày, hai bàn tay khoanh trước ngực sau đó dựa vào lưng ghế đằng sau, bình tâm tĩnh khí nói ý kiến.

“Có lẽ khi chưa xác định được người bản thân thực sự yêu thương, chúng ta đừng sinh đứa nhỏ?” Hà Xảo Tình trầm mặc tự hỏi trong chốc lát, hỏi tính hỏi.

“Như vậy chúng ta sao không xác định đối phương chân mệnh thiên tử trước rồi mới kết hôn, miễn cho kết đi kết lại, thực phiền toái” anh nói.

“Muốn xác định người thực sự mình yêu như thế nào?” cô hỏi hắn.

“Đó cũng là một vấn đề cần quan tâm.”

“Chúng ta đang tiến dần vào ngõ cụt, đúng hay không?” cô giận dữ nói.

“Cô trước đây chưa từng nghĩ tới chuyện đứa trẻ đúng không?” anh nhìn cô nói.

“Àn.”

“Tôi là con một, cha mẹ ở được vài năm thì qua đời, trong nhà chỉ còn lại một mình tôi, cho nên tôi nghĩ qua, nếu chúng ta kết hôn thật, nhất định phải sinh thật nhiều con.” Anh trầm ngâm một chút, giải thích nguyên nhân tại sao anh lại muốn có đứa trẻ như thế.

“Thì ra thế. Tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi anh?”

Anh lộ ra biểu tình xin mời hỏi.

“Đứa con có giới tính như thế nào đối với anh cũng không phân biệt đúng không?”

“Không có. Tôi nghĩ muốn náo nhiệt, mà cũng không phải là nói dối tông đường.”

“Nếu hỏi anh thích con trai hay con gái?” cô lại hỏi.

“Con gái.”

“Tốt lắm, chúng ta cứ quyết định như vậy. nếu chúng ta ly hôn khi có đứa trẻ, vậy thì nam do tôi nuôi dưỡng, nữ anh nuôi, chúng ta phụ thuộc vào số trời đi, trời quyết định đứa nhỏ sẽ do ai giành quyền nuôi dưỡng. anh cảm thấy thế nào?” cô hỏi ý kiến anh.

Niép Huân nhìn cô hơi hơi nhú mày, biểu tình có điểm bất đắc dĩ, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Cũng chỉ còn biện pháp này thôi.”

“Được, xong điều thứ ba, hai bên sau khi ly hôn có đứa trẻ thì về phương diện quyền giám hộ, nam thì do bên nữ nuôi dưỡng, nữ thì do bên nam nuôi dưỡng. còn điều thứ tư thì sao?”

“Nếu sau khi ly hôn, bên nam mỗi tháng sẽ phải đưa bên nữ mỗi tháng hai mươi vạn, còn đứa con thì sẽ có tiền nuôi dưỡng khác.” Anh nói.

“Anh không cần phải làm như vậy.” Hà Xảo Tình sửng sốt một chút, nhanh chóng lắc đầu phủ quyết.

“Tôi muốn như vậy.”

“Thôi được, cũng không cần phải hai mươi vạn nhiều như vậy.”

Nhìn bộ dạng kiên trì của anh, cô hơi nhú mày cùng anh lập điều khoản.

“ Hai mươi vạn mà nói đối với tôi không có gì nhiều lắm.”

“Đó là hiện tại, anh có thể cam đoan cho chính mình cả đời đều là đại phú đại quý sao?” cô không phải muốn anh gặp rủi ro, nhưng chỉ là giả dụ thôi.

“Một tháng hai mươi vạn, một năm cũng tới hai trăm bốn mươi vạn thôi, cho dù muốn nuôi 50 năm cũng còn thừa lắm, cũng chỉ là 1 triệu 200 ngàn mà thôi. Nếu lo lắng cho tương lai không còn, hiện tại có thể đem số tiền này rút ra để riêng, mặc kệ sau này làm ăn đầu tư lời hay lỗ đều không sao cả, như vậy cô cũng không cần phải lo lắng đi?”

Hà Xảo Tình cứng họng nhìn anh, hoàn toàn không có lời nào để nói. Cô thực hoài nghi anh rốt cuộc có bao nhiêu tiền, 1 triệu hai trăm ngàn thế nhưng chỉ là một con số rất nhỏ, thực hoài nghi kẻ có tiền này còn có hơn rất nhiều lần.

“Quên đi, tùy ý anh, chỉ cần tương lai anh không hối hận là được.” cô nói xong cúi đầu viết nhanh bốn chữ xuống.

“Vậy điều thứ năm?”

“Cô không có yêu cầu gì sao?” Niép Huân không chuyển mắt nhìn cô hỏi.

“Không có.” Hà Xảo Tình thành thật lắc đầu.

“Cô luôn luôn lúc nào cũng không có yêu cầu gì sao?” anh tò mò hỏi.

“Tôi cho anh loại cảm giác này sao? Hoàn toàn không có yêu cầu?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Nếu tôi thực sự trong lời nói không có yêu cầu gì, anh cảm thấy vì sao tôi lại đi qua nhiều cuộc tình ngắn ngủi, vĩnh viễn không thu được kinh nghiệm nào?”

“Bởi vì cô còn trẻ, tâm tình còn chưa ổn định?” Niếp Huân nhìn cô thoải mái nói giỡn.

Hà Xảo Tình nhin không được cười ra tiếng.

“Đúng, anh nói đúng vậy, bởi vì còn trẻ, tâm tình chưa ổn định.”

“Hắn là bọn họ không phát hiện ra con người thật của cô, không biết rằng cô hoàn toàn không có biểu hiện cầu toàn, cô kỳ thật cũng muốn có gì đó, chỉ là cuối cùng bọn họ cũng không biết được cái cô muốn là gì.” Đôi mắt tinh nhuệ chớp một cái nhìn thẳng vào cô, đột nhiên thông thả mở miệng nói.

Cô đột nhiên ngẩn ra, căn bản không nghĩ tới anh sẽ nói ra như vậy trong một buổi tối nói chuyện. bọn họ cũng chỉ có gặp mặt không quá hai lần mà thôi, anh làm sao có thể trong một thời gian ngắn như thế đã nhìn thấy con người khác bên trong cô?

“Có người nào đã nói với anh rằng anh rất khủng bố chưa?” cô cũng nói giỡn hỏi.

“Không có, nhưng thực ra tôi có nghe qua có người nói tôi thực thông minh, còn muốn tôi làm lão công của cô ấy.” anh nhìn cô thoải mái trả lời.

“Tôi biết, người kia chính là tôi.” Hà Xảo Tình khẽ cười nói.

“Tôi hy vọng chúng ta có thể làm một đôi vợ chồng có duyên, bởi vì tôi thực rất thích cô.” Niếp Huân thật sự nhìn cô.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, sau đó cô gật gật đầu, nói ra lời nói tận tâm:

“Tôi cũng như vậy.”

...

“Cô muốn chuyển đến ở cùng hắn trong hai tháng rồi mới kết hôn?” Joe kinh ngạc hỏi.

Vừa mới vào nhà một chút, hắn liền nhìn thấy Tiểu Tình muội muội của hắn đang đóng gói hành lý, hắn mới nhận ra sự tình chuyển biến quả thần tốc làm người ta há hốc mồm, cũng thực thêm lo lắng.

“Ấn” Hà Xảo Tình một bên sử sang lại hành lý, một bên gật đầu.

“Làm như vậy có được không? Trước muốn sống thử một thời gian, có phải nên kết giao một thời gian trước rồi hãy nói không?” Joe nhíu mày đề nghị.

“Anh cùng với Á Phu ở một chỗ hẳn là biết, bọn họ thời điểm làm việc có bộ dạng gì. Công tác của anh ấy có thể coi là nửa nghề nghiệp tự do, có thể tùy ý phối hợp với thời gian của Á Phu, nhưng em thì không giống như vậy, em là công nhân viên chức bình thường, sáng đi làm tối lại đi về, nếu muốn dùng phương thức bình thường kết giao, em hoài nghi em với anh ấy không kiếm đâu ra thời gian hẹn hò.” Cô ngẩng đầu thực tế nói.

“Cho nên việc sống chung là do cô đề xuất?”

“Không, là anh ấy. Em vốn hy vọng có thể trực tiếp kết hôn, bắt quá cần suy nghĩ lại một chút, kỳ thật trước tiên ở chung xem đôi bên thích hợp hay không thích hợp tiến tới hôn nhân, miễn cho sau này phát hiện ra không thích hợp, cũng không phải ly hôn phiền phức. Anh ấy thực sự đúng là thông minh đúng không?” cô nhếch miệng khen ngợi lão công tương lai, đáy mắt tràn ngập bội phục.

“Anh không biết nên nói cái gì.” Joe vẫn biểu tình lo lắng nhìn cô nói.

“Anh đang lo lắng cái gì, Joe? Niếp Huân anh ấy không phải loại người xấu.”

“Hai chữ người xấu cũng sẽ không viết ở trên mặt, huống hồ cô đối với mỗi người bắt đầu gặp nhau đều nói không giống người xấu, chỉ có sau khi chia tay, mới có thể mắng đối phương là hỗn đản.” hần đối với luận điệu của cô không cho là đúng.

“Phải không?” Hà Xảo Tình cười ha ha.

“Tiểu Tình muội muội, cô cũng không biết Niếp Huân là loại người như thế nào.” Joe thay cô lo lắng không thôi.

“Cho nên anh biết không?”

“Ngay cả hần là cộng sự của Á Phu trong ba năm như vậy mà cũng không biết hần là người như thế nào, anh làm sao có thể biết?”

Nghe vậy, Hà Xảo Tình trờng lớn hai mắt, lộ vẻ mặt tò mò.

“Nói nói xem, trong mắt Á Phu Niếp Huân là người như thế nào?” Cô bỗng nhiên dừng việc nháy mắt chạy đến ngồi bên cạnh Joe để hỏi.

Joe hồi tưởng lại một chút những lời Á Phu đã nói với hần.

“Á Phu nói, cảm giác Niếp Huân hoàn toàn không phải tính tình không tốt, nhưng cũng không thể thân cận được. anh ta đối với các nhân viên cấp dưới khá tốt, thường xuyên mua đồ ăn khuya cho mọi người, cũng sẽ không tùy tiện chỉ trích mọi người, nhưng bọn họ đối với anh ta lại có phần kính sợ mặc danh kỳ diệu. hần ở trước mặt mọi người cảm giác cũng không phải là người bí mật gì, nhưng cần phải suy nghĩ thật kỹ đã, không ai biết hần thích gì, đang ở nơi nào, bình thường tới công ty làm những gì, có bằng hữu nào không?”

“Nói cách khác, anh ấy thần bí là được rồi, mà em sẽ là người đầu tiên thân thiết với anh ấy, hiểu được con người anh ấy.” Hà Xảo Tình nhin không được lộ ra biểu tình hưng phấn chờ mong.

“Tiểu Tình muội muội...” Joe thật sự lo lắng cho cô, lại không biết nên nói cái gì để ngăn cản hành động của cô.

“Yên tâm, anh ấy có thần bí như thế nào, không muốn cho người khác biết, cũng không có khả năng là người ma hay yêu râu xanh, ha ha ha...” cô cười to, thân thủ vỗ vỗ bờ vai của hần trấn an nói, sau đó đứng dậy đi đến chỗ để hành lý, tiếp tục công việc thu thập hành lý của mình.

“Cô đã muốn tiếp tục giữ quyết định của mình đi đến nơi hần ở, vậy thì căn phòng này không phải sẽ bị bỏ không sao?” Joe trầm mặc nhìn cô sửa soạn lại hành lý trong chốc lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Tạm thời phải đi, nếu không chờ hai tháng sau quyết định xem em sẽ trôi dạt về đâu?” Hà Xảo Tình cũng không ngần ngại lên hồi phục.

“Anh nghĩ cô đối với lão công thông minh của mình nhất định phải là Niếp Huân thì phải.” Joe kinh ngạc nói.

“Em cũng muốn vậy, nhưng là nếu kết quả sống thử xác định em cùng anh ấy có thích hợp với nhau, ở cùng nhau một chỗ đem lại cảm giác gì?” hợp nhau thì kết hôn, không hợp thì ly khai, cô luôn luôn nhìn mọi thứ từ nhiều góc độ khác nhau.

“Anh nghĩ cô chỉ muốn thắng mấy người kia thôi.”

“Em là a, cho nên mới kêu Niếp Huân đáp ứng em, nếu không chúng em thật phải chia tay, anh ấy sẽ giúp em diễn một vở kịch.”

“Diễn trò?”

“ân.” Hà Xảo Tình khuôn mặt tươi cười gật đầu nói:

“Trừ lần đó ra, nếu bọn em kết hôn sau lại ly hôn, anh ấy nói sẽ cấp cho em hai mươi vạn hàng tháng làm phí ly hôn.”

“Hai mươi vạn?” Joe tròn xoe mắt, lộ biểu tình bị dọa đến kinh hoàng.

“Đúng rồi. Anh ấy với em tốt lắm?” cô nhếch miệng cười vui vẻ nói.

“Xem ra, anh cùng Á Phu đã giới thiệu cho cô một con rùa vàng nha.”

“Đúng rồi, thật sự là rất cảm tạ.” cô làm bộ hai tay tạo thành hình chữ thập hướng hấn vái một cái.

“Tiểu Tình muội muội, cô phải hạnh phúc nha.” Joe ngóng nhìn đôi mắt của cô, đột nhiên mở miệng chúc phúc.

Không nghĩ tới hấn đột nhiên dùng tiếng nói đối cô nói một câu cảm tình, Hà Xảo Tình không tự chủ được cảm giác hốc mắt nóng lên.

“ân.” Cô dùng sức gật đầu.

“Mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, cô có thể cùng anh chia sẻ, cô gặp khó khăn gì có thể tìm anh kể khổ, anh đều ở trong này.” Hấn còn thật sự nói.

“Nếu đến nơi này không tìm thấy anh, thì anh chắc chắn đang ở chỗ ở Á Phu”

Hấn vừa nói vừa nhìn cô cười, nhưng cảm động vẫn đang còn. “em biết.” cô cười gật đầu nói.

“Chớ quên, mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh cùng Á Phu đều ở bên cạnh cô.”

“Vâng”

“Đời này, cô mãi là Tiểu Tình muội muội của anh.”

“Vâng.”

“Cho nên về sau, nếu có cơ hội ăn uống, cũng không thể quên anh cùng Á Phu.”

“Ân___cái gì?” cô mắt ứa lệ ngẩng đầu nhìn hấn.

“Chính là sau này cô có làm Niếp phu nhân, trăm ngàn lần không thể quên ơn huệ nhỏ bé của chúng ta, tỷ như khi ra ngoài ăn cơm cô phải đãi anh, xuất ngoại du lịch phí đi lại cô phải bao bọc anh, còn cái gì party sinh nhật, party Noel, party tất niên đều phải do cô chủ trì hết.”

“Còn cái gì khác nữa không?”

“Anh còn đang nghĩ.”

“Nghĩ cái đầu quỷ anh!” Hà Xảo Tình bỗng nhiên cười không thể ngừng, hướng hấn định đánh mấy cái. Người này thật là, cô vất vả lắm mới bị hấn làm cho cảm động mà hốc mắt phỉm lệ, hấn lại bắt đầu nói hươu nói vượn đem cô làm trò cười, thật sự chịu không nổi.

“ha ha ha...” Joe cười lớn chạy ra khỏi phòng cô, trước khi đi còn không quên nhắc nhở cô nói:

“Những lời anh nói vừa rồi cô đừng có quên, nhớ ơn huệ nhỏ bé của chúng ta nha, chờ tin tức tốt của cô.”

“Anh nằm mơ đi!” cô cười lớn tiếng trả lời.

4. Chương 04

Đi vào phòng Niếp Huân, Hà Xảo Tình tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, đánh giá chỗ anh ở.

Phòng anh ở khá lớn, tuy rằng không tráng lệ, nhưng vừa nhìn cũng biết đây là kết quả của các nhà thiết kế danh giá nên ánh sáng trong phòng chuyển động tuyến, phối màu đều làm người ta cảm thấy choáng ngợp, đáng tiếc lại không có hơi người, không khí lạnh như băng, trống rỗng, tràn ngập hơi thở nam tính.

“Nhìn bộ dạng em tựa hồ có điểm thất vọng.” Đứng trước cửa lớn, Niếp Huân nhú mày nhìn cô nói.

“Không phải thất vọng mà là kinh ngạc.” Hà Xảo Tình đáp lại.

“Kính ngạc?” anh nhíu nhíu chân mày, trong giọng nói tràn ngập khó hiểu.

“Nhà của anh thoát nhìn giống như chưa từng có người phụ nữ nào ở qua, một chút nữ tính gì đó cũng không có.” Cô tiếp tục đi chung quanh tuần tra, muốn tìm dấu hiệu có thể phủ nhận cảm giác này.

“Khả năng quan sát của em thật sâu sắc.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, lộ ra một tia kính ngạc cùng biểu tình không tin.

“Vậy là đúng, em thật là người phụ nữ đầu tiên bước chân vào đây?”

“Đúng vậy.” anh gật gật đầu, cho cô một câu trả lời khẳng định.

Hà Xảo Tình cứng họng nhìn anh, sau một lúc lâu mới dám lấy ngữ khí kêu to:

“Làm sao có thể?” cô không tin!

“Vì sao không thể?” anh cảm thấy thật thú vị.

“Bởi vì anh là Niếp Huân nha, lấy giá trị con người của anh, diện mạo của anh, người tới không thiếu nhất phải chính là bạn gái mới đúng nha, chẳng lẽ các cô ấy không muốn vào nơi này, trở thành chủ nhân của nơi này sao?”

Cô phản ứng cùng ngữ khí khoa trương làm cho anh cảm thấy có điểm buồn cười.

“Nhưng vấn đề ở chỗ là các cô ấy không biết anh là Niếp Huân.” Miệng anh bất giác khẽ nhếch lên nói.

Cầm của Hà Xảo Tình giống như sắp rơi xuống, tiếp tục lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

“Các cô ấy không biết anh là Niếp Huân? Vậy các cô ấy nghĩ anh là ai?” cô hỏi.

“Một người có thể nhầm chán, bằng hữu tịch mịch, tên tiếng anh của anh là Jeff.” Anh nhún nhún vai không sai cả.

Ngạc nhiên tròng lớn mắt nhìn hẩn một lúc lâu, cô có cảm giác bị đánh bại lắc đầu thở dài.

“Anh thật sự làm em á khẩu không trả lời được.”

“ Vì sao? Hiện tại không phải nam nữ đều sống như vậy sao?” không thể kinh hãi thế hãi thê tục như vậy đi.

“Nhưng em tưởng anh muốn có một đại gia đình, không phải sao?” cô nói.

“Không thể tin được anh lại là một người không muốn kết hôn sớm như vậy.” Niếp Huân đơn giản đáp lại.

Hà Xảo Tình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhin không được gương đôi môi hướng anh cười khiêu ngợ, hỏi:

“Cho nên, em đối với anh thấy sao?”

Anh thật sâu ngóng nhìn cô, sao đó từ từ trả lời:

“Rất cuộc hai tháng sau sẽ biết thôi.”

Đáp án thông minh! Trên mặt anh tươi cười sâu sắc, lại một lần nữa đem ánh mắt dời về bốn phía trong phòng, đánh giá tương lai của chính mình trong hai tháng sau.

“Không vừa lòng sao?” anh hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Hà Xảo Tình mỉm cười đáp lại. nơi này còn có rất nhiều không gian cần phải cải thiện lại, xem ra trong tương lai sẽ không nhầm chán.

“Vậy em sẽ ngủ ở chỗ nào?” cô hỏi anh.

“Nơi này.” Niếp Huân nhắc hành lý của cô, dẫn cô đi hướng phía trước, nắm chặt tay cầm, sau đó thân thủ đem cửa phòng mở ra, cũng xoay người lại hướng cô tạo một tư thế mời.

Cô mỉm cười gật đầu, lướt qua anh đi vào trong phòng. Đây là một không gian sáng ngời, đơn giản mà sạch sẽ, trong phòng ngủ có đầy đủ các đồ dùng, nhưng trong phòng này cũng giống mọi nơi khác trong căn nhà, thứ thiếu nhất chính là hơi người.

Đây không phải cũn là phòng anh chứ.

“Mỗi người một gian phòng?” cô quay đầu nhìn anh.

Mâu quang anh ở trong nháy mắt trầm ảm xuống dưới, song đồng thâm thúy ngóng nhìn, anh trầm giọng nói:

“Em muốn cùng anh chung một phòng sao?”

Hà Xảo Tình đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. oa, nam nhân này thật nguy hiểm.

“Sống cùng một thời gian, chờ chúng ta quen thuộc lẫn nhau mới nói.” Cô nhanh chóng lắc đầu.

“Thật sự là đáng tiếc.” anh lại mang ý cười cùng một chút thâm thúy, bộ dạng giống như là đang nói cô không có can đảm nhận khiêu chiến của anh, dường như thật đáng tiếc, làm cho bản tính vốn không muốn chịu thua của cô lập tức bị khiêu khích mà nổi lên.

Cô thông thả đi hướng về phía anh, vẻ mặt giả hoạt mà nghiêm lệ đứng ở trước mặt anh, sau đó bản thân chậm rãi khiêu khích ôm lấy bả vai anh, lại ôm lấy cổ anh, hướng anh mỉm cười.

“Anh có biết quen em một thời gian, cũng cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể tiếp xúc thân mật với nhau nha, trên thực tế. Nam nữ muốn quen biết lẫn nhau thì phương pháp nhanh nhất chính là bắt đầu quan hệ thân mật, anh nói có phải không?” cô lấy hơi thở nữ tính nói chuyện, mỗi một câu nói liền kiễng chân tới gần anh hơn, thẳng đến khi nói xong lời nói cuối cùng, cơ hồ môi cô sắp chạm gần đến môi anh.

Hơi thở của mỹ nữ giống như lan truyền khắc cơ thể, giống như trước đây, trong giấc mộng của anh thỉnh thoảng lại xuất hiện, ở trong mộng khiêu khích anh, làm cho anh không tự chủ được được giờ tay ôm nữ nhân, Niếp Huân nhíu mắt lại, tay duỗi ra, nháy mắt liền đem cả người cô áp sát vào chính mình, cúi đầu hôn trụ đôi môi hồng nhuận thơm ngát mà sớm nay anh đã trì hoãn từ lâu. Nếu là cô chủ động yêu thương nhưng nhớ, vậy thì làm sao anh lại khách khí với cô nữa?

Không nghĩ tới anh so với cô càng không chịu nổi một chút kích thích, cô mới nói có mấy câu thôi, anh liền lập tức từ một thân sĩ liền biến thành dã thú, tốc độ cực nhanh quả thực khiến người khác trở tay không kịp.

“Ngô...” cô vội vàng đưa tay lên vai anh, đẩy anh tách ra khỏi mình một chút, vẻ mặt kinh hoàng.

“Chờ, chờ một chút, anh phản ứng đều nhanh như vậy sao?” cô hô hấp không thông hơi. Chỉ biết anh rất nguy hiểm!

“Biểu hiện này của em rất quyết rũ.” Anh gần gũi nhìn cô, ách thanh trả lời.

“Cám ơn.” Nhưng đây không phải là trọng điểm đi? Hơn nữa thế nào anh lại tiếp tục cúi đầu hôn cô!

Nam nhân này bề ngoài thoát nhìn nhã nhặn, tao nhã cùng nho nhã, không nghĩ tới lại gấp gáp như vậy.

“Chờ, chờ một chút.” Cô lại giãy giụa lần nữa đem đôi môi đỏ mọng cứu vớt ra.

“Chúng ta có phải hay không nên làm quen với đôi phương trước, làm bạn bè trước sau đó mới đến... ă, anh có biết em đang nói gì không?”

Anh hơi khời khời mày nói.

“Không phải em nói phương pháp nhanh nhất để quen thuộc đối phương không phải là quan hệ thân mật sao?”

“Ách...” cô đột nhiên có loại cảm giác cầm đá tự đập vào chân mình.

Không để ý đến trạng thái đang ngây dại của cô, Niếp Huân lại cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi kiên định, mạnh mẽ liếm môi cô, sau đó nhanh chóng xâm nhập chiếm lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô. Hương vị của cô giống hệt như trong tưởng tượng của anh, ngon ngọt miệng, làm người ta mê say.

Thực ngọt! không biết những nơi khác trên người cô, có phải hay không cũng ngọt ngào giống như miệng cô như vậy?

Anh không tự giác buộc chặt cánh tay, đột nhiên ôm lấy người cô nhấc khỏi mặt đất, khấn trương đi đến phòng ngủ của hai người.

Hai chân đột nhiên bị mất vị trí đứng nhẹ hẫng làm cho Hà Xảo Tình kinh hoàng một chút, từ trong đám sương mù ngọt ngào bừng tỉnh lại. Tiếp theo một giây, cô liền cảm thấy trời đất rung chuyển, cả người bị đẩy ngã lên trên giường, mà nháy mắt anh đã thuận thể đặt cô dưới thân mình.

“Chờ___” cô lần nữa mở miệng tưởng chừng có thể ngăn cản được anh, lại bị môi anh khấn trương phủ lên trên.

“Hừ.” Anh nói xong tháo kính mắt xuống ném lên đầu giường, sau đó quay đầu nhìn cô.

Trong nháy mắt, Hà Xảo Tình chỉ cảm thấy như chính mình rơi vào một đôi mắt nồng cháy cuồng dã nóng bỏng, dục vọng của anh hiện rõ ràng lên trong con ngươi đen thâm thúy, làm cho cô không khỏi tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, thân thể hơi hơi run run một chút.

Khóe môi anh nhếch lên, thoát nhìn nguy hiểm lại mỉa mai hoặc lòng người.

“Bộ dạng em nhìn có phần sợ hãi.”

Sợ hãi?

Cô dường như là con bò tót không chịu được màu đỏ chói mắt của tấm vải đang lơ lửng trước mặt, Hà Xảo Tình hai mắt nhúu lại, lập tức thân thủ ôm lấy cổ anh, đưa anh hơi hơi kéo gần đến mình.

“Ai nói em sợ hãi? Đây là chờ mong.” Cô không cam lòng yếu thế, nói xong chủ động ngẩng đầu lên hôn môi anh.

Ý cười trong đáy mắt Niếp Huân nháy mắt hiện lên. Anh phát hiện chính mình càng lúc càng thích cái tính tình không chịu thua của cô, thật sự là rất đáng yêu.

Vui mừng khi cô chủ động, cũng không muốn biết là cô cố ý trả thù anh như thế nào, thế nhưng lại khinh mạn khiêu khích anh, hơn nữa càng lúc anh càng không kiềm chế được khát vọng của mình. Ma nữ này!

Trong lúc đó anh điều chỉnh tư thế, chen vào giữa hai chân cô, dùng chính bản thân, buộc chặt lửa nóng va chạm mạnh vào nơi ấm áp mềm mại của cô, ý bảo anh đã muốn bắt màn cùng cấp bách lắm rồi.

Cô tựa hồ không nghĩ anh lại làm như vậy, không tự giác được than nhẹ một tiếng, mà anh trong tích tắc đoạt lại quyền chủ đạo, đem đầu lưỡi thật sâu tham tiến vào trong miệng cô, cho cô một cảm giác thiếu nóng đủ để hai người hít thở không thông. Một cái hôn nồng nhiệt thiêu cháy.

Hà Xảo Tình thở dốc rên rỉ ra tiếng, rốt cuộc không thể nâng hai tay của chính mình lên, hai chân gắt gao quăn chặt lưng anh, dùng sức áp sát anh vào chính mình.

“Anh biết...” giọng nam khàn khàn trầm thấp, một bên không ngừng mà hôn lên đôi môi cô, một bên nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người hai bọn họ.

Áo sômi của cô bị anh giật tung hàng cúc vớt xuống dưới đất, bàn tay anh nóng bỏng to lớn nhanh chóng tiến vào trong chiếc áo nhỏ, âu yếm bộ ngực mềm mại của cô, cô lập tức khom lưng rên rỉ. Tiếp theo, anh đem chiếc áo trước ngực của cô vớt ra chỗ khác, cúi đầu duyệt hôn làm hai nụ hoa hồng của cô dựng thẳng, làm cô rốt cuộc nhịn không được ôm anh thở gấp ra tiếng.

“Niếp Huân...”

Hai mắt cô khép hờ, hai má đỏ tươi, đôi môi đỏ mọng no đủ ướt át, bộ dạng khom lưng rên rỉ gợi cảm, kỳ thật đây chính là xuân dược hiệu quả nhất, làm cho anh không thể ngăn cản được chính mình. Anh nhanh chóng bỏ đi áo ngoài, cởi bỏ dây lưng, kéo chiếc quần nhỏ xuống (haha. Ta chết mất thôi!!!) đem cởi sạch quần áo còn sót lại của cô, tách hai chân của cô, lập tức mãnh lực động thân mà vào.

Cô cứng nhắc một chút, như không thể lập tức thích ứng được xâm nhập được vật nam tính to lớn của anh, nháy mắt các ngón tay bám chặt lấy lưng anh.

“Rất dùng sức sao?” anh khàn khàn nói.

Hai mắt như sương mù bao phủ, anh nhìn cô lay động ngược ngừng khe cắn cánh môi phía dưới, vẻ mặt kia là sự dung hợp của gợi cảm, e lệ tuyệt mỹ, mê hoặc, anh cơ hồ đã quên hô hấp.

Anh yên lặng làm cho cô nhịn không được rung động, cô nâng mông mình tiếp tục hướng anh, hại anh thoáng chốc co rút khẩu khí, ánh mắt nồng cháy ở trong nháy mắt tựa hồ muốn thiêu đốt lên.

Những lời nói lúc này là vô nghĩa, anh ôm cô, bắt đầu trong cơ thể cô mà luật động, càng lúc càng mau, càng lúc càng hung mãnh hữu lực, thẳng đến khi anh không thể khống chế, cô thét chói tai ra tiếng, đồng thời đưa cao trào bao phủ bọn họ thì mới thôi...

...

Mở mắt ra, nguyên lai ngoài cửa sổ đã tràn ngập ánh sáng bao phủ, trời không còn tối.

Hà Xảo Tình nhẹ nhàng mà quay đầu, phát hiện bên cạnh, anh vẫn còn đang ngủ, nhìn khuôn mặt anh đang ngủ say khóe miệng giờ lên.

Nếu không phải thực sự phát sinh chuyện này, thật đúng là làm người ta khó mà tưởng tượng được. không nghĩ tới ngày đầu tiên đến sống chung đã cùng anh triền miên trên giường, thật sự tuyệt không giống chuyện cô đã suy tính, thật sự là vượt quá xa!

Cô thừa nhận chính mình đã có quen qua một vài bạn trai, cũng không phải lần đầu tiên cùng nam nhân phát sinh quan hệ, bất quá trên thực tế, cô quen bạn trai không bao giờ vượt quá ba tháng, căn bản từng mơ tưởng được thân thể anh, cho nên may mắn ôm nam nhân của cô, từ đầu tới cuối cùng chỉ có một lần thôi, nhưng nên nói tình huống hiện giờ như thế nào?

Chỉ có thể nói, người này không phải nguy hiểm bình thường!

Nhưng là cô lại phát hiện chính mình không chán ghét tình huống hiện tại, ngược lại lại có điểm mừng thầm.

Cô thích anh.

Lần đầu tiên có cảm giác muốn cùng anh ở chung một chỗ, bỗng nhiên quay đầu lại cảm giác rã rời, hiện tại ngẫm lại, sao cô luôn phải tìm kiếm một người bạn trai hiểu mình? Kỳ thật sớm muộn đã có người con trai tốt xuất hiện bên cạnh cô, không phải sao?

Niep Huân. Ba năm trước cô đại khái cũng đã nghe qua tên của anh, mà Joe cùng Á Phu cũng kết giao cũng được hai năm, nhưng khoảng cách để bọn họ gần nhau như thế cũng mới xuất hiện thôi, ông trời cũng không khỏi trêu người, đến cuối cùng bọn họ vẫn là chạm trán nhau.

Không tự chủ được cô quay ra mỉm cười, lại cùn lúc thấy Niep Huân mở hai mắt, hai người vô tình bốn mắt giao nhau, cô ngược ngừng đổ mắt.

“Ân, mấy giờ rồi? Bụng em hơi đói, tủ lạnh trong nhà có thức ăn gì có thể nấu không, em đi làm cho.” Cô tránh ánh mắt anh, có chút quần bách xoay người nói, chuẩn bị xuống giường, lại bị anh dùng một bàn tay đã đem cô cả người quay trở về, thẳng tiến vào trong lòng anh.

Anh xoay người một cái lại đem cô đặt ở dưới thân, sau đó ở trên người cô dùng ánh mắt thâm thúy ngó nhìn cô.

Hà Xảo Tình khẩn trương hơi ngừng lại hơi thở.

Anh sẽ không phải còn muốn nữa đi? Toàn bộ thời gian buổi chiều bọn họ đều ở trên giường nha!

“Mặt em đỏ.” Anh nói.

Cô ngẩn ngơ, không nghĩ tới sẽ bị anh nhìn thấy.

“Nào có!” cô chính là không muốn chịu thua.

“Muốn biết hay không anh lấy gương cho em xem nha?” anh trêu tức khóe miệng giờ lên nói.

Anh thật đáng ghét, thế nào lại toàn giễu cợt cô!

“Em đói bụng, anh định đổi đãi như vậy với khách sao?” cô hờn dỗi trừng anh.

“Em không phải khách.” Anh khẽ vuốt đôi má đỏ bừng của cô, thích nhan sắc của nó cùng xúc cảm mà nó đem lại.

“Em không phải khách thì là gì?”

“Vị hôn thê của anh.” Anh không chút do dự nói ra.

Cô kinh hỉ hướng anh nở một nụ cười ôn nhu, sau đó thông thả nhú mày hỏi:

“Cho nên, anh đều đổi đãi với vị hôn thê, bỏ đãi sao?”

Niếp Huân nhin không được bị cô làm cho cười ra tiếng, anh hướng thân mình hôn môi cô một chút lại một chút, lưu luyến hôn cô, một thời gian sau mới ngẩng đầu lên ôn nhu đối cô nói:

“Em đi tắm rửa trước, anh đi làm đồ ăn.”

“Anh muốn làm cái gì? Em nói trước là em không muốn ăn mỳ ăn liền nha.” Cô nhú đôi mi thanh tú, cổ ý nói như vậy.

“Chờ coi là được.” anh lại hôn cô một chút rồi mới xoay người xuống giường.

Nghe anh nói như vậy, giống như trừ bỏ nấu mỳ ăn liền, ngoài ra anh có thể nấu cái khác, Hà Xảo Tình mang theo lòng tràn đầy tò mò đi tắm rửa, một bên đoán rằng rốt cuộc anh sẽ nấu cái gì cho cô ăn. Hy vọng không phải là bánh sủi cảo đông lạnh!

Bất quá nói chuyện lúc trước, anh nguyên ý “động thủ” nấu cho cô ăn, mà không phải kêu cô đi làm cũng rất khó được. nam nhân này, nói thật cũng không tránh khỏi rất ưu tú đi.

Hai mươi phút sau, Hà Xảo Tình bước chân ra khỏi phòng tắm, xung quanh phòng đã tràn ngập một mùi hương, làm bụng người ta phải kêu lên những tiếng đòi ăn.

Trời ạ, rốt cuộc anh đang nấu cái gì vậy, làm sao có thể thơm như vậy?

Song nhìn vào phòng bếp lại không thấy bóng dáng anh đâu, cô hoài nghi quay đầu tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy anh. Anh đã đi đâu rồi?!

Bụng của cô đã đói, hơn nữa trong phòng lại tràn ngập mùi hương quyến rũ của đồ ăn cơ hồ muốn cho người ta phải chảy nước miếng. Mặc kệ, vẫn là ăn trước rồi mới tính sau.

Liếm liếm cánh môi, cô hấp tấp đi qua quầy bar đi vào phòng bếp bên trong, mở một chiếc nồi đang bốc hơi nóng ra một cái. Oa, Spagetty bơ hải sản nha! Còn nữa, đây là cái gì? Cô mở một cái nồi ra khác, phát hiện đó chính là canh hải sản.

Trời ạ, nam nhân này rốt cuộc làm sao trong hai mươi phút ngắn ngủi, có thể biến ra những thứ này?

Không biết hương vị sẽ thế nào đây ạ?

Cầm một chiếc đĩa ăn lên, cô thổi phù phù một chút sau đó mới bỏ vào miệng.

Trời ạ, ăn thật là ngon, ăn thật là ngon, anh nhất định là thiên tài!

“Xem ra em thật sự rất đói bụng.”

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm mang ý cười của anh, Hà Xảo Tình lập tức quay đầu lại, chỉ thấy anh một thân nhẹ nhàng khoan khoái dựa vào bên cạnh quầy bar nhìn cô, nhìn thấy mái tóc ướt cũng cũng đủ biết anh vừa đi nơi nào.

“Anh làm thế nào mà có thể trong một thời gian ngắn nấu ra mấy thứ này, lại còn có thể tắm rửa?” cô nhanh nhẹn nhanh miệng trực tiếp thốt ra hỏi.

“Bởi vì anh thông minh.” Anh hơi hơi nhú mày nói.

“Thần kinh!” cô bật cười thiếu chút nữa không cẩn thận cầm đĩa ăn ném anh.

Niếp Huân đi vào khu bếp bên trong quầy bar, cúi người hôn cô một cái, sau mới mang đồ ăn cùng bát đĩa ra bên ngoài bàn ăn.

Anh phụ trách trải bàn, cô liền phụ trách thu xếp đồ ăn, hai người hợp tác rất ăn ý, đem spaghetti bơ hải sản cùng canh để lên bàn.

“Xong.” ấn anh ngồi xuống, cô lập tức khẩn cấp tuyên bố nói, cầm thìa dẫn đầu múc một ngụm canh hải sản, sau lại đổi đĩa cuộn cuộn mỳ đưa vào trong miệng.

Trời ạ, thật sự là rất rất ngon, rất rất ngon, rất rất ngon nha!

“Ăn ngon lắm sao?” anh sững nịnh hỏi cô.

Hà Xảo Tình chỉ có thể dùng sức gật đầu, không rảnh trả lời anh.

“Đủ lạt sao?”

Cô lại gật đầu, hậu tri bất giác sau mới phát hiện, lấy tiêu chuẩn của Spagheti bơ hải sản ra mà nói, đĩa mỳ ý này có hạt tiêu thật là khoa trương hiếm có nha.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy khóe miệng anh mỉm cười, đột nhiên mới nhớ ra chính mình tựa hồ đã từng nói qua với anh, cô thích ăn nhạt, nam nhân này thật là...

“Cám ơn.” Cô nuốt mỳ vào miệng, mở miệng nói.

“Cảm ơn cái gì?” anh nhướng cao mày.

“Đồ ăn Italia nhạt.”

Anh cười cười.

“Hương vị thế nào, anh không thua đầu bếp hạng sang đi?”

Cô dùng sức gật đầu, lại chợt hoài nghi híp mắt nhìn anh.

“Nói thật, đây thực sự là do anh nấu sao? Sẽ không thừa dịp trong lúc em tắm, gọi điện thoại kêu người ta mang đồ ăn đến chứ?”

“Em cảm thấy sao?” anh không đáp hỏi ngược lại.

Cô còn suy nghĩ một chút.

“Hai mươi phút thời gian quá ngắn, ngay cả thời gian nấu để đưa đến, như thế nào cũng không có khả năng, trừ phi có nhà hàng này ở dưới lầu.”

“Lúc trước em đến đây, em có nhìn thấy dưới lầu có nhà hàng ăn sao?”

“Không có.” Dem ánh mắt dời xuống bàn ăn trước mặt cùng bát canh, cô nhúu mày hoài nghi.

“Những thứ này không phải là đồ ăn đông lạnh đi?” nhưng thực sự đồ ăn đông lạnh có thể ngon như vậy sao? Cô đoán đoán.

“Không phải.” Niếp Huân mỉm cười lắc lắc đầu.

“Cho nên đây thực sự là do anh nấu?”

Anh gật đầu trả lời.

“Sao anh có thể lợi hại như vậy, có thể nấu ra hương vị như thế này?! Anh đã từng học qua sao?”

“Trước kia anh đã từng làm trong phòng bếp của một nhà hàng.”

“Khi nào vậy? anh không phải từ đầu đã làm nghề đầu tư sao?” cô tò mò hỏi.

“chuyên tâm làm việc đầu tư là chuyện gần bảy năm trước, nhưng trước đó anh đã làm những việc không ai tưởng tượng được, đều là những kinh nghiệm rất thú vị.”

“Ví dụ như việc gì?”

“Rửa chén thuê ở phòng bếp nhà ăn, đưa báo, làm người lau dọn kính, phục vụ trong quán ăn đêm, tũn bảo chờ.”

Hà Xảo Tình cứng họng nhìn anh, kinh ngạc ngay cả mặt mũi đã quên muốn ăn.

“Anh đang nói đùa sao?” sau một lúc lâu, cô còn nghi vấn hỏi lại.

Niep Huân mỉm cười lắc đầu.

“Nhưng không phải trước khi làm nhà đầu tư, anh đã làm việc trong ngân hàng sao?” cô khó hiểu cực kỳ.

“Em nghe ai nói anh đã từng làm việc trong ngân hàng?”

“Rất nhiều người nói như vậy nha.”

“Anh ngay cả đại học còn chưa tốt nghiệp, như thế nào lại có thể ghi danh trong ngân hàng?” anh mỉm cười nói.

Hà Xảo Tình ngạc nhiên tròn tròn hai mắt, đầu trống rỗng. đại học cũng chưa tốt nghiệp?

“Anh...anh là đang nói giỡn đúng không?”

Niep Huân mỉm cười lắc đầu.

“Nhưng nếu ngay cả đại học anh cũng chưa tốt nghiệp, sao anh lại có bản lĩnh đầu tư như thế nào?” cô khó có thể tin được kêu lên.

“Em nghe nói anh từng dùng mấy vạn trong thời gian vài năm ngắn ngủi kiếm được vài tỷ. chuyện này cũng là tin đồn vô căn cứ sao?”

“Không, chuyện này là thật.”

“Cho nên hết thảy đều là dựa vào chính anh tự học được mà ra, không ai chỉ bảo cho?”

“Có thể nói như vậy.”

“Trời ạ! Anh quả nhiên là thiên tài, quá lợi hại! nếu em có một nửa trí thông minh của anh thì tốt rồi, vài tỷ, một nửa... không, em chỉ cần một phần mười trí thông minh thì tốt rồi, chỉ cần kiếm được một triệu là đủ rồi, em không có lòng tham, thật sự không có lòng tham. Oa, một triệu nha, chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm thấy thực vui vẻ.” cô không tự chủ được lộ ra vẻ mặt mộng tưởng hão huyền ngây ngô cười, ha ha...”

Nhìn cô, ánh mắt Niep Huân dần dần nhu hòa.

Cô quả nhiên không giống người bình thường, không hỏi vì sao anh ngay cả đại học cũng chưa từng tốt nghiệp, không đồng tình, kinh ngạc, khinh bỉ, hoặc tự cho là đúng, an ủi anh, nói cái gì bằng cấp không trọng yếu thì vô nghĩa, chỉ đơn thuần phản ứng trực tiếp, chỉ nghĩ đến thành tựu hiện nay của anh, nghĩ đến tiền.

“Ha ha...” đột nhiên anh nhịn không được bật lên tiếng cười.

“Sao vậy, em nói gì đáng cười sao?” cô giương mắt trừng anh.

“Anh nghĩ em không cần tiền.” anh cười nói.

“Ý nghĩ nào của anh nói như vậy, có tiền ai lại không muốn?”

Xem ra cô tựa hồ quên lúc trước cự tuyệt đề nghị nhân phí chia tay của anh, cũng đưa đẩy chồng tiền hai mươi vạn phí phụng dưỡng.

Nhìn cô cười, anh đột nhiên hỏi:

“Em có bao nhiêu tiền ở ngân hàng, có muốn anh giúp đầu tư quản lý tài sản không? “

Hai mắt Hà Xảo Tình sáng ngời, nói về vấn đề này, thấy lợi gần ngay trước mắt, lập tức lớn tiếng kêu:

“Muốn!”

Niep Huân muốn giúp cô đầu tư quản lý tài sản nhà, trời ạ, bao nhiêu kẻ có tiền, đại phú hào đang cầm bó tiền mặt lớn đều không cầu được thần tài Niep Huân, thế nhưng anh lại chủ động yêu cầu giúp cô đầu tư quản lý tài sản nhà!

Không nghĩ tới có ngày cô cũng trở thành khách hàng của công ty tài chính tư nhân Niep Huân, xem ra muốn làm phú bà, cuộc sống quá phụ nhân chỉ còn là thời gian chờ đợi thôi.

Ha ha...

5. Chương 05 Part 1

Trong phòng một mảnh yên ắng tĩnh lặng, trên giường hô hấp trầm ổn bình thuận, ánh sáng mặt trời theo rèm cửa rón ra rón rén lặng lẽ tiến vào, không một tiếng động mang đến tin tức hừng đông.

Trên đầu giường có một chiếc di động đang lẳng lẳng nằm đó, đột nhiên trong lúc đấy, màn hình của nó sáng ngời, lập tức năm ngón tay với lên trên mặt, một trận thanh âm ừ ừ phát ra.

Trên giường Hà Xảo Tình khẽ hồ tỉnh lại, cô nhắm mắt lại, thân thủ đưa tay ấn ngừng chuông báo thức của điện thoại di động, trong phòng lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh lúc trước.

Nên rời giường. Trong lòng cô biết rõ ràng chuyện này, cũng không thanh tĩnh lại mà tiếp tục nhắm mắt, khóe miệng khẽ nhếch, xoay người hướng người bên gối___một trận vỗ huyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho cô trong nháy mắt giật mình kinh ngạc một chút, lập tức mở hai mắt, chỉ thấy vị trí bên cạnh sớm đã không có một bóng người. người kia đâu!

Hơi hơi khởi động thân thể, quay đầu tìm kiếm bóng dáng Niep Huân, trong phòng rõ ràng chỉ có một mình cô ở mà thôi.

Tối hôm qua chẳng lẽ là cô nằm mơ sao?

Trên gối có vết lún chứng tỏ tối hôm qua xác thực anh có trở về ngủ cùng cô, cho dù vết lún kia là không cẩn thận cô lăn lộn ngủ gối qua, nhưng dấu vết cô thân thể trần trụi cũng có thể chứng minh anh có trở về qua, dù sao chính mình cũng không có thể quen không mặc đồ đi ngủ.

Bất quá nói thật, trước khi không có, nhưng sau khi ở cùng anh bất tri bất giác càng lúc càng có thói quen không mặc gì đi ngủ, ài!

Xốc chăn bông đứng dậy xuống giường, cô phủ thêm một lớp áo, chậm rãi ra khỏi phòng tìm kiếm anh.

Nửa đêm anh mới trở về, đã không được ngủ bù, sáng sớm lại chạy tới chỗ nào rồi?

Có thể anh trở về phòng mình ngủ thì sao?

Nhưng là nói trở về, từ khi cô đến nhà anh ở chung, anh căn bản chưa từng về phòng mình ngủ, cho dù có, cũng sẽ lôi kéo cô cùng đi. Vì thế cô còn từng cười anh, hỏi anh cần gì thừa thời gian chuẩn bị cho cô một gian phòng khác, anh lại thật sâu trả lời đây là sẵn sóc, hy vọng có thể làm cho cô có được một không gian hoàn toàn riêng tư cho chính mình.

Nhưng cô lại cảm thấy cái đó thật buồn cười, bởi vì chỉ cần anh về nhà, ở nhà, cô căn bản là không có không gian cho chính mình! Càng không nói có không gian riêng tư, bởi vì anh hoàn toàn bằm dính lên người cô.

Ai có thể tưởng tượng một thân cao vượt quá 180cm, bộ dạng khôn khéo, suất khí, là một nam nhân tay trù nghệ cực tốt lại thông minh đến mức không có thiên lý, về mặt luôn luôn mỗi một vô tội, mở miệng không phải nói theo giúp anh ngủ, theo giúp anh xem tivi, nếu không liền theo giúp anh ăn cơm, sau đó lại lôi kéo cô, ôm cô, hôn cô, sẽ đột nhiên sau lưng thoát quần áo của cô ra, không phải sao?

Cảm giác giống như bị khủng bố hay không?

Nhưng khi anh đứng lên lại hiện tính trẻ con đáng yêu, tuyệt không đột ngột hoặc bá đạo, chỉ có ôn nhu, tín nhiệm cùng để ý đối với cô.

Mới ở chung có một tuần thôi, không nghĩ tới anh đã mở miệng nói với cô rằng:

“Chúng ta kết hôn đi.”

Ngay lúc đó cô kinh lặng nói không lên lời, trừng mắt nhìn hấn, sau một lúc lâu mới có biện pháp mở miệng hỏi anh, không phải muốn sống chung trong hai tháng sao? Hiện tại chưa quá một tuần nha!

Mà anh lại lấy hai mắt tinh nhuệ, kiên định nhìn cô nói:

“Không cần phải lãng phí thời gian, bởi vì em là người mà anh luôn luôn chờ đợi.”

Còn nhớ rõ lúc đó nghe anh nói như vậy, trong lòng cô chấn động cảm động, cùng với ý tưởng đầu tiên trong đầu cô, thì phải là nam nhân này có thể kiếm một đồng tiền không phải là không có đạo lý, bởi vì anh không chỉ có ánh mắt tinh tú chuẩn xác, một khi đã xác định mục tiêu, sẽ rất nhanh hành động, mau... làm cho cô sinh ra hoài nghi, hoài nghi chính mình thật sự là người mà anh đang chờ đợi kia sao? Dù sao lúc trước cô cũng là có mục đích mới tiếp cận anh.

Nghĩ vậy một chút, vốn định gật đầu đầu cũng nói không lên lời, cho nên nói anh vẫn là chờ một chút, cứ sống thử với nhau hai tháng đi, nếu đến lúc đó quyết định của anh vẫn không thay đổi, bọn họ liền kết hôn.

Anh nghe xong cũng không lộ ra tức giận hoặc biểu tình thất vọng, chỉ là lẳng lặng nhìn cô trong chốc lát rồi gật đầu, từ này về sau không nhắc lại chuyện đó nữa, nhưng cũng từ đó về sau liền đổi giọng gọi cô là lão bà, giống như là nói cho cô biết, quyết định của hấn vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Cô thích Niếp Huân, thật sự rất thích, rất thích. Nếu thật có thể cùng anh kết hôn, sống cùng một cuộc sống cả đời bên nhau, cô tin nhất định cả đời này mình sẽ hạnh phúc.

Mang theo hạnh phúc mỉm cười, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng anh ra, thăm dò nhìn.

Không có, chăn gối trên giường vẫn chỉnh tề chứng tỏ anh không có trở về phòng ngủ, như vậy rồi cuộc anh đã đi đâu vậy?

Đóng cửa phòng ngủ anh lại, tiếp tục đi đến thư phòng mở cửa ra, bên trong cũng không có người. cô hơi nhú hạ chân mày, lại do dự một chút, quyết định vẫn là nên trực tiếp gọi điện thoại tìm người thì hơn.

Ngồi xuống sofa phòng khách, Hà Xảo Tình cầm lấy ống nghe trực tiếp ấn số máy di động của anh, điện thoại ở đầu dây bên kia vang lên hai tiếng, lập tức có người bắt máy.

“Sớm nha, lão bà. Em đã dậy?”

Tuy rằng danh hiệu lão bà cô đã nghe suốt một tháng, nhưng mỗi lần nghe thấy anh gọi mình như vậy, cô vẫn bất giác nhin không được mỉm cười

“Anh ở đâu vậy?” cô hỏi.

“Công ty nha, làm sao vậy?”

Cô có chút ngốc ngếch sững sốt.

“Tối hôm qua không phải anh mới trở về sao, như thế nào lại ở công ty rồi?”

“Bởi vì anh nhớ em.”

Cô mặc dù có chút không rõ, nhưng nếp nhăn trên khóe môi khi cười cũng không tự chủ được mở rộng rất nhiều.

“Anh đang nói cái gì? Em đang hỏi anh như thế nào lại trở về công ty? Không phải anh đã liên tục tăng ca ba ngày nay, công việc không thể buông lỏng một chút sao? Anh hấn là nên về nhà ngủ một giấc thật sâu trên giường mới được.” cô nói xong nhin không được nhẹ nhàng mà giãn mày.

Nói cái gì chỉ cần dễ dàng động não là có thể kiếm được mấy trăm vạn? Lúc trước cô làm sao có thể thiển cận như vậy, thực nghĩ đến thế giới này sẽ chẳng có tiền nào là có thể dễ dàng mà kiếm ra được đâu?

Cùng anh ở chung, cô mới biết được Niếp Huân đã phải hao tổn bao nhiêu thời gian cùng tinh lực để làm việc được. tuy rằng là có được công ty của chính mình, tuy rằng không quy định thời gian đi làm cứng nhắc, tuy rằng bộ dạng anh thoát nhìn thoải mái tự tại, nhàn nhã, ung dung, nhưng trên thực tế anh lại không có lúc nào không làm việc, xem báo tài chính khi làm việc, xem tivi khi công tác, đi ra ngoài dạo phố thì liên tục chú ý đến các xu hướng hiện tại, nhu cầu dân sinh cùng dực vọng cũng phải kiểm chế.

Tóm lại, người khác cô không dám nói, nhưng cô tin tưởng tuyệt đối là công việc này thu lợi bao nhiêu, liền trả giá bấy nhiêu, chỉ là người khác không nhìn thấy anh trả giá như thế nào, chỉ nhìn thấy hần thu vào mà thôi, giống như cô trước khi.

“Em đang quan tâm anh sao, lão bà?” anh cười lớn tiếng hỏi.

“Anh đang nói chuyện vô nghĩa sao?” cô trợn trắng mắt hỏi anh:

“Anh rốt cuộc còn muốn làm việc đến mấy ngày nữa? nếu sau này em gả cho loại người như anh, 3 ngày không thấy mặt lão công đâu, em hoài nghi đến tột cùng mình muốn kết hôn làm cái gì?” Hà Xảo Tình cố ý khích anh.

“Như vậy em mới có thể có danh lão công thực thông minh lại có nhiều tên gắn lên người nha!” anh trêu chọc cô.

“Cũng đúng, vậy anh tiếp tục đi làm lão công thông minh hảo hảo kiếm tiền đi, em không quấy rầy anh nữa.” cô nói xong, liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Tên đáng giận, cô thật lòng quan tâm anh, anh lại tìm cơ hội mượn lý do lúc trước để chọc ghẹo cô, thật sự là rất đáng giận!

Linh linh...

Điện thoại trong tay cơ hồ lập tức vang lên, không cần nghĩ cũng biết nhất định là anh, nhưng cô tuyệt đối không nghe, hơn nữa trọng yếu nhất bây giờ cô phải chuẩn bị đi làm nữa.

Ngẩng đầu nhìn liếc mắt phòng khách một cái, thế này mới phát hiện tuy đều có các phòng riêng nhưng lại thập phần chung. Cô đứng dậy đi về phòng rửa mặt, chải đầu thay quần áo, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Nhưng trong lúc này điện thoại ở phòng khách lại không ngừng lại vang, vang lại ngừng một chút, cô đặt điện thoại lên trên đầu giường, quay ra chuẩn bị vài thứ, cô cũng chưa có thời gian để ý đến nó.

Tắm rửa, thay quần áo, trang điểm, cuối cùng là xỏ giày vào chân, Hà Xảo Tình nhanh chóng nhìn dung nhan chính mình trong gương. Ân, thực hoàn mỹ, cần phải đi, bởi vì nếu không đi thì thực sự là bị muộn rồi.

Cho điện thoại di động vào trong túi da, cô nhin không được nhìn một chút xem Niếp Huân đã gọi tổng cộng bao nhiêu cuộc gọi. Oa, tổng cộng có mười lăm cuộc nhớ nha, thật sự là bắt nạt được anh nha.

Lắc đầu bật cười, cô nhanh chóng tiêu sái bước ra khỏi cửa, quyết định sau khi lên xe sẽ gọi điện thoại lại cho anh, chính là chưa kịp đi đến trước cửa, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên âm thanh mở chìa khóa, cô ngạc nhiên ngừng tất cả mọi hành động, còn chưa kịp nghĩ nhiều, Niếp Huân đã vội vàng đẩy cửa mà vào.

Hai mắt cô mở to, không thể tin được bật thốt lên hỏi:

“Anh thế nào lại trở về?”

Thấy cô chưa ra khỏi cửa, Niếp Huân nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Em không chịu tiếp điện thoại của anh.” Anh nhìn cô không chuyển mắt, mở miệng trả lời vấn đề của cô.

Hà Xảo Tình cảm động nhìn anh, đột nhiên không biết nói gì. Bởi vì cô không nhận điện thoại, cho nên ngay cả thời gian ngủ cũng không có, anh đã chạy từ công ty để về nhà?

“Vừa rồi anh nói câu kia hoàn toàn không có ý tứ châm chọc gì anh, chỉ là nói đùa thôi.” Anh còn thật sự mà nghiêm túc nói với cô, đáy mắt lại hiện lên một tia khấn trương.

Anh tuy thế nhưng lại sợ cô hiểu lầm mà gấp gấp trở về gặp cô giải thích, còn sợ cô vì tức giận mà không để ý đến anh, nam nhân này thật sự là....

Trong lòng Hà Xảo Tình ấm áp, nhin không được tiến lên phía trước, ánh mắt khó hiểu của anh kiếng mũi chân hôn anh một chút.

“Em không có tức giận cũng không có hiểu lầm, chỉ là vội vàng muốn đi làm, cho nên lúc đó mới có thời gian tiếp điện thoại của anh.” Cô ôn nhu đối anh giải thích.

“Thật vậy không?” anh vòng trụ ôm thắt lưng cô, vẫn có chút lo lắng, ngóng nhìn cô hỏi.

Cô dùng sức gật đầu, đột nhiên phát hiện mọi chuyện đều không còn quan trọng nữa.

“Không phải anh bận bịu nhiều công việc sao? Đột nhiên chạy về như vậy sẽ không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?” cô lo lắng hỏi anh.

“Em vĩnh viễn cũng không có khả năng làm ảnh hưởng đến công việc của anh.” Anh nhìn cô nói.

“Ý tứ là, em có tư cách kia sao?” cô kinh ngạc sững sốt một chút, nhin không được nhíu mày hỏi.

“Ý tứ là, em với anh mà nói thì quan trọng hơn công việc!” anh trừng mắt làm sáng tỏ, vòng tay siết chặt hai bên hông cô, nhanh chóng trừng phạt kéo cô càng gần mình một chút.

“Thật vậy không?” cô cũng vòng trụ quanh cổ anh, đột nhiên đối anh xảo tiểu thiên hê :

“Nếu em đối với anh quan trọng thế, vậy thì lời em nói anh có nghe không?” cô ôn nhu hỏi.

Niép Huân hạ chân mày, lấy một bộ mặt có chút biểu tình dăm chiêu ngóng nhìn cô một chút, cố ý lấy hơi mở miệng:

“Anh xin làm thủ hạ của em.”

Cô hờn dỗi lườm anh một cái.

“Em muốn anh đừng thế này mà về công ty, ngoan ngoãn ở nhà ngủ chờ em tan tầm về.” cô nói xong nhin không được đưa tay chỉ tháo chiếc kính mắt của anh xuống, khe vuốt hai bầu mắt anh:

“Anh xem anh này, quảng thâm mắt đều nhìn thấy này.”

Niép Huân ôn nhu ngóng nhìn cô, tuyệt đối không muốn nghe thấy cô nói như vậy. nữ nhân này làm cái gì luôn trực lai trực vãng, ngay cả quan tâm cũng giống nhau, cho nên anh sớm nên nghĩ đến lúc trước cô không nhận điện thoại của anh, tuyệt đối không thể vì giận anh, bởi vì nếu cô thật sự khó chịu về lời nói của anh, nhất định sẽ đến tận nơi chửi ầm anh lên mới đúng.

“Được. nhưng mà anh cũng có điều kiện.” anh nhìn cô yêu cầu.

“Điều kiện gì?”

“Em phải ở nhà giúp anh ngủ.”

Cô biết ngay mà.

Nhưng mà quên đi, dù sao bây giờ đến cũng muộn rồi, hôm nay liền nghỉ ngơi, một ngày chiều anh đi.

“Được” cô mỉm cười gật đầu.

“Học tỷ, chị vì sao gần đây làm sao vậy, vì sao thường hay nghỉ vậy? ngày hôm qua còn đột nhiên xin phép không đi làm, di động cũng không gọi được, điện thoại trong nhà cũng không ai bắt máy, chị rốt cuộc bị làm sao vậy nha?”

Vừa thấy hôm qua đến không tìm thấy học tỷ đâu, Trương Chấn nhin không được nhất thời mở miệng là oán giận bám lấy cô hỏi chuyện.

“Làm chi? Tìm chị có việc ah?” Hà Xảo Tình cước bộ không ngừng, trực tiếp đi đến chỗ ngồi của mình.

“Không phải em có việc, là quản lí!” hần nhăm mắt theo đuôi sát cô nói.

“Hắn tìm tôi chuyện gì?” cô ngồi xuống đem túi da để lên bàn, một bên sửa sang lại mặt bàn bị một đồng văn kiện bày bừa lên, một bên không nhanh không chậm hỏi.

“Em không biết, nhưng là rất tức giận.”

“Hắn ngày nào không tức giận?” cô mặt hạ đổi màu nói. Trên thực tế, từ sau khi cô biết hắn là kẻ bắt cá tay hai tay liền cảm thấy không có hứng thú, sau hắn luôn luôn tìm cô gây phiền toái.

“Là đúng vậy, nhưng là lần này___nguy rồi, nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Trương Chấn nháy mắt đã ngồi xuống.

“Hà Xảo Tình!” lối vào văn phòng đột nhiên truyền đến một tiếng sét đánh.

Cô ngẩng đầu nhìn lối đi vào, chỉ thấy quản lý đang đứng ở đó trợn mắt nhìn cô.

“Có chuyện gì sao, sếp?” cô không cho là đúng lên tiếng hỏi.

“Cô lập tức đến văn phòng tôi.” Hắn tức giận ra mệnh lệnh, sau đó xoay người bước đi.

Hà Xảo Tình nhún vai, thu hồi tầm mắt sau, không thèm để ý, tiếp tục sửa sang lại bàn làm việc nhỏ.

“Học tỷ, quản lý gọi chị lập tức đi.” Thấy cô không có ý đứng dậy, Trương Chấn hảo tâm nhỏ giọng nhắc nhở cô.

“Tôi nghe thấy được.” cô lười biếng trả lời.

“Vậy sao chị vẫn tiếp tục ở chỗ này bất động?”

“Tôi không muốn đáp ứng hắn.”

“Học tỷ!”

“Cậu đừng trong này gọi bậy bạ, tôi còn rất nhiều chuyện phải làm. Nếu cậu rảnh rồi như vậy, đi mua giúp tôi một cốc trà sữa đi.” Cô sai sử hắn.

“Học tỷ, hắn là quản lý nha?”

“Còn tôi là học tỷ của cậu.” cô nói xong liền vỗ vỗ đỉnh đầu học đệ,

“Ngoan, đi mua giúp tôi trà sữa”.

Hoàn toàn không cưỡng lại được sắc đẹp của học tỷ, Trương Chấn đành bất đắc dĩ thở dài, đành phải lập tức đứng dậy đi mua giúp cô trà sữa.

Hắn vừa mới rời đi tức khắc thôi, đồng nghiệp Thạch Lập bước nhanh đến nhấn dùm la Trần quản lý đang phát hỏa, muốn có:

“Lập tức, lập tức.” đi qua nhận mệnh lệnh. Cô phiết phiết môi, rút cuộc buông công tác sửa sang sang một bên, thông thả đứng dậy đi đến văn phòng của quản lý.

Ngay cả gõ cửa cũng không thèm, Hà Xảo Tình trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“Ông tìm tôi có chuyện gì, quản lý?” cô nhìn chằm chằm hắn hỏi.

“Ngày hôm qua cô có chuyện gì, vì sao không đến làm?” Trần quản lý chất vấn nói.

“Tôi đã gọi điện đến xin phép.”

“Tôi có chấp nhận cho cô nghỉ sao?”

“Không có sự chấp thuận thì không được quyền nghỉ ngơi sao? Cùng nhau giải quyết, tôi nhớ rõ trên quy định của công ty không có ghi điều khoản này.”

“Hà Xảo Tình, rốt cuộc trong mắt cô còn có quản lý như tôi hay không?” Trần quản lý tức giận hỏi.

“Tôi không phải vẫn xưng hô với ông là quản lý sao?” cô cố ý giả ngu hỏi lại.

“Cô...cô không coi ai ra gì, đừng tưởng có tổng giám đốc chống lưng đằng sau, tôi không dă động gì được cô!”

6. Chương 05 Part 2

“Tốt lắm, ông muốn động đến tôi thế nào đây? Dem tôi điều đến nơi khác mồm kêu là đi trợ giúp, vẫn là đem một đồng người đến giao công tác khó khăn cho tôi làm? Bất quá không phải tôi muốn hắt nước lạnh vào người ông, ông hẳn là không biết nên quản ta như thế nào, cuối cùng thì tổng giám đốc càng khẳng định thêm năng lực của tôi mà thôi. Mà ông sở dĩ có thể tiếp tục làm thủ trưởng của tôi, chính là bởi vì ông có được sự ủng hộ của đồng nghiệp đã mất, cũng chính là bố ông trước khi ra đi đã để lại chức vị trong công ty cho ông mà thôi.” Cô nói thẳng không kiêng kị gì.

“Cô có can đảm nói lại lần nữa xem!” khuôn mặt của Trần cùng nhau giải quyết càng lúc càng trắng bệch, hẳn giận không thể quát át cô được.

“Tôi không muốn lãng phí thời gian, bởi vì tôi còn có rất nhiều việc phải làm, không giống ông có thời gian rảnh rỗi. nếu ông tìm tôi chỉ vì muốn biểu thị công khai là ông vẫn là thủ trưởng của tôi, thì ông đã làm được rồi đấy, xin cho tôi cáo lui.” Nói xong, cô xoay người bước đi.

“Cô đứng lại cho tôi!” hẳn hỗn hển gọi cô lại.

Hà Xảo Tình cước bộ dừng lại, quay đầu nhìn hẳn, biểu tình nhàm chán không kiên nhẫn.

“Còn có chuyện gì nữa?”

“Cô___lập tức ra khỏi công ty, hiện tại thôi việc!”

Cô trầm mặc một chút, nhin không được khinh nhú chân mày nhìn hẳn nói:

“Ý của ông sẽ không phải là muốn đuổi việc tôi đi?”

“Đúng vậy!”

“Không cần tôi phải dạy ông chứ, nhưng tôi nghĩ muốn đuổi việc một nhân viên thì cần phải có lý do. Là vì ông nghĩ đến tổng giám đốc cùng Cùng giải quyết ông nghĩ tôi không coi ai ra gì, hoặc là lý do tôi có thói quen bắt cả hai tay kết giao hai nam nhân, liên phê chuẩn cho ông sa thải tôi?” cô ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hẳn, tỏ mò hỏi.

Nhưng điều làm cô kinh ngạc nhất lúc này là, quản lí không có vì nguyên nhân cô vô lễ trào phúng mà then quá hóa giận, ngược lại còn khoái trá nở nụ cười.

“Hội nghị quan trọng hôm qua của công ty đã bị hỏng, hẳn cô đã biết rồi chứ?” hẳn đắc ý cười.

Hà Xảo Tình kinh ngạc sững sốt một chút, nhú mày khó hiểu:

“Có ý tứ gì?” cô trầm giọng hỏi.

“Tôi nghĩ tôi không cần phải nói cô cũng phải biết rồi chứ, tổng giám đốc rất quan tâm tới hợp đồng lần này của công ty với tập đoàn Trường Kỳ, kết quả ngày họp hôm qua, người phụ trách phần thuyết minh không chỉ không tìm thấy người, còn đem tất cả các tư liệu liên quan khóa lại, cô có thể tưởng tượng được lúc đấy biểu hiện của tổng giám đốc tức giận thế nào không?” hẳn lộ ra vẻ mặt bỏ đá xuống giếng, tươi cười.

“Ông chưa nói cho tôi biết hôm qua có họp!” Hà Xảo Tình khó có thể tin được, trợn to hai mắt, giận không thể lên án.

“Tôi nghĩ cô phải biết rồi chứ, huống hồ lúc đó người xin phép nghỉ không đến không phải là cô sao?”

Hà Xảo Tình đẩy lồng hơi hơi chấn động. nói đúng là vậy, tuy rằng hấn cũng có sai, nhưng chân chính người phạm sai lầm cũng là cô, cô nên phải là người chịu trách nhiệm.

“Tôi đã biết, như thế này tôi sẽ bắt tay vào việc bàn giao công tác cho người tiếp theo, sau đó sẽ đi.” Cô gật đầu nói, nói xong không đợi hấn có phản ứng gì, xoay người mở cửa phòng bước ra ngoài.

“Học tỷ, thế nào? Không có việc gì đi?” vừa thấy cô đi ra, Trương Chấn lập tức chạy lại quan tâm.

“Cậu thực nhân a, không có việc gì làm sao?” Hà Xảo Tình nhìn hấn nói.

“Bái phục học tỷ ban thường, em thật sự rất nhân.” Trương Chấn cũng nhún vai, bởi vì hấn cùng Hà Xảo Tình đều bị Cùng nhau giải quyết chèn ép, mặc dù có năng lực công tác nhưng lại không nơi dùng.

Hà Xảo Tình kỳ thật cũng biết điểm này.

“Nếu cậu đã nhân rồi như vậy, theo tôi lại đây.” Cô mệnh lệnh nói, quyết định bắt tay chuyển giao công tác cho học đệ có năng lực không thua kém gì mình.

Cô tưởng, chính mình là một tội nhân, nhưng lấy tổng giám đốc đi qua đối với cô mà nói, hấn hấn là người tốt, hơn nữa sẽ không đối xử bất công đối với nhân tài đi.

Cô sẽ từ chức nhưng vẫn sẽ viết một bức thư tiến cử, hy vọng tổng giám đốc khi xem đơn của cô, cũng nể tình cô vì công ty lập được không ít công lao, sẽ cho Trương Chấn một cơ hội. đây là việc duy nhất mà một người học tỷ như cô có thể giúp được hấn.

Cô không thanh minh trước ai cả cô chỉ lẳng lặng thu dọn đồ, Hà Xảo Tình phải mất thời gian hai ngày thúc giục học đệ thu dọn cùng khiến hấn thiếu chút nữa kêu cứu mạng, sau đó viết một lá đơn xin từ chức nhẹ nhàng đặt lên trên bàn của tổng giám đốc, liền ly khai khỏi công ty.

Bộ dạng cô tựa nhiên khoan thai tựa như lúc tan tầm bình thường, cho nên căn bản không ai phát hiện ra cô tạm thời dời khỏi cương vị công tác, chỉ trừ bỏ ở ngoài vẻ mặt không có hảo ý tươi cười bắt tay nam nhân.

Hừ hừ hừ, hấn nghĩ đem cô đuổi khỏi công ty, là hấn liền thắng cô, cô sẽ chết đói sao? Nếu hấn có ý nghĩ này thì thật là ngu xuẩn, ngu xuẩn hết mức!

Cái này với năng lực công tác của cô không có quan hệ gì, mà ở chỗ cô cô vừa vặn có thật nhiều tiền, lái đối với cô tốt không bằng nào tốt hơn. Vị hôn phu Niếp Huân vừa nghe nói cô bị thất nghiệp, thậm chí còn cao hứng hướng cô hôn lại ôm, so với trúng giải độc đắc còn cao hứng hơn nhiều, bởi vì anh nói như vậy cô có thể chuyên tâm bồi anh, chuyên tâm thay anh sinh đứa nhỏ, chuyên tâm giúp chồng dạy con. Còn nói, muốn cô thay anh sinh ít nhất là ba đứa, mà hiện tại cố gắng là vừa vặn.

Nhớ tới tối hôm qua vẻ mặt anh nói những lời này, cô hạnh phúc khoe miệng gờ lên.

“Suy nghĩ cái gì, ở trong này một mình cười trộm?” Niếp Huân hỏi cô một tiếng.

Thình lình anh xuất hiện, làm cho cô kinh hỉ không thôi.

Mặt mày cô hớn hở hướng anh bật thốt lên hỏi:

“Sao anh lại tới đây?”

“Lo lắng xem em tâm trạng có tốt không, cho nên mới tới nơi này tiếp em. Bất quá, xem ra là anh đã lo lắng nhiều rồi.”

“Không phải như vậy đâu, thực sự tâm tình em cũng không tốt lắm, là vì nhìn thấy anh nên mới có sự chuyển biến như vậy. Cảm ơn anh tới xem em.” Cô đột nhiên ôm lấy cánh tay anh, nép sát vào bên người anh, ngẩng đầu lên đối anh nhẹ giọng làm nũng.

Nụ cười cô rất mê người, làm cho anh nhất thời kìm lòng không đậu cúi đầu hôn cô một chút.

“Bữa tối muốn ăn cái gì?” anh ôn nhu hỏi cô.

Cô còn không kịp trả lời, phía sau lại đột nhiên truyền đến một âm thanh sột ruột__Xảo Tình! Hà Xảo Tình! Cô chờ một chút hãy đi!

Là thanh âm của tổng giám đốc.

Cước bộ của cô dừng lại quay đầu xem, chỉ thấy vẻ mặt sốt ruột của tổng giám đốc, vội vàng hướng cô chạy tới.

“Sao cô lại đưa cho tôi đơn xin từ chức, chuyện gì xảy ra vậy?” tổng giám đốc ngay cả thở cũng không kịp, cầm trong tay phong thư, húc đầu liền hướng cô chất vấn.

“Tôi đã nói lý do rất rõ ràng rồi, tổng giám đốc không thấy sao?” cô trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi lại.

“Thấy, nhưng là tôi từ đầu tới cuối không nói cô phải là người chịu trách nhiệm trong chuyện này! Tôi có nói sao?” vẻ mặt tổng giám đốc nghiêm túc nhìn chằm chằm cô nói.

“Không có, nhưng là___”

“Có phải hay không Trần quản lý đối với cô nói muốn cô chịu trách nhiệm?” hần bỗng nhiên đánh gãy lời của cô.

“Tôi biết ông ấy vẫn thực chấp nhận cô, nhưng không phải tôi cũng nói với cô rồi sao, không cần phải để ý lời ông ta nói cái gì. Lá đơn xin từ chức này mong cô lấy lại, tôi sẽ đi tìm ông ấy nói chuyện sau, cô cứ yên tâm.”

“Không phải, tổng giám đốc.” Hà Xảo Tình lắc đầu, cự tuyệt tiếp nhận phong thư từ chức kia.

Tổng giám đốc ngạc nhiên nhìn cô.

“Kỳ thực tôi không chỉ vì chuyện này mới từ chức.” cô giải thích.

“Không chỉ vì chuyện này?”

“Vâng, kỳ thật sắp tới tôi sẽ kết hôn.” Cô có chút ngượng ngùng nói.

“Kết hôn?” tổng giám đốc có điểm ngây người.

“Xin chào, tôi là vị hôn phu của Xảo Tình, tên gọi là Niếp Huân.” Niếp Huân nhất thời lên tiếng.

Tổng giám đốc quay đầu nhìn về phía anh, thế này mới phát hiện ra bên người Hà Xảo Tình còn có một nam nhân đang đứng cạnh.

Niếp Huân? Trong suy nghĩ của hần đột nhiên có một chút hoài nghi, nhìn nam nhân cao lớn đeo kính trước mặt.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Niếp Huân lễ phép đưa danh thiếp.

Hần tiếp nhận danh thiếp, cúi đầu xem, công ty “quản lý tài chính tư nhân Niếp Huân” tám chữ này như sấm nổ bên tai, làm hần kích động trong nháy mắt, thoáng chốc hần cũng hiểu được.

Nguyên lai...

Có Niếp Huân làm vị hôn phu như vậy ai còn cần đi làm nha?

Tổng giám đốc không tiếng động than nhẹ một hơi. Tuy rằng luyến tiếc một nhân tài như Hà Xảo Tình, nhưng xem tình huống như vậy, hần cũng chỉ có thể tiếp nhận đơn từ chức của cô.

7. Chương 06

“Buổi sáng tốt lành, lão bà.”

Không cần dậy sớm đi làm, có thể cùng người mình yêu ngủ thẳng giấc cảm giác thật là tốt, Hà Xảo Tình mỉm cười chậm rãi ngẩng đầu lên, nhận cái hôn của Niếp Huân.

“ Anh tại sao lại dậy sớm như vậy?” Cô hỏi. hấn đã làm việc suốt một ngày một đêm cho nên chỉ cần có thời gian nằm trên giường nghỉ ngơi cô đều mong rằng hấn có thể ngủ nhiều hơn một chút.

“ Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” hấn bỗng nhiên mím môi cười.

“ Mấy giờ?”

“ Buổi chiều rồi!”

Hà Xảo Tình mở to hai mắt lộ vẻ khó tin.

“ Sao có thể anh gạt em đúng không? Cho dù là ngày nghỉ ở nhà em cũng chưa bao giờ ngủ vượt quá mười giờ, hiện tại không thể là quá trưa được.” Cô lắc đầu tỏ ý không tin tưởng.

“ Em không biết điều này đại biểu cho việc gì sao?” hấn lấy vẻ mặt đắc ý hỏi cô.

Cô hoài nghi nhìn hấn. đại biểu cho cái gì? Đại biểu cô thật lười hay sao?

“ Đại biểu tối qua anh làm em mệt muốn chết chứ sao!” hấn cúi đầu khẽ cắn lỗ tai của cô nói.

Một trận khí nóng bỗng dưng dâng lên mặt cô, cô nhin không được trừng mắt nhìn hấn một cái. Nam nhân này thật sự là...

“ Hôm nay đến công ty giúp anh.” Hấn một bên hôn môi cô một bên yêu cầu cô.

“ Hôm nay không được.”

“ Vì sao?”

“ Hôm nay em phải trở về nhà một chuyến.”

“ Em về nhà lấy cái gì sao? Anh tưởng đồ của em đều đã chuyển hết đến đây rồi!” hấn sưng sốt nhú mày nói.

“ Không phải là về phòng trọ trước đây em thuê mà là trở về nhà ở Tân Trúc.”

“ Em phải về nhà mẹ đẻ?”

Nhà mẹ đẻ hai chữ làm cho tâm tình Hà Xảo Tình từ tăm tối trở nên sáng lạng.

“ Đúng trở về nhà mẹ đẻ bởi vì nơi này mới là nhà của em.” Cô mỉm cười nhìn hấn

“ Anh cùng em trở về.” hấn ngẩng đầu nói.

Hà Xảo Tình lập tức dùng sức lắc đầu.

“ Không cần không phải hôm nay anh vừa vặn muốn kết toán, là ngày bận nhất trong tuần sao? Anh không cần phải đi cùng em, một mình em về là được rồi.” cô nhanh chóng từ chối căn bản không phát hiện rằng mình đã giấu đầu lòi đuôi.

“Em có phải là có chuyện gì quên không nói với anh đúng không?” Niếp Huân lẳng lặng nhìn cô, đem ánh mắt cương trực nhìn cô.

“ Xảo Tình?”

Hấn thật sự nghiêm túc, không kiêu cô là lão bà mà gọi thẳng tên

Em còn chưa nhắc tới anh với người nhà. Trầm mặc trong chốc lát hà Xảo Tình rốt cuộc cũng trả lời.

Niếp Huân tâm sinh hờn giận lập tức nhăn mày, cảm thấy có điểm thất vọng.

Vì sao? Hấn trầm giọng hỏi cô

Chẳng lẽ em muốn thay đổi chủ ý căn bản không muốn kết hôn cùng anh.

Không phải! cô lập tức trả lời.

Như vậy thì là vì sao? Chúng ta ở chung đã được một tháng, dựa theo kế hoạch thì nửa tháng sau sẽ kết hôn mà tại sao em vẫn chưa kể cho người nhà nghe về anh.

Hà Xảo Tình trầm mặc không lập tức trả lời vấn đề hẩn hởi, nhưng trên mặt lại dần dần bị một cổ tối tăm bao phủ.

Niếp Huân không có thúc giục cô, kiên nhẫn chờ cô mở miệng

“ Ông nội em có tổng cộng ba người con trai và bốn người con gái.” Cô chậm rãi nói

“ Bác cả em đã qua đời từ rất sớm, bác hai kết hôn hai lần, vợ đầu tiên của bác vì không sinh được con trai nên bị ép li hôn. Vợ thứ hai của bác là do gia gia làm chủ cưới vào nhà tuy rằng không thể sinh được con trai nhưng vẫn có thể tiếp tục làm con dâu Hà gia. Ba em cũng kết hôn hai lần, mẹ của em sinh được bốn nữ nhi ở lần sinh thứ năm vì sinh khó nên qua đời. Không đến nửa năm sau, ba ba nghe lời gia gia cưới mẹ hiện tại của em vào nhà.”

“ Mẹ hai em chính là cô con dâu thứ tư mà Hà gia cưới về, vào cửa chưa đến một năm đã sinh ra được trưởng tôn cho Hà gia, cho dù sau này bà chỉ sinh được hai nữ nhi không thể sinh thêm con trai nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến địa vị trong Hà gia của bà. Cho dù, cháu trai duy nhất trong nhà vì được cưng chiều từ nhỏ nên không có học vấn cũng như nghề nghiệp lại hay đi xung quanh gây chuyện thị phi nhưng trong lòng ông bà nội hẩn vẫn là đại bảo bối. Mà bọn em từ đầu tới cuối đều là những người bồi thường tiền cho hẩn.”

“ Đối với anh mà nói em chính là vật báu vô giá so với bảo bối càng quý hơn” Niest Huân ôm cô vào lòng ôn nhu nói.

Hà Xảo Tình miễn cưỡng mỉm cười một chút.

“ Nhà của em có quan niệm trọng nam khinh nữ, họ không coi trọng cháu gái nên đối với con rể cũng bị đối xử không tốt. Đó chính là tình cảnh của ba anh rể của em, anh rể thứ hai của em cũng chính vì thế mà cùng chị hai em li hôn. Còn hai anh rể còn lại hiện tại nếu không phải về Tân Trúc liền không về, một năm số lần trở về thiếu một lần liền thiếu.”

“ Em lo lắng anh cũng như bọn họ sao?” Niest Huân ôn nhu hỏi cô.

“ Không phải là em lo lắng mà là em không hi vọng.” về mặt cô tràn ngập lo lắng nhìn hẩn và nói

“ Niest Huân, kết hôn là chuyện của hai người chúng ta em hi vọng có anh làm lão công là tốt rồi không cần phải làm con rể hay cháu rể tốt của Hà gia đâu”

“ Em không phải cho rằng anh sẽ giống như anh rể thứ hai của em, cuối cùng phải lựa chọn li hôn chứ?”

Hà Xảo Tình dùng sức lắc đầu

“ Em chỉ không hi vọng anh vì có quan hệ với em mà bị người khác khinh rẻ. Nếu bọn họ đối xử với anh như các anh rể em thì em sẽ không nhận được cãi nhau cùng họ. Em không muốn anh nhìn thấy hình ảnh em cãi nhau cùng người nhà.”

Cô biết anh rất khát khao tình cảm gia đình, luôn mong muốn hòa thuận ấm áp, nhưng nhà cô ở Tân Trúc thì không có lấy 1 tia loại không khí này, cô không muốn làm cho hi vọng của anh tan biến.

Niếp Huân giờ mới hiểu được rằng cô là vì anh mà suy nghĩ như vậy.

“ Cảm ơn em.”

“ Thực xin lỗi” cô vì không cho anh được cảm giác ấm áp của gia đình mà cảm thấy có lỗi.

Niếp Huân lắc đầu, cúi đầu hôn môi cô như là đang an ủi cô muốn cô đừng nghĩ nhiều như vậy.

“ Em muốn đi xe khách hay là muốn anh lái xe đưa em về?” Sau một lúc lâu hẩn ngẩng đầu nhìn cô và hỏi.

“ Em muốn đi xe lửa.”

“ Vậy thì để anh đưa em ra nhà ga khi nào trở về thì gọi điện cho anh, anh sẽ ra đón.”

“ Vâng.”

Đi ra khỏi nhà ga, Hà Xảo Tình ngẩng đầu nhìn quang cảnh bốn phía trước mắt, điền viên, con đường nhỏ, cỏ dại, cột điện...

Đã một năm kể từ lần cuối cô trở về Tân Trúc nhưng cảm giác của cô là vẫn chưa đủ lâu bởi vì cô tuyệt không nghĩ sẽ trở về nơi tràn ngập kỉ niệm tuổi thơ không hề thoải mái của mình.

Kì thật toàn bộ gia tộc nói người không muốn về lại Tân Trúc nhất, không phải hai anh rể của cô, mà chính là cô. Bởi vì từ sau khi tốt nghiệp đại học, kinh tế độc lập, đã qua sáu năm nay số lần cô về nhà ngay cả năm đầu ngón tay đếm vẫn còn thừa, hơn nữa mỗi lần trở về nhà đều bị hạ tội hậu thư, mà lần này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Ba mẹ thay phiên nhau gửi tin nhắn di động cho cô hơn mười mấy lần, muốn cô hôm nay nhất định phải trở về nhà, nếu cô đến ngày hôm qua không có gửi điện trả lời, bọn họ hôm nay sẽ tự mình đi đến Đài Bắc áp tải cô trở về. Vì không muốn làm mọi chuyện trở nên ầm ĩ, cũng vì không muốn cho bọn họ phát hiện sự tồn tại của Niếp Huân, cô đành phải trở về một chuyến.

Một trận cuồng phong thổi tới, làm rối loạn mái tóc dài của cô, cô lấy tay chải sơ qua một chút ra đằng sau, xoay người đón gió từ trong túi da cầm ra một chiếc buộc tóc, buộc tóc thành đuôi ngựa. Gió ở Tân Trúc lúc nào cũng giống nhau đi.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng động cơ xe máy, thanh âm từ xa đến gần, càng lúc càng gần cô hơn. Cô bước nhanh cước bộ di chuyển tránh qua ven đường, nhường đường cái cho xe đi qua.

“Chị tư?!”

Một thanh âm quen thuộc kêu to làm cô trong nháy mắt ngẩng đầu lên, chỉ thấy em gái Xảo Ngọc vẻ mặt kinh ngạc biểu tình, ngồi trên xe máy nhìn cô.

“Em muốn đi đâu?” Hà Xảo Tình hỏi.

“Ba bảo em ra nhà ga chờ chị, không nghĩ tới chị lại trở về sớm như vậy. buổi chiều chị không đi làm sao?” Hà Xảo Ngọc trong nháy mắt liên tục hỏi cô.

“Àn.” Cô đáp nhẹ một tiếng, trực tiếp đi đến bên người cô em gái, leo lên ngồi đằng sau xe máy. Đi xe buýt trở về nhà, ít nhất còn phải đi nửa quãng đường nữa, có xe thay cho đi bộ là tốt nhất, bắt quá-

“Lái chậm một chút.”

“Chị không tin kỹ thuật lái xe của em a!”

Cô chính là không nghĩ trở lại nơi gia đình không có ấm áp kia quá sớm mà thôi.

“Chị tư, lần này chị đã lâu không về.”

“Chị trở về cũng chỉ làm cho những con người bảo thủ kia tăng thêm phần tức giận mà thôi, trở về làm chi?” Hà Xảo Tình nhún vai.

“Nhưng thật ra em, một năm không gặp lại càng trở nên hấp dẫn hơn.”

“Lại xinh đẹp hơn đúng không chị Tư xinh đẹp.” Hà Xảo Ngọc cười một tiếng nói: “chị biết không, chị Tư? Các thầy giáo ở trường học đến bây giờ vẫn ngẫu nhiên nhắc tới các chị mấy lần nha!”

“Chúng ta?”

“Chính là chị, Thi Ánh Diệp học tử, Ngôn Hải lam học tử, còn có Quan Chi Yên học tử, bốn người các chị.”

“Hừ!” Hà Xảo Tình nhin không được khê hừ một tiếng. cô mới khinh thường bị đánh đồng cùng với ba kẻ địch thủ kia.

“Chị tư, nghe nói trước kia bốn người bọn chị rất có tiếng tăm trong trường nha, chính là danh nhân trong trường học nha. Các chị đều xuất sắc giống nhau như vậy, vì sao lại không hợp a?” Hà Xảo Ngọc tò mò hỏi.

“Em chưa từng nghe qua một núi không có hai hổ, một nước không có hai vua sao?”

“Tựa như chị cùng ông nội có phải không?”

“Không phải, chúng ta bất đồng không phải vì bàn bạc chuyện, mà vì không hài lòng đến nửa câu của nhau.”

“Ha ha, xác thực.” cô cảm động cười ra tiếng.

“Xảo Ngọc, em có biết lần này bọn họ tìm chị trở về là có chuyện gì không?”

Cô đột nhiên đem xe máy dừng lại ven đường, sau đó trầm mặc một chút, mới không nhanh không chậm mở miệng: “chị không biết sao, chị tư?”

Vừa thấy tiểu muội phản ứng là biết ngay có sự kỳ quái.

“Nếu chị biết chị còn hỏi em sao?” Hà Xảo Tình thanh âm bình tĩnh, từ trên xe xuống:

“Đã xảy ra chuyện gì, có phải Hà Hoài Phú lại gây ra chuyện phiền toái gì, muốn chị quay về nghĩ biện pháp giải quyết?”

“Đúng một nửa.” Hà Xảo Ngọc đem động cơ tắt ngúm.

“Xảo Ngọc, hiện tại chị không có tâm tình cùng em chơi trò đoán chữ.”

Cô nhin không được muốn bức cung.

“Anh trai không biết từ khi nào thì bắt đầu, ở bên ngoài thiếu nợ của người ta rất là nhiều tiền, hai tháng nay thỉnh thoảng lại có người đến cửa đòi tiền.” cô cúi đầu, vượt vòng chìa khóa nói.

“Chị chỉ biết, chị chỉ biết nhất định lại là vì bảo bối kim tôn của Hà gia kia!” Hà Xảo Tình giận không thể át, cắn răng nói:

“Bọn họ muốn như thế nào, lại muốn chị đi ngân hàng vay thay cho Hà Hoài Phú trả nợ sao?”

Cô lắc đầu.

“Lần này nghe nói món nợ lên đến rất nhiều.”

“Cho nên..” Hà Xảo Tình đem hai tay khoanh trước ngực, bước ba bước đứng thẳng.

“Ngân hàng cho vay còn chưa đủ, muốn chị đi vay bọn họ vay nặng lãi sao? Lần trước đi vay của tên họ Mãi kia để trả nợ, chị cũng đã nói qua, lần sau không được viện lý do này nữa. lần này Hà Hoài Phú có bị chủ nợ bắt đi chặt tay chặt chân, bọn họ cũng đừng tưởng chị lại bỏ ra một phen tiền nào, thay hẳn thu hồi cục diện rồi rầm!”

“Ông nội cũng không tính muốn gọi chị ra xử lý hậu quả, chị tư.” Hà Xảo Ngọc nhỏ giọng nói.

“Nha?” cô một chút cũng không tin.

“Ông định đem chị gả cho một kẻ có tiền, hôm nay gọi chị trở về chính là đi xem mặt.”

Hà Xảo Tình nháy mắt khiếp sợ trừng lớn hai mắt, nghĩ đến chính mình nghe nhầm.

“Em nói cái gì, Xảo Ngọc? nói lại lần nữa.”

“Chị tư...” Cô cũng biết đây là tình huống khó xử, không biết làm sao nhìn chị, không biết nên nói cái gì để an ủi mới tốt.

“Cho nên bọn họ tính đem bán chị để thay Hà Hoài Phú trả nợ đúng không?” Hà Xảo Tình một trận trầm mặc, đột nhiên cười lạnh ra tiếng.

“Bọn họ có phải quá ngây thơ rồi hay không? Cho rằng chị còn là đứa trẻ ba tuổi, rất ngoan ngoãn đi vào khuôn phép sao?”

“Ông nội cùng ba ba nói, nếu đem chị gả đúng như lời nói, liền đem em hoặc chị năm cũng gả đi luôn.”

“Em nói cái gì?” Hà Xảo Tình kinh ngạc giận dữ nói.

“Chị tư, hiện tại em rất cuộc biết tại sao chị cả, chị hai, chị ba lúc trước lại kết hôn sớm như vậy, các chị ấy đại khái sớm biết rằng sẽ có loại sự tình này phát sinh.” Hà Xảo Ngọc biểu tình bất đắc dĩ thở dài nói:

“Em biết chị nhất định sẽ không nghe lời ông nội an bài, nhưng chị năm thật đáng thương, bởi vì từ trước cho đến nay em ấy không dám làm trái lời ông nội hay ba ba, bọn họ muốn em ấy gả đi, em ấy nhất định sẽ nghe lời. gả đi.”

Cô đã muốn tức giận đến nói không ra lời.

Rốt cuộc gia đình này là như thế nào, mà bọn họ muốn là những cái dạng trường bối gì? Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt, thời đại quyền tự do của con người được nâng cao, còn có loại sự tình muốn bán con gái để cầu hư vinh, bọn họ tất cả đều điên rồi!

“Chị nhất định sẽ không cho Xảo Lệ hoặc em phải gả cho một người mà em không yêu.” Cô lấy kiên định cam đoan.

“Chị tư?”

“Hai người các em đề đã qua tuổi mười tám, đã có quyền được tự chủ. Nếu nói, ở lại trong nhà này cũng chỉ vì học phí cùng phí sinh hoạt, lúc trước có thể là gánh nặng của chị, nhưng về sau chị sẽ nuôi được các em.”

“Chị tư...” Hà Xảo Ngọc nháy mắt cảm động, hốc mắt đỏ, thanh âm cũng nghẹn ngào lên.

“Đi, chị cùng em về nhà thu thập hành lý. Đồ đạc đâu? Ở nhà sao?”

“Ông nội sẽ không cho bọn em đi theo chị đâu, chị tư.” Cô lắc đầu như gà mổ thóc.

“Chân là ở trên người các em, chỉ cần muốn đi thì đi được.”

“Chị nghĩ đi, nhưng món nợ của anh trai thì phải làm sao bây giờ? Chủ nợ tới cửa đòi nợ, ba ba, mẹ, ông nội, bà nội, bọn họ phải làm sao bây giờ?”

“Hà Hoài Phú vô pháp vô thiên là do bọn họ cưỡng chiều mà thành hư, hiện tại bọn họ chính là tự gánh lấy hậu quả mà thôi.” Hà Xảo Tình lạnh lùng vô tình nói.

“Chị Tư...”

“Cái gì cũng đừng nói nữa, về nhà trước rồi nói sau.”

Cô đã quên mất gọi điện thoại báo cho Niếp Huân biết cô đã ngồi mấy điểm xe lửa đến Đài Bắc, Hà Xảo Tình thẳng đến khi bước xuống xe lửa thì trăng đã lên cao mất rồi, thế nên mới nghĩ tới chuyện này.

Còn muốn gọi điện cho anh sao?

Quên đi, vẫn là chính mình đón taxi có vẻ nhanh hơn, nhưng như thế là trở về đối diện với gia đình lạnh giá kia sớm hơn một chút.

Thân thủ không nhịn được mà đưa tay lên chạm vào hai má, cô nở nụ cười châm biếm trên đôi môi cánh hoa.

Đây là địa vị của cô trong nhà chẳng là cái gì cả, đối với một đứa con gái một năm không thấy mặt, cháu gái, bọn họ chưa nói thương nhớ, không một câu hỏi han ân cần, số lần gặp mặt còn không tính trên đầu ngón tay.

Thương tâm sao?

Cảm thấy bị thương sao?

Tuyệt không. Tâm đều đã chết thì làm sao có thể cảm nhận được thương tâm hay bị thương? Cô chính là chỉ cảm thấy đồng tình cũng bất đắc dĩ cho hai đứa em gái cùng cha khác mẹ kia thôi.

Bởi vì mẹ không còn ở trong nhà, bởi vì trước khi học võ thuật, những chuyện thị phi do tên hỗn đản kia gây ra, dù sao cũng chính là anh trai gây ra. Cho nên cô có vẻ lãnh khốc vô tình hơn.

Chậm rãi đi ra nhà ga Đài Bắc, di động trong túi da đột nhiên vang lên.

Cô dừng lại cước bộ, lấy điện thoại di động từ trong túi da ra, kinh ngạc khi thấy số điện thoại là của Niếp Huân. Không phải anh đã sớm tới nơi này chờ cô đi? Bằng không như thế nào cô vừa mới xuống xe, điện thoại của anh cũng vừa gọi đến?

Hà Xảo Tình quay đầu nhìn xung quanh, đồng thời tiếp nhận điện thoại.

“Uy?”

“Lão bà, hiện tại em đang ở đâu? Lên xe sao? Máy giờ đến Đài Bắc?”

Mới đi được vài giờ thôi, vì sao cô lại cảm thấy rất nhớ tiếng nói của anh?

“Em vừa đến Đài Bắc.” giọng nói của cô khàn khản.

“Cái gì? Em đã đến Đài Bắc? như thế nào lại không gọi điện cho anh? Em chờ anh một chút, mười lăm phút anh nhất định tới nơi.”

“Anh không cần đi nhanh đâu, từ từ mà đến, em sẽ chờ anh.” Cô vội vàng nói.

“Được. Chờ anh.”

“Àn.” Cô đồng ý với anh, lập tức tìm chỗ ngồi xuống chờ.

Đám người trước mặt đến quay lại đi, có khá đông học sinh, cũng có nhiều đôi tình nhân người yêu, những người vừa đi làm về, bất quá người khiến cô chú ý nhất chính là một gia đình ấm cúng, mặc kệ là cha và con gái, mẹ con hoặc bà cháu, người một nhà.

Nhìn bộ dạng bọn họ hòa thuận vui vẻ, cha con yêu thương âu yếm lẫn nhau, hỏi han ân cần, miệng nói cười, biểu đạt chân tình thâm thiết, lòng cô tràn ngập sự hâm mộ, lại tràn ngập cô đơn.

Ở trong trí nhớ của cô, cô có từng có được quá một ngày, không, là có một khắc nào như vậy sao?

Đáp án là không có.

Cô không biết vì sao lại như vậy, mối quan hệ giữa con cái và cha mẹ trong gia đình không phải là bình thường và phổ biến nhất trên thế giới, không cần phải chìa tay ra liền chạm vào sự ấm áp sao? Vì sao cô đều đã muốn đem hết sức lực, nhưng mà tại sao lại vẫn không thể chạm đến nó?

Trái tim đập mạnh và loạn nhịp khi cô nhìn thấy cách cô một khoảng cách không xa có đôi cha và con gái, bé gái đại khái khoảng năm tuổi, đang duỗi tay ra ý muốn được cha mẹ ôm lấy, nhưng cô bé vừa duỗi tay ra, ba cô đã lập tức cười ngồi xổm xuống đem cô bé đứng lên.

Cô bé lộ ra nụ cười khoái trá, mẹ cô từ đằng sau đi tới nhìn thấy tình huống vừa rồi, liền đem đứa con gái cùng chồng mình huấn thị một chút, nhưng cô bé vẫn ngồi ở cánh tay của ba ba như cũ, ba cô cũng không đem cô thả xuống dưới. hai người đều vẽ mặt cười vô tội, làm cho mẹ cô bé bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hai cha con bọn họ một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu nở nụ cười đi theo.

Xung quanh bọn họ bốn phía tỏa ra hào quang hạnh phúc đến chói mắt, làm cho cô không thể dời tầm mắt đi đâu. Cũng không biết chính mình đến tận cùng đã nhìn bọn họ trong bao lâu, cho đến khi di động trong tay đột nhiên vang lên, mới làm cô nhảy dựng lên.

Là Niếp Huân, anh đại khái anh đến thật nhanh. Hà Xảo Tình nhận điện thoại.

“Ừ?”

“Lão bà, em ở đâu?”

Cô nói cho anh biết vị trí, vừa mới nói xong liền thấy xe anh đã dừng ở trước tầm mắt cô, đánh tay lái, chậm rãi đi sang bên rồi dừng lại bên vệ đường.

Hà Xảo Tình lập tức thu hồi di động, hướng chỗ anh dừng xe đi đến, đi được vài bước, không tự chủ được dừng lại cước bộ, lại một lần nữa quay đầu lại nhìn thoáng qua một nhà ba người được hạnh phúc vây quanh kia. Cô hy vọng bọn họ vĩnh viễn đều có thể hạnh phúc vui vẻ như vậy.

“Em vừa mới nhìn cái gì vậy?” sau khi lên xe, Niếp Huân tò mò hỏi. Anh chú ý đến hành động vừa rồi của cô khi đi gần đến xe anh có hơi tạm dừng quay đầu một chút.

“Người một nhà.”

Câu trả lời của cô làm anh ngậy ngốc mặc danh kỳ diệu sống sót một chút.

“Cái gì?”

“Có người một nhà ở nơi nào, ba ba, mẹ cùng một cô bé năm tuổi. Không biết bọn họ là đang chờ xe, ba người bọn họ ở chung một chỗ nói nói cười cười không ngừng, thoát nhìn thật hạnh phúc.”

Ngắn ngủi vài câu nói mang theo cảm xúc hâm mộ cùng mê hoặc, liền đã nói lên tâm trạng của cô hôm nay khi về Tân Trúc, Niếp Huân cái gì cũng không nói, cũng không có hỏi, thân thủ trực tiếp đem mặt của cô áp sát vào lòng, cúi đầu hôn môi của cô hỏi:

“Có đói bụng hay không? Muốn đi ăn khuya không?” anh săn sóc hỏi.

“Vâng.” Cô trả lời, lập tức lại nghĩ đến cái gì lại sửa lại lắc lắc đầu:

“Quên đi, không cần ăn cũng được.”

“Làm chi còn nói vâng, bây giờ lại nói không cần?” anh nhất thời khó hiểu.

Hà Xảo Tình do dự, không biết có nên nói ra lý do cô sửa lời nói hay không. Quên đi, dù sao vừa đến chỗ có ánh sáng anh cũng sẽ phát hiện ra, cô sao không ở phía trước nói cho anh biết?

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, thân thủ đem ánh sáng trong xe mở ra chiếu sáng cả khoang, sau đó đem hai má sưng đỏ bên kia quay cho anh xem.

“Bởi vì em không muốn cho người khác hiểu nhầm anh động tay động chân đánh phụ nữ.” cô lấy ngữ khí nhẹ nhàng hay nói giỡn nói.

Thấy mặt cô bị thương, Niếp Huân nháy mắt trều nhanh một cái, cả người bao phủ một cỗ tức giận muốn nổ tung.

“Là ai đánh?” anh lấy tiếng nói áp lực phần nộ lạnh giọng nói.

Cùng với ánh mắt nổi giận nhìn nhau nửa ngày, cô rốt cuộc thở dài đầu hàng.

“Ông nội của em.”

“Ông vì sao đánh em?”

“Bởi vì em chồng đối ông.”

“Chồng đối ông cái gì?”

“Ông an bài hôn sự cho em.”

Trong nháy mắt anh trầm mặc cúi đầu, nhưng trên mặt tức giận lại càng tăng thêm, đôi môi nhếch, cảm ảm ẩn ẩn co rúm.

“Chừng nào em biết ông thay em an bài hôn sự?” vì sao không nói cho anh biết? anh buộc thật tâm hỏi, nhưng không đem câu nói cuối cùng nói ra miệng.

“Hôm nay sau khi trở về mới biết được, ngay cả việc bọn họ có hỏi em hiện tại có bạn trai không cũng không hề hỏi, liền ra lệnh cho em, nói cho em biết hôn lễ đã an bài nửa tháng sau diễn ra.”

Câu nói đầu tiên của cô làm cho Niếp Huân thở dài nhẹ nhõm một hơi, câu cuối cùng lại làm cho anh ngừng lại hơi thở, kinh hoàng đề cao tâm.

Hôn lễ?

8. Chương 07

Trong xe thực im lặng, cảnh sát giao thông đột nhiên đi đến cửa xe muốn kiểm tra giấy tờ xe của họ, hai người liền không nói chuyện gì nữa.

Niep Huân không tin nửa tháng sau có một hôn lễ chờ cô đến làm cô dâu, còn Hà Xảo Tình lại không nghĩ nửa tháng sau hai đứa em gái mình phải thay cô đi gả cho người khác, hai người đều tâm loạn như ma, không có tâm tình tán gẫu.

Xe trầm mặc vững vàng chở hai người đi tới, đưa bọn họ trở về nhà.

Về đến nhà hai người vẫn như cũ không nói lời nào, Niep Huân cởi áo khoác, xắn tay áo lên, trực tiếp đi vào phòng bếp bắt đầu nấu ăn.

Hà Xảo Tình kinh ngạc sững sốt một chút, thế này mới đột nhiên nhớ tới trên xe anh đã từng hỏi qua cô có đói bụng không, có muốn ăn khuya gì không, mà bây giờ cô mới bắt đầu trả lời là đúng. Không nghĩ tới anh không hề quên chuyện này.

Nhìn bóng dáng anh ở trong nhà bếp bận rộn,

.....

.....

Huyết thống là không thể xóa bỏ, có người thân như vậy, em trai như vậy, cô phải làm như thế nào mới có thể khiến cho anh hạnh phúc, mà không phải gây cho anh một đồng rắc rối cũng phiền toái đâu?

Hôm nay, lúc đó cô thật sự là quá đơn thuần đến ngu xuẩn, vậy mà lại cho rằng chạy trốn đến Đài Bắc, không nghe, không nhìn tới, không trở về Tân Trúc, là mọi chuyện có thể cùng bọn họ vĩnh viễn phân chia ranh giới, một lần nữa có được một sinh mệnh hoàn toàn mới, sống một cuộc sống mới không liên quan gì đến bọn họ. cô thật sự quá ngu ngốc. thật sự quá ngu ngốc!

“Đừng khóc, nhìn anh, nói lại lần nữa em yêu anh xem.”

Niep Huân tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, cô mở đôi mắt ướt át nhìn anh—tuyệt vọng nhìn anh.

“Yêu thương anh mà lại bi thảm vậy sao?” anh vỗ về nhẹ mặt cô, ôn nhu hỏi.

“Em yêu anh.” Cô giống như sắp phải xa anh nói.

Anh vui vẻ tư nhếch miệng cười, đột nhiên thâm tình mà ôn nhu hôn cô một cái.

“Anh cũng yêu em, lão bà.” Anh tình cảm nồng nàn đáp lại, sau đó đột nhiên xoay người nói:

“Tâm trạng chắc đã tốt hơn rồi, chúng ta ăn trước rồi hãy nói sau, tránh để bụng đói!”

Hà Xảo Tình ngây người một chút, nhân cơ hội anh xoay người đi chuẩn bị bàn ăn, nhanh chóng đem đôi mắt tràn ngập nước lau đi.

Bóng dáng anh, vì cô mà trong phòng bếp vội vội vàng vàng nấu ăn, cảnh tượng này có khả năng đây là lần cuối cùng cô được nhìn thấy sao?

Cô rời khỏi anh.

May mắn cô chưa bao giờ nói cho anh biết địa chỉ của ông nội.

May mắn cô đã thôi việc, anh có tìm được công ty cũng không tìm thấy cô.

May mắn chuyện này xảy ra trước khi bọn họ kết hôn.

May mắn bọn họ ngay từ đầu không định kết hôn.

May mắn cô đau lòng muốn chết, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống, anh vẫn đang quay lưng lại phía cô.

May mắn....

Không biết có phải xác định anh phát hiện ra ý nghĩ muốn rời khỏi anh trong đầu của cô hay không, đã qua một tuần, có thể nói rằng cơ hồ anh một tác cũng không rời khỏi cô. Đi làm mang theo cô, đi thỏa thuận công việc cũng mang theo cô, ngay cả đi toilet cũng tìm người trông chừng cô _._||| càng miễn bàn lúc ngủ

cùng, hai tay anh luôn vòng ôm, ôm chặt cô ở cạnh người, chỉ cần cô nghiêng người một chút cũng có thể khiến anh tỉnh dậy.

Nhưng mà người cũng không phải máy móc, cũng cần phải nghỉ ngơi—cần thiết nhất chính là nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Liên tục một tuần lên giây cót như vậy, ngày đêm làm lụng vất vả không ngớt, thể lực chung quy cũng sẽ có lúc không thể chống đỡ được, tựa như lúc này.

Hà Xảo Tình ngồi phịch ở sofa nhìn Niếp Huân ngủ say, nước mắt không tự chủ được từng hạt từng hạt chảy xuống hai má.

Ngoài cửa sổ, mặt trời chiều ngả về tây, một tia ánh mặt trời cuối cùng dần dần biến mất ở phía cuối chân trời, trong phòng khách cũng rơi vào một mảnh đen tối, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình tivi, lấy ánh sáng chớp lóe thay đổi chiếu sáng phòng khách, chiếu lên khuôn mặt anh đang ngủ say.

Liên tục bốn mươi mấy giờ, suốt ngày suốt đêm làm việc, hơn nữa liên tục một tuần căng thẳng thần kinh, mệt mỏi đã sớm viết trên mặt anh rồi, nhưng lại mạnh miệng nói cô là không phiền, không nghĩ muôn ngủ muốn xem tivi, cứng rắn cố gắng chống đỡ muốn ở bên người cô, muốn theo cô xem tivi.

Trong một giờ, anh ngáp trên trăm cái thêm năm lần ngủ gục, nhưng vẫn liều mình mở to hai con mắt theo cô xem tivi.

Trong TV diễn ra cái gì, khẳng định anh không biết.

Trên thực tế, ngay cả cô cũng không biết.

Một tinh thần cứng rắn chống đỡ cơ thể mệt mỏi mở trừng mắt to nhìn tivi, một cơ thể cứng rắn chống lòng thương tâm đau khổ đến chết mở to mắt nhìn tivi, hai người đều giống nhau làm như không thấy.

Một giờ tựa như nửa thế kỷ, cơ hồ đã chạm đến cực hạn của cô, may mắn anh đang nhắm mắt ngủ trước cô, nếu không cô thật sự không biết chính mình còn có thể cứng rắn chống đỡ được bao lâu?

Nên rời khỏi đây, cô nói cho chính mình biết, cô phải thừa dịp anh chưa kịp tỉnh lại nhanh chóng rời đi, bỏ qua cơ hội này, nói không chừng không có lần kế tiếp.

Lòng của cô biết, thân thể cũng không có di động.

Tai mất mũi miệng của anh, bộ dáng anh ngủ say, bộ dạng tỉnh, dáng vẻ lúc anh cười còn có nói chuyện, cô nhất định không bao giờ quên. Nhưng mà một thời gian chia lìa nhau lâu, cô nhất định vẫn không quên chứ? Quên anh dài lâu, bộ dạng anh khi ngủ, dáng vẻ khi tỉnh dậy, dáng vẻ khi cười...cô thật sự không quên anh.

Có phương pháp nào có thể khiến cho một người vĩnh viễn nhớ rõ bộ dạng của người khác, yêu có thể chứ? Hận đâu?

Niếp Huân sẽ hận cô đi, vì cô không từ mà biệt, mai danh ẩn tích.

Anh sẽ dễ tìm cô sao? Đài Loan không lớn, Tân Trúc càng bé, nhưng mà muốn tìm một người hẳn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, hơn nữa cô có chủ định muốn trốn, hướng chi người nhà của anh cũng sẽ không đồng ý giúp anh.

Nước mắt không ngừng từ trong hốc mắt chảy xuống, tâm cũng không còn cảm thấy đau, tất cả chỉ còn chết lặng.

Thật sự cần phải đi, cả đời này hai bọn họ đều vô duyên, kiếp sau cô lại đến nối lại tình xưa với anh.

Không thể ngăn cản hành vi của chính mình, cô đứng dậy tiến lên nhẹ nhàng hôn anh một chút, cô biết thế này là mạo hiểm, có thể sẽ đánh thức anh, nhưng cô vẫn là không thể kìm lòng ngăn cản được hành động của chính mình.

Anh không có tỉnh, động cũng không có động. đã cố gắng một tuần liền vì bảo vệ cô, anh thực sự là một người muốn chết rồi, nhưng mà đây là lần cuối cùng, về sau sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.

Lưu luyến không rời nhìn anh lần cuối cùng một cái, cô dứt khoát xoay người, gian nan hướng cửa lớn bước tới, mỗi bước chân tâm đường như lại chảy máu một tắc.

Không cần quay đầu, cũng đừng có nhìn xuống dưới. như đang tự thôi miên mình, cô không ngừng mặc niệm, không ngừng đi về phía trước, từng bước lại từng bước.

Mở cửa. Đóng cửa. Đi vào thang máy. Đi xuống tầng dưới.

Bên ngoài màn đêm đã bao phủ khắp mọi nơi, đèn đường, đèn từ các cao ốc, đèn xe vừa nhiều lại vừa sáng, nhưng cũng không thấp sáng được bầu trời đêm đen kịt, tựa như tâm tình giờ phút này của cô-hắc ám.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, đều đã qua ba ngày, không biết ba ngày nay anh đang làm cái gì, có đi tìm cô hay không? Có phải nổi giận với cô? Hoặc hận cô?

Thời gian vẫn như một dòng chảy chậm rãi trôi qua, mà thời gian của cô giống như đã dừng lại tại thời điểm ba ngày trước lúc rời khỏi anh, trong tâm đau đến chết lặng, những giọt nước mắt không ngừng rơi.

Không phải nói thời gian có thể xóa nhòa hết tất thấy mọi thứ sao? Vì sao cô lại đau đớn đến vậy, đau đớn cùng với nỗi nhớ thương anh trái lại càng ngày càng thêm sâu đậm, không có phai nhạt đi phần nào?

Cốc...cốc.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cô nhanh chóng lau nước mắt trên mặt đi, giả bộ vẻ mặt thờ ơ không để ý, nhưng mà hốc mắt sưng đỏ thì không thể lừa được ai cả.

Hai chị em đẩy cửa mà vào vừa hay nhìn thấy hai hốc mắt sưng đỏ như quả hạnh đào, biết ngay là vừa rồi nhất định cô đang khóc.

“Chị tư.” Hà Xảo Ngọc ưu thương nhìn cô, nhẹ giọng gọi.

“Hai chị em như thế nào lại cùng nhau đến thế này?” cô miễn cưỡng cười vui hỏi, một chút, không thể ngăn cản chính mình hy vọng:

“Có người đến tìm chị sao?”

Hà Xảo Lệ đối cô lắc đầu, Xảo Ngọc rút cuộc nhìn không được mà thốt ra:

“Chị tư, rốt cuộc chị đang đợi người nào? Có phải bạn trai hay chị hay không? Chị không phải đang mang thai đó chứ?”

“Không có.” Hà Xảo Tình ngăn người, bỗng nhiên lắc đầu phủ nhận.

“Chị không cần phải gạt em!” cô không chịu được đối với chị mình lớn tiếng kêu lên:

“Nhất định chị đang mang thai đúng không? Chị là vì hai bọn em nên mới trở về đây kết hôn đúng hay không? Nếu không phải vì bọn em, chị có thể cùng người mình yêu trong lòng ở cùng một chỗ hay không? Chị nói cho em biết!”

“Xảo Ngọc...” Hà Xảo Lệ muốn ngăn cản em gái, đột nhiên lại bị phần nỗ của cô chuyển hướng làm cho hoảng sợ.

“Chị năm, chị còn muốn bảo thủ đến bao lâu nữa?” cô đối với chị gái lớn tiếng hỏi.

“Ai mới là người quan tâm chân chính đến chúng ta, đối với chúng ta tốt nhất, ai là người vì chúng ta mà hy sinh tất cả, chẳng lẽ cho đến bây giờ chị vẫn chưa nhìn ra sao? Thật sự chị muốn chị tư vì chúng ta, vì một giai đình không có nổi một tia ấm áp kia, vì cái tên chỉ biết gây chuyện thị phi khắp nơi kia, còn có thể động thủ hy sinh tất cả hạnh phúc cả đời của chị em gái chúng ta cho cái tên anh trai suốt ngày đi đánh nhau như vậy?”

“Chị muốn làm đứa con gái ngoan, cháu gái ngoan, chị tự làm đi! Chị muốn thay chị tư xuất giá thì gả đi đi, em mặc kệ chị. Em muốn cùng chị tư đi khỏi chỗ này, hiện tại đi luôn.” Cô phần nộ nói xong, bước đi đến trước mặt chị tư, thân thủ đem người ngồi trên giường kéo đứng dậy.

“Chị tư, đi, chúng ta đi khỏi nơi này.”

Đột nhiên Hà Xảo Tình bị em gái kéo đứng dậy, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích gì.

“Chị tư?”

“Cám ơn em, Xảo Ngọc. nhưng mà chị không thể đi.” Cô nhẹ nhàng đem tay đưa em gái yêu tách ra, ách thanh lắc đầu.

“Vì sao?” Hà Xảo Ngọc kinh hách lớn tiếng hỏi: “chị năm phải gả đi thì kệ chị ý, không ai ép buộc chị ý cả, là chị tự nguyện, chị cần bản là không cần phải lo lắng cho chị ý. Chị năm, nói chuyện với chị ý nha!”

Từ nhỏ cô đã thích nhất chị tư, thích chị xinh đẹp tự tin, thích tính cách kiên cường độc lập của chị, thích dung khí đối đầu với ông nội của chị, ba ba theo để cố gắng. cô chưa từng thấy chị tư khóc, cho dù là bị anh trai hăm hại, bị thầy cô ở trường trách phạt, hoặc như năm đó một người rời xa nơi chôn rau cắt rốn đến Đài Bắc tự đơn phương độc mã kiếm việc làm.

Chị vẫn luôn dung cảm kiên cường như vậy, uy vũ bất khuất, tình nguyện đổ máu chứ không rơi lệ, nhưng đã qua ba ngày nay, nước mắt chị vẫn tuôn chảy như suối không có dấu hiệu ngừng lại.

Mỗi ngày đều lấy nước mắt để rửa mặt thì chị tư không phải là chị tư của cô, chị tư của cô là tràn ngập tự tin, kiên cường lại vô cùng xinh đẹp. Cô muốn tìm chị tư quen thuộc của mình, mặc kệ muốn cô trả giá cái gì, làm cái gì, hoặc hy sinh ai cũng có thể, cô không cần.

“Tứ tỷ, Xảo Ngọc nói rất đúng, em là tự nguyện, chị không cần phải xen vào.” Hà Xảo Ngọc cúi đầu, nhẹ giọng khàn khàn nói.

Hà Xảo Tình lắc lắc đầu, đang định mở miệng nói, đột nhiên cửa khách sạn đột nhiên bị người dùng lực đẩy mở ra.

“Việc lớn không tốt rồi, Xảo Ngọc!” Vương Vĩ Kiệt bỗng nhiên vọt vào trong phòng, vẻ mặt vội vã lên tiếng kêu. Hắn là thanh mai trúc mã của Xảo Ngọc, cũng là hàng xóm cùng lớn lên từ nhỏ.

“Vương Vĩ Kiệt, cậu vào không gõ cửa nha!” Hà Xảo Ngọc nhanh chóng lau đi nước mắt còn đọng trên hốc mắt, lớn tiếng hướng hắn phát hỏa.

“Thực xin lỗi, nhưng mà vừa rồi mẹ tớ gọi điện thoại tới hỏi tớ, có phải ở chung với cậu một chỗ không? Đang có một đồng cảnh sát đến nhà cậu đấy, nghe nói muốn bắt anh cậu.” Vương Vĩ Kiệt lập tức giải thích tại sao bản thân lại xuất hiện ở đây.

“Cái gì?” Hà Xảo Ngọc ngây người một chút,

“Cậu nói cái gì? Cái gì cảnh sát, nói lại lần nữa xem.”

“Kể ra tình hình như thế nào tớ cũng không rõ lắm, cậu muốn trở về một chuyến không?”

“Chúng ta cùng nhau trở về.” Hà Xảo Tình quyết định thật nhanh nói.

Buôn lậu thuốc phiện?

Trừ bỏ đánh bạc, hút thuốc phiện ở ngoài, Hà Hoài Phú còn buôn lậu thuốc phiện!

Rất nhiều cảnh sát xông vào Hà gia, một trận lục soát toàn bộ căn nhà, một lúc sau lấy ra hai gói thuốc phiện dùng dờ, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Hà Hoài Phú bị bắt đang dùng thuốc ngay tại trận, cả người thần trí ngơ ngơ ngẩn ngẩn không rõ ràng không rõ mình đang phạm tội bị bắt về quy án.

Lúc Hà Xảo Tình chạy về đến nhà, vừa đúng lúc nhìn thấy quý tử Hà gia hai tay bị giam trong còng sắt, hai chân vô lực bị hai người cảnh sát áp giải lên xe, mà ông nội, bà nội, mẹ, bá mẫu đứng ở trước cửa khóc lệ rơi đầy mặt.

Tiếng còi xe cảnh sát đột nhiên hú lên một tiếng kinh thiên động địa, xe bắt đầu trượt bánh, một chiếc rồi một chiếc, trong nháy mắt toàn bộ xe cảnh sát rút lui khỏi, chỉ để lại một đám người hàng xóm vô giúp vui, đột nhiên trong lúc đó các bậc trưởng bối tung hoành ngang dọc trong Hà gia, giống như tất cả đều già đi mười tuổi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cô không cần mở miệng hỏi, chỉ cần nghe trong tiếng nhóm hàng xóm châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ thảo luận biết được hết thấy.

Cảm giác khiếp sợ hoặc khó có thể tin sao? Hà Hoài Phú thế nhưng buồn lậu thuốc phiện?

Không, tuyệt đối không có gì là không thể. Tuy hẩn tính tình vô pháp vô thiên, cho dù có giết người, cô cũng sẽ không cảm thấy có gì khó tin cả. Bởi vì buồn lậu thuốc phiện cùng hút thuốc phiện cũng đều đáng bị bắt, có lẽ đối với hẩn cùng toàn bộ Hà gia mà nói, đây xem như là kết cục tốt nhất, thương tổn cũng là nhẹ nhất.

Buồn lậu thuốc phiện cũng bị đi tù bao lâu? Hít thuốc phiện cũng bị đi tù?

Cô không tìm hiểu loại thưởng thức này, cho nên cũng không rõ lắm. nhưng mà có thể khẳng định chính là, hẩn nhất định sẽ ở trại cải tạo lao động hay nhà tù một khoảng thời gian dài đi.

Thật tốt quá.

Cô biết chính mình không nên bỏ đá xuống giếng, dù sao Hà Hoài Phú cũng là em trai cô, nhưng mà cô không thể không chế cảm giác thở dài nhẹ nhõm một hơi trong lòng. Chuyện hôn lễ diễn ra ngày kia có thể dừng lại được không?

“Chị tư?”

Xảo Ngọc thân thủ nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo bên cạnh cô, trên mặt cô tràn ngập biểu tình kinh hoàng không biết phải làm sao, cùng với Xảo Lệ đứng bên cạnh cô bộ dạng giống nhau. Tuổi còn nhỏ, lại chưa từng rời khỏi Tân Trúc nên các cô chưa gặp loại sự tình như thế này, căn bản là không biết phải làm thế nào cho phải.

“Các em đi an ủi mẹ cùng bà nội, các chuyện khác cứ để chị xử lý.” Cô trấn định nói.

“Vâng.” Hà Xảo Ngọc vẻ mặt như chết đuối vớ được bè cứu sinh lập tức gật đầu.

Các vị trưởng bối đứng ở cửa ngoài nhìn hai chị em các cô một cái, Hà Xảo Tình bước qua cửa lớn đi vào, trong nhà nên có hai nam nhân đứng gánh vác chịu trách nhiệm, ba ba cùng Nhị bá.

Hai người bọn họ quả nhiên đều ở trong phòng, chính những lúc khó khăn như thế này nên phải có hai người bọn họ đứng ra gánh vác, một bộ dạng bị đả kích quá lớn trở nên có phần khiếp sợ, sự tình kia không liên quan đến mình giống như bình thường tiếp tục ở nơi nào trên hoa gheo nguyệt, miệng thì lẩm bẩm nói chút mã hậu pháo.

Nam nhân Hà gia rốt cuộc là bị làm sao vậy?

“Ba, cảnh sát nói gì đó? Không kêu người nhà đến trụ sở cảnh sát cùng sao?” cô mở miệng hỏi nói, nhưng không ai trả lời.

“Nhị bá, cảnh sát nói gì đó?” cô quay đầu đưa lưng về phía nam nhân Hà gia khác.

“Bác không biết.”

“Không biết?”

“Bác không có nghe.”

“Bác không...” Hà Xảo Tình nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy đau đầu. Nam nhân Hà gia rốt cuộc là như thế nào?

“Xảo Tình tỷ.”

Cô nghe thấy thanh âm vội mở mắt ra, chỉ thấy đường muối hai tuổi Di Linh đang đứng ở hành lang dài vụng trộm hướng cô vẫy vẫy tay. Cô đi ra phía trước.

“Cảnh sát có nói là phải có người nhà đến đồn công an, nhưng mà chú lại có vẻ như không nghe thấy. Chú ấy nhìn thấy cảnh sát lục soát ra thuốc phiện, liền cứ bộ dạng khiếp sợ như vậy, vẫn ngồi yên ở nơi này không nhúc nhích.” Hà Di Linh nhỏ giọng đối cô nói.

“Cám ơn em, Di Linh.” Hà Xảo Tình nóng đầu hường cô bé nói lời cảm ơn.

Cô lắc đầu:

“Chị Xảo Tình, chị muốn đến cục cảnh sát sao?”

“Ừ. Hiện tại ngoại trừ chị có thể ra ngoài, em nghĩ ai có thể làm chuyện này được không?” cô bắt đầu kể chuyện.

“Em cùng chị đi.” Hà Di Linh trầm mặc một chút, đột nhiên mở miệng nói:

“Vài năm nay chị không có ở nhà, nếu cảnh sát có hỏi một số chuyện về cuộc sống của anh trai, em sẽ biết nhiều chuyện hơn chị, có thể trả lời được.”

“Cám ơn em, Di Linh. Nghĩ đến việc một mình phải đi vào cục cảnh sát, chị cũng cảm thấy hơi sợ sợ, có người đi cùng tốt hơn nhiều.” cô cảm ơn nói.

“Chị không nên sợ hãi, Xảo Tình tỹ.” Hà Di Linh lúc lắc đầu,

“Không có chuyện gì là chị không làm được, chị luôn luôn là người thông minh dũng cảm nhất trong số các chị em, là người duy nhất dám cùng ông nội tranh luận, cũng là người duy nhất dám giáo huấn Hà Hoài Phú luôn luôn khi dễ mọi người. Nếu lúc trước ông nội cùng thúc thúc nghe thấy lời chị nói, khẳng định không dung túng cho Hà Hoài Phú nữa, như vậy anh ấy cũng không rơi vào kết cục như ngày hôm nay.” Cô nhỏ giọng oán giận.

Hà Xảo Tình không nói gì mà chống đỡ.

“Cái kia.....” Hà Di Linh đột nhiên do dự mở miệng.

Cô hướng cô bé.

“Trên người em có một ít tiền, tuy rằng không phải là nhiều, nhưng hẳn là cũng có thể hỗ trợ một ít. Cho nên, Xảo Tình tỹ, chị không muốn nghe lời ông nội, cũng không cần phải đánh mất hạnh phúc của chính mình.” Cô lo lắng nhìn chị, nhẹ nhàng khuyên.

Lời nói của cô bé như một dòng nước ấm áp nháy mắt làm tan chảy tâm hồn băng lạnh của Hà Xảo Tình. Nguyên lai trong nhà còn có sự ấm áp, trừ bỏ Hà Hoài Phú, còn có Di Linh cũng quan tâm đến cô, có lẽ trừ bỏ các cô ở ngoài còn có người khác.

Hà gia....

Cô rốt cuộc biết lấy hận để trả lại hận là không thể được, đã muốn vứt bỏ cho thật rõ ràng nhưng rồi lại không làm được Hà gia làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ vận mệnh thật sự trời sinh không thoát khỏi, thay đổi không được sao? Cô rốt cuộc nên làm như thế nào? Vì đó chân chính là những người cô quan tâm, hia ngày trước khi diễn ra hôn lễ, rốt cuộc cô cũng không biết kết thúc của cuộc đời mình sẽ là như thế nào đây? Cô càng lúc càng không biết nên theo ai.

9. Chương 08 Part 1

“Hôn lễ...hủy bỏ?”

“Đúng rồi, cái này thật sự tốt quá đúng hay không, chị tư? Thật tốt quá!”

Tuy rằng bị em gái nhỏ kéo vào trong một phòng vừa nhảy vừa hoan hô kêu lên, đến mức đầu cô dường như lâm vào hôn mê, nhưng Hà Xảo Tình vẫn như cũ có cảm giác giống như chính mình đang mơ.

“Đây có phải là sự thật chăng?” cô lo lắng hỏi, trên mặt lộ vẻ mờ mịt, biểu tình khó có thể tin được.

“Là thật.” Hà Xảo Ngọc đột nhiên dừng lại cước bộ, vẻ mặt hưng phấn đối với cô dùng sức gật đầu.

“Thực đúng là làm người ta khó tin được đúng không? Lúc em nghe được tin này cũng phản ứng y như chị vậy. Nhưng mà chị Di Linh nói, điện thoại là chị ý nhận, chị tuyệt đối sẽ không có nghe lầm, đối phương đã gọi điện đến lấy lại sinh lễ. này thực sự là quá tốt, đúng hay không? Cho dù chúng ta chạy, chị năm cũng không cần phải gả đi, ha ha...”

Sau nghe xong câu trả lời của em cô, Hà Xảo Tình vẫn có cảm giác mình đang lạc giữa một đám mây sương mù.

Sự tình làm sao có thể đột nhiên phát sinh như vậy? Ngày hôm qua, sau khi Hà Hoài Phú bị cảnh sát bắt đi, bác gái bởi vì không chịu nổi lời thỉnh cầu của Di Linh, bèn gọi điện thoại để dò xét ý định của đối phương bên kia có muốn hủy bỏ hoặc trì hoãn lại đám cưới, không nghĩ tới đối phương bên kia không hề lưu tâm đến kế hoạch đang được tiến hành như dự tính, vì sự tình gì sau đó một ngày liền đột nhiên thay đổi quyết định, rồi cuộc toàn bộ chuyện gì đã xảy ra?

“Xảo Ngọc, em xác định đây là sự thật đi? Di Linh có thể nhận được điện thoại của người khác gọi trêu đùa hay không?” cô còn thật sự hỏi.

“Yên tâm, mẹ đã gọi điện xác nhận lại.” Hà Xảo Ngọc còn lộ ra biểu tình an toàn:

“Mẹ nguyên bản còn chưa tin, sau mới xác nhận đó là sự thật.”

“Nhưng mà vì sao?”

“Hà?”

“Ngày hôm qua thái độ bọn họ rõ ràng cường ngạnh như vậy, vì sao mới cách một ngày mà thôi, đã thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy?” Hà Xảo Tình nhíu chặt mày.

“Ai biết thần kinh bọn họ có vấn đề gì a? hơn nữa trọng điểm không phải vì sao bọn họ lại thay đổi quyết định, mà là ông nội rồi cuộc cũng không có lý do bắt buộc một người trong số chúng ta phải gả cho lão nhân kia!” Hà Xảo Ngọc lớn tiếng nói, nói xong hai tay còn chống ở thắt lưng, đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài vài tiếng.

Cô không có cách nào lạc quan giống như em gái vậy, cũng không có biện pháp đem sự tình trở nên đơn giản như vậy, ngay từ đầu hôn lễ này không đơn giản, Hà gia vì trả nợ mới gả con gái, hiện tại hôn lễ không diễn ra, như vậy trả kiểu gì? Khoản nợ sẽ lại phải làm như thế nào? Phía bên nhà đó tuyệt đối không có khả năng bỏ qua một cơ hội như vậy, bọn họ tính đối phó với Hà gia như thế nào chứ?

Trừ lần đó ra, mặt khác cô còn lo lắng chuyện khác, đó chính là khi Hà Hoài Phú bị cảnh sát tịch thu ma túy không biết từ đâu ra kia, vài thứ kia hẳn giá trị không ít tiền, hẳn hẳn không có khả năng có tiền đi buôn ma túy kiếm lời. hay nói cách khác, hiện tại Hà gia sở dĩ muốn đổi mặt không chỉ có món nợ đó, mà còn khoản nợ đáng sợ hơn.

Nếu thật sự Hà Hoài Phú là thiếu nợ kẻ buôn ma túy, khiến cho Hà gia bọn họ phải là kẻ chịu nợ thay, thật là làm sao bây giờ? Những người đó phải dùng phương pháp nào để đối phó với bọn chúng đây?

Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi quá.

Liên tục qua một tuần bình an vô sự, vốn Hà Xảo Tình luôn nơm nớp lo sợ dần dần được thả lỏng, đến mức càng lúc càng mờ mịt, nhàm chán, sau đó bắt đầu không tự chủ được mà trở nên ngốc nghếch, bắt đầu không thể kiềm chế được mà suy nghĩ miên man, bắt đầu càng lúc càng thương tâm, khổ sở.

Cô đã rời khỏi Niếp Huân hai tuần lễ, vì sao anh chưa hề tìm đến cô?

Là vì lúc trước cô không nói địa chỉ ở Tân Trúc, cho nên mới không tìm thấy nơi này sao?

Anh có thể đến công ty mà cô đã làm để hỏi qua nha! Tuy rằng nói cô cũng không muốn thôi việc khỏi vị trí công tác khác, nhưng mà anh đã gặp qua tổng giám đốc, tổng giám đốc cũng gặp qua anh, đưa qua danh thiếp, nếu có nghĩ qua muốn tra địa chỉ hộ tịch của cô cùng số điện thoại, tổng giám đốc không hẳn cũng không giúp anh việc này mới đúng nha, vì sao đã qua hai tuần lễ, ngay cả điện thoại cũng không thấy anh gọi tới nhà tìm cô?

Vì sao?

Kỳ thật cô cũng biết đáp án.

Bởi vì chính cô không biết phân biệt, bắt cáo nhị biệt, biết rõ anh có năng lực giúp cô, biết rõ anh nhất định sẽ giúp cô, biết rõ anh yêu cô, biết rõ anh có thể vì cô mà trả giá hết tất cả, kết quả cô vẫn lại lựa chọn rời khỏi anh.

Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, nếu đổi lại, cô là anh, cô còn có thể lấy khuôn mặt này đi làm dâu nhà người ta sao?

Mọi người đều có lòng tự trọng, giống như anh gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, người đàn ông có năng lực tuyệt vời, nhất định so với người bình thường càng tuyệt vời, cho nên anh sẽ không tìm đến cô, về sau lại càng không để ý đến cô.

Kết thúc, cô lựa chọn thời điểm không từ mà biệt rời khỏi anh, nên biết hai người tình duyên đã tận, đời này kiếp này khó có thể nối tiếp tình duyên kiếp trước, mà đây cũng không phải là hy vọng của cô không phải sao? Vì sao đến bây giờ, cô mới thấy hối hận?

Khinh thường?

Cô có tư cách hối hận sao? Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô có thể tiếp tục ở lại bên người Niếp Huân, cũng anh kết hôn, vì anh mà sinh một đứa con, sau đó cùng nhau hạnh phúc cả đời? cô có thể chứ?

Trừ phi Hà Hoài Phú ở trong nhà tù cả đời; trừ phi sau khi ra tù Hà Hoài Phú biết sai quay đầu trở thành một người đàn ông đường đường chính chính; trừ khi trưởng bối Hà gia thông suốt hiểu ra được bằng lòng lập lại trật tự, còn có chính cô lãnh huyết vô tình không hề quan tâm đến chuyện của Hà gia nữa mới được, nhưng có khả năng sao?

Chuyện này căn bản không có khả năng, không cần tưởng tượng, cho nên coi như hết, quên đi?

Chính là nói đơn giản như vậy, thật sự làm được, quên được sao?

Thanh âm anh, diện mạo anh, bộ dạng khi anh làm việc, nét mặt vui cười khi anh thả lỏng trên đùi cô.

Hô hấp của anh, hương vị của anh, cảm giác khi hai tay anh ôm cô, khi thân mình nặng trĩu đặt trên người cô cúi đầu hôn môi nồng nhiệt...

Bọn họ ở chung đã bốn mươi sáu ngày, mỗi một ngày, mỗi một giây đều tràn ngập những hoài niệm, tựa như mỗi một ngày rời khỏi anh, giống như mỗi một giây đều tràn ngập những tưởng niệm, cái này cô như thế nào mới có thể quên được, như thế nào mới có thể nói quên liền quên?

Rất nhớ anh, cô thật sự nhất nhớ Niếp Huân.

Nguyên lai vốn tưởng rằng đau lòng lâu sẽ chết lặng, chết lặng lâu sẽ không còn cảm giác nữa, nhưng vì sao cô vẫn đau như vậy? đau quá, đau quá.

Cảnh sắc ở ngoài cửa sổ xe lửa không ngừng lướt qua đằng sau, Đài Bắc cũng sắp đến, trời ngoài cửa sổ cũng đã tối, xe lửa chạy dần vào ga tàu điện ngầm, mất bao lâu mới đến chỗ thành thị của anh. Cô chỉ cần nhìn thấy anh một cái, chỉ cần nhìn trộm anh một cái là đủ rồi.

Ra khỏi nhà ga Đài Bắc ngồi trên taxi, Hà Xảo Tình đi vào đại sảnh bên ngoài công ty anh, lẳng lặng đứng đằng sau cây cột chờ đợi anh xuất hiện.

Theo anh đến công ty mấy ngày liền, cô biết anh có thói quen, hiểu rõ khoảng ba, bốn giờ chiều, anh sẽ vô tình nghĩ đến một thú hưởng thụ một chút trà chiều, uống cà phê, ăn bánh ngọt, không những thế còn mua về cho đồng nghiệp ăn, nhưng điều kỳ lạ là cho dù ngày nào anh cũng ăn như thế nhưng không bị mập, mà người khác thì thất lưng thô, chính là bụng phệ.

Nhớ tới khuôn mặt biểu tình hâm mộ của đám đồng nghiệp cấp dưới, Hà Xảo Tình nhận không được nở nụ cười, đang tươi cười lại tràn ngập đau thương. Cô thật sự nhớ anh.

“Tiểu Tình muội muội?”

Thính linh có tiếng gọi dọa cô một cú sốc giật mình, nhanh chóng quay đầu chỉ thấy vẻ mặt kinh hãi của Từ Á Phu bước đi về phía cô.

“Em trở về lúc nào vậy, như thế nào đúng ở chỗ này lâu chưa? Đi, chúng ta đi lên phía trước.” hấn đối cô mỉm cười, tự nhiên mà ôm bả vai cô đem cô đi đến trước cửa lớn.

“Chờ một chút, Á Phu.” Cô dừng lại làm cho Á Phu cũng ngừng lại.

“Làm sao vậy?” Từ Á Phu biểu tình mặc danh kỳ diệu nhìn cô hỏi.

“Vừa rồi anh nói câu nói đó là có ý tứ gì?” vẻ mặt Hà Xảo Tình có chút kích động.

“Cái gì? Câu nói nào?”

“Chính là hỏi em trở về lúc nào, đây là ý tứ gì?”

“Không phải lần này em trở về Tân Trúc sao?” Từ Á Phu hỏi.

“Anh làm sao biết em trở về Tân Trúc?”

“Đương nhiên là tổng giám đốc nói nha, chẳng lẽ là Joe nói, em lại không có nói cho hấn biết.” hấn mỉm cười nói.

Hà Xảo Tình đột nhiên quên mất chính mình muốn nói gì, cô ngậy ra như phỗng nhìn hấn, đầu óc trống rỗng.

Niép Huân nói? Rốt cuộc anh cùng Á Phu nói cái gì, nói cô mất tích là do đi Tân Trúc sao? Trừ lần đó ra, anh còn nói cái gì, vẫn là cái gì chưa nói? Như vậy lúc anh nói cho Á Phu biết có biểu tình như thế nào? Nguyên ý tha thứ cho cô, nhận cô—lại một lần nữa nhận cô có phải hay không?

“Đừng đứng chỗ này nói chuyện nữa, chúng ta lên lầu tán gẫu.” Từ Á Phu lại vòng trụ bả vai cô, đem cô hướng cửa lớn tầng một đi vào.

“Chờ một chút, anh Á Phu” tâm lý cô còn chưa chuẩn bị tốt, vội vàng kêu lên.

“Hôm nay em giống như có điểm kỳ quái nha, làm sao vậy, Tiểu Tình muội muội?” rốt cục hấn cũng phát hiện điểm không thích hợp của cô, nhíu mày hỏi lại cô.

“Em...” Hà Xảo Tình muốn nói lại thôi, không biết nên nói như thế nào.

“Niép Huân anh ý ở trên lầu sao?” cô nhẹ giọng hỏi.

“Uh, không phải em đến tìm hấn sao?”

Cô gạt đầu lại lắc đầu, hé ra khuôn mặt đau thương, làm cho Từ Á Phu chân mày càng nhíu chặt thêm.

“Hai người bọn em trận này sẽ không phải là cãi nhau đi? Cho nên tổng giám đốc mới có thể âm dương quái khí, so với hồi trước trở nên khó thân cận?” nếu hoài nghi là đúng sự thật, cái này có thể giải thích phản ứng vừa rồi của Tiểu Tình muội muội.

“Anh ấy trở nên âm dương quái khí như thế nào?” Hà Xảo Tình nhin không được thanh âm cao vút hỏi.

“Hai người thật sự cãi nhau?”

“Không có.”

Câu trả lời thính linh làm cho Từ Á Phu đột nhiên kinh ngạc sững sốt xoay người quay đầu một chút, mà Hà Xảo Tình cả người cương trực, cả người liên tục động cũng không dám động một chút.

“Tổng giám đốc? Anh không phải đang ở trên tầng sao?” cô nghe thấy Á Phu kinh ngạc hỏi anh.

“Tôi xuống dưới mua đồ uống.” cô nghe thấy anh trả lời.

“Anh muốn uống cà phê tôi đã mua giúp anh nha, không phải anh muốn uống cà phê sao?” tầm mắt Từ Á Phu dời xuống thứ trên tay hấn.

“Có lẽ do giác quan thứ sáu nói cho tôi biết cô ấy sẽ đến tìm tôi, đột nhiên muốn uống trà sữa.” Niếp Huân vừa nói vừa đưa túi đồ trên tay có trà sữa cho hắn xem.

“Nha nha, nguyên lai là long có linh tê (linh cảm) nha. Xem ra hai người thật sự là tâm đầu ý hợp đi?” Từ Á Phu bưng tỉnh đại ngộ gật đầu.

“Đây, anh muốn cà phê cho anh, tôi không làm bóng đèn đi lên lầu trước, không quấy rầy mấy người.” hắn cầm túi có tách cà phê đưa cho lão bản, xoay người bước đi.

“Á Phu.” Niếp Huân bỗng nhiên gọi hắn lại.

Hắn quay đầu nhìn anh.

“Tôi không vào công ty, có chuyện gì cậu giúp tôi giải quyết.”

“Ok.” Từ Á Phu gật đầu, sau đó đối cô mỉm cười vẫy tay:

“Đã xong, Tiểu Tình muội muội.” nói xong lập tức xoay người rời đi.

Hắn vừa đi khỏi, bốn phía nhất thời lâm vào không khí trầm uất, làm cho Hà Xảo Tình không tự chủ được có cảm giác khó thở.

Cô không dám quay đầu đối mặt anh, cũng không biết nên mở miệng nói cái gì đo, thậm chí ngay cả khí lực để chạy trốn cũng đều không có. Cô không biết vì sao hiện tại chính mình nên ;ảm cái gì bây giờ, cũng không biết vì sao anh nói với Á Phu xong liền trầm mặc không nói gì nữa. nếu anh không để ý đến cô, có thể cùng Á Phu đi nha, vì sao còn ở lại rồi không nói cái gì?”

Hà Xảo Tình người có quyền gì mà oán giận? người rời đi phải là người, có lỗi, người nên cúi đầu tự nhiên cũng nên là người, chẳng lẽ người còn muốn người ta đến lấy lòng người sao?

Cẩn cẩn đôi môi cánh hoa, cô áp chế cảm giác làm cô hít thở không thông khẩn trương cùng bất an, cố lấy dũng khí xoay người đối mặt anh.

“Hi” cô dùng mỉm cười để che dấu bất an.

Khuôn mặt Niếp Huân không chút thay đổi, trầm mặc nhìn cô không có lên tiếng trả lời.

“Anh có khỏe không?” cô miễn cưỡng bắt chính mình mở miệng cười lại lần nữa.

Anh vẫn trầm mặc nhìn cô trong chốc lát, rốt cuộc thông thả hơn là lạnh lùng trả lời

“Tốt lắm.”

Hà Xảo Tình nghe nói như thế, vẻ ngoài kiên cường bắt đầu bong ra từng mảng, tươi cười cũng trở nên cương cứng trên mặt cô. Tốt lắm? Ý tứ của anh là anh đã rất thích cuộc sống khi chưa hề có cô trong cuộc sống sinh hoạt bên cạnh anh có đúng hay không?

Tốt lắm. Không có cô bên cạnh anh, anh cũng có thể sống rất tốt, một chút cũng không thể chịu được quãng thời gian hai người yêu nhau, hạnh phúc đã từng mất đi thì không thể tìm lại được sao?

“Em cũng an tâm.” Cô miễn cưỡng nói ra mỉm cười một chút, sau đó xoay người rời đi.

Niếp Huân ngây ngốc sững sốt một chút, không nghĩ tới cô sẽ nói đi là đi, thân thủ vội vàng đem cô kéo lại.

“Em muốn đi đâu?” anh lớn tiếng quát hỏi.

Cô chỉ cúi đầu không nói.

“Hà Xảo Tình.” Sự trầm mặc của cô làm anh không nhịn được cắn răng gầm nhẹ một tiếng, dùng sức nắm chặt lấy cánh tay cô bức cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Chính là cô vừa nhắc đầu, anh liền ngây dại, bởi vì cô đang khóc, khóc không tiếng động, nước mắt một giọt một giọt không ngừng theo hốc mắt của cô rơi xuống, nước mắt rơi như mưa.

Cô....

Nữ nhân này rốt cuộc đang khóc cái gì nha? Anh trừng mắt nhìn cô, tức giận đoán. Anh lại không mắng cô, cũng không có đánh cô, thậm chí ngay cả tức giận lớn tiếng nói chuyện với cô cũng không có, rốt cuộc cô là đang khóc cái gì nha?

Tuy rằng đang tức giận đến mức muốn động thủ bóp chết cô, hoặc là đối cô lớn tiếng rít gào kêu cô đừng khóc, hỏi cô khóc cái gì, người bị vứt bỏ là anh cũng không phải cô. Nhưng mà... đáng giận! anh vẫn là không nhịn được thân thủ đem cô kéo vào trong lòng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc kia vùi sâu vào trong ngực của anh.

“Đừng khóc, anh sẽ không mắng em.”

Khẩu khí anh ác liệt nói:

“Người nên khóc hẳn là anh mới đúng đúng không? Em là người phụ nữ không có lương tâm, cứ vậy không từ mà biệt vứt bỏ anh để đi gả cho người đàn ông khác!”

Hà Xảo Tình ở trong lòng anh khóc thút thít nỉ non, ngay cả ba chữ “Rất xin lỗi” cũng không có biện pháp nói ra.

Tiếng khóc thút thít của cô làm anh tâm phiền ý loạn, làm cho tức giận của anh thoáng chốc chuyển sang đau lòng, thở dài một hơi, ôn nhu vỗ về lưng cô, ôn nhu nói với cô:

“Đừng khóc, anh sẽ không mắng, cũng không có trách em.” Chờ một chút, anh nói thêm một câu:

“Trở về là tốt rồi.”

Câu cuối cùng của anh làm cho Hà Xảo Tình ở trong nháy mắt khóc càng thêm dữ dội. cô không nên trở về, nếu đã xác định chính mình không mang lại điều anh muốn gì đó được, vậy thì cô trở về để làm cái gì chứ? Đến quấy nhiễu anh, tra tấn anh, càng thêm thương tổn cho anh sao?

Cô không nên trở về, không nên lại xuất hiện ở trước mặt anh.

Cổ nén cảm giác đau khổ đang dồn ở trong lòng, tay cô nhẹ nhàng mà đẩy hấn ra, lúc này quyết định muốn đem tất cả mọi thứ chấm dứt, thật sự kết thúc.

“Thực xin lỗi.” cô ngừng lệ, nghẹn ngào hướng anh giải thích.

“Anh chấp nhận, nhưng em phải đồng ý với anh, về sau không cho phép buồn mà không hé răng rời bỏ anh.”

Nước mắt mới ngừng một chút bỗng nhiên lại nghe lời trách mắng đầy yêu thương, nước mắt cô lại tràn đầy vành mắt, một giọt một giọt chảy xuống má. Anh như thế nào lại như thế liền tha thứ cho cô? Hẳn anh phải hận cô, oán cô, không nên có một chút do dự nào nhận lời giải thích của cô. Cô tình nguyện để anh hận cô nha!

Cô lắc lắc đầu, lui từng bước ra phía sau.

“Thực xin lỗi, Niếp Huân.” Cô miễn cưỡng chính mình phải lạnh lùng mở miệng:

“Chúng ta.... Chia tay được không?”

Không dự đoán được cô sẽ nói như vậy, cả người Niếp Huân chấn động, vẻ mặt kích động thân thủ chế trụ tay cô.

“E nói cái gì?” sắc mặt anh xanh mét, phía dưới cằm nắm chặt tay cô nhìn chăm chăm hỏi.

Hà Xảo Tình nước mắt rơi như mưa, cơ hồ khóc không thành tiếng,

“Chúng ta..... Chia tay được không?”

“Em nói lần nữa xem, có can đảm nói lại lần nữa xem.” Nháy mắt anh siết chặt tay cô, hai mắt trợn trừng uy hiếp.

“Chúng ta –”

“Em câm miệng!” bỗng nhiên anh lớn tiếng quát cắt đứt lời nói cô, đồng thời dùng sức đem cô tiến vào trong lòng, cơ hồ muốn loại bỏ hết không khí xung quanh cô.

“Em còn dám nói một lần chia tay nữa thử xem xem!” anh giận không thể át được cúi đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi hướng cô hỏi.

Hà Xảo Tình rơi lệ đầy mặt nhìn anh, khóc không kèm chế được.

“Đi.” đột nhiên anh lôi kéo cô xoay người đi.

Cô còn đang đắm chìm trong cảm xúc bị thương của chính mình, căn bản không thể hỏi Niếp Huân muốn dẫn cô đi nơi nào, chỉ có thể tùy ý anh bước đi vội vàng tiêu sái đến bãi đỗ xe tầng hầm, tùy ý anh nhét cô vào ghế phụ trong xe.

10. Chương 09

Thấy lông mày và lông mi của cô khe khẽ động, Niếp Huân lập tức đem thân thể hướng về phía cô, biết cô muốn tỉnh dậy.

Hà Xảo Tình chậm rãi mở to mắt, liếc mắt thấy anh vẻ mặt lo lắng ngồi bên giường.

“Em cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?” anh ôn nhu hỏi, thân thủ nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt cô, trán của cô, một tay thì cầm chặt tay cô.

“Em làm sao vậy?” cô suy yếu hỏi anh, trí nhớ không thể lập tức nhớ ra nổi.

“Em vừa mới ngất xỉu.”

“Ngất xỉu?” cô nghĩ tới, anh nói chỉ cần cô sinh hạ xong đứa nhỏ là có thể rời khỏi đây, hơn nữa anh cũng sẽ không ngăn cản. bởi vì anh chỉ cần đứa nhỏ, căn bản không cần cô...

“Hắc, làm sao vậy? em cảm thấy chỗ nào không thỏa mái, nói cho anh biết. anh đi gọi bác sĩ, em đừng khóc nha.” Anh bối rối không thôi, nhanh chóng đứng dậy muốn đi gọi bác sĩ đến, lại bị cô giữ chặt cổ tay.

“Không cần!” cô lắc đầu nói.

“Nhưng mà...”

“Em rất thoải mái, không cần gọi bác sĩ.” Cô dùng tay kia lau đi nước mắt trên mặt.

Nhìn vẻ mặt thương tâm của cô, Niếp Huân đột nhiên bình tĩnh đại ngộ. anh lại một lần nữa ngồi trở lại bên giường, dịu dàng lấy tay lau sạch nước mắt đang chảy xuống dưới của cô, thay cô lau đi nước mắt đang không ngừng từ trong hốc mắt cô rơi xuống.

“Anh yêu em.” Anh dịu dàng đối với cô nói.

Hai mắt cô nhắm lệ nhìn anh, trong mắt tràn ngập hoài nghi, không xác định cùng thương tâm.

“Anh yêu em.” Anh dịu dàng ngóng nhìn cô nói lại lần nữa.

“Anh nói anh cần đứa nhỏ không cần em.” Cô hấp lại cái mũi thương tâm lên án, một khắc nước mắt lại nhanh chóng tràn đầy vành mắt từ từ chảy xuống dưới.

“Lời nói đó chỉ vì muốn bắt em thừa nhận, căn bản em không muốn nói lời chia tay với anh, so với đứa nhỏ, anh càng để ý đến em hơn.”

“Anh lừa em.”

Niếp Huân một bên nhẹ nhàng thay cô lau đi giọt lệ, một bên đối cô lắc đầu.

“Còn nhớ rõ, lúc trước chúng ta ký hợp đồng trước hôn nhân không?” anh hỏi:

“Bên trong giấy trắng mực đen viết rõ, nếu hai chúng ta không có kết quả lại vừa vặn có một đứa nhỏ, nam thì sẽ để em chăm sóc, nữ thì để anh chăm sóc, có nhớ không? Lúc này đây, dưới loại tình huống này, giới tính của đứa nhỏ con chưa biết được, vì sao anh lại làm việc thừa thãi này chứ?”

Hà Xảo Tình đột nhiên giật mình, cô hoàn toàn quên mất lúc trước hai người bọn họ đã ký một bản hợp đồng hôn nhân.

Con trai thì về anh, con gái thì về cô, giấy trắng mực đen....

Cô như thế nào lại quên chuyện quan trọng này? Cho nên, thật sự anh không chỉ có chỉ cần đứa nhỏ mà không cần cô? Tất cả những lời nói làm cho cô tan nát cõi lòng tuyệt vọng, đều là dùng để bức bách cô thừa nhận bản thân còn yêu anh rất nhiều?

“Em nghĩ anh không cần em.” Cô anh anh khóc.

“Là em không cần anh? Lập tức muốn đi không từ mà biệt mà gả đi cho người khác, lập tức chạy tới theo anh nói muốn cùng anh chia tay, em thật sự làm anh thương tâm, em biết không?” Niếp Huân một bên nhẹ nhàng thay cô lau nước mắt, một bên nhìn không được thanh âm thầm oán.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” cô ghen ngào, không ngừng hướng anh giải thích.

“Hừ. So với ba chữ này, anh càng muốn nghe ba chữ khác.” Anh nâng mặt cô lên, thâm tình ngó nhìn cô.

“Em yêu anh.” Cô nói.

Bỗng nhiên anh khuynh thân hôn cô một chút, sau đó ngẩng đầu lên ánh mắt nhu hòa nhìn cô,

“Ba chữ này cũng là anh nghĩ đúng nhất, nhưng mà hiện tại anh muốn nghe không phải ba chữ này.”

Hai mắt cô đắm lệ sương mù nhìn anh, không xác định được ngoại trừ câu em yêu anh, anh còn muốn nghe ba chữ như thế nào?

Anh chân thành thâm tình thanh âm dịu dàng hỏi cô: “em có nguyện ý gả cho anh không? Hà Xảo Tình tiểu thư.”

Cổ họng cô chợt tắc nghẹn, tâm căng thẳng, đột nhiên nói không ra lời. nguyên lai đây là ba chữ mà anh muốn nghe—em nguyện ý. Anh thật sự một chút cũng không trách cô, không hận cô sao? Cô cảm thấy thật là hạnh phúc, thật sự thật sự hạnh phúc, nhưng mà cô thật sự có thể gả cho anh sao?

“Em suy nghĩ lâu như vậy thực làm anh thương tâm.” Anh nói.

“Niếp Huân, em yêu anh, thật sự rất yêu anh, nhưng mà anh không hiểu hoàn cảnh gia đình em— “ cô lắc đầu, nước mắt rơi như mưa nhìn anh khe hở miệng nói, lại bị anh ôn nhu đánh gãy.

“Anh biết, em lo lắng sầu lo chuyện gì tất cả anh đều biết, bao gồm chuyện em trai em đánh bạc, hút thuốc phiện, buôn lậu thuốc phiện, hiện tại còn bị giam ở sở cảnh sát, anh đều biết hết.”

Hà Xảo Tình thoáng chốc kinh ngạc mở lớn hai mắt, ngay cả khóc cũng đã quên mất.

“Anh...”

“Anh làm sao có thể biết?” anh thay cô nói xong.

Cô gật đầu.

Niếp Huân cẩn nhẹ môi cánh hoa, ánh mắt không tự chủ được mà tự giác trở nên lợi hại:

“Em sẽ không cho rằng anh sẽ trở mặt nhìn người con gái mà mình yêu thương phải phiền não, thống khổ, cũng không nghĩ biện pháp giúp cô ấy giải quyết vấn đề sao? Hơn nữa vấn đề kia cũng quan hệ đến cả hạnh phúc cả đời của anh.”

Hà Xảo Tình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

“Đối phương sở dĩ đồng ý hủy bỏ hôn lễ, bởi vì anh can hệ?”

“Trả lời đúng.” Anh tính hướng đôi môi cô hôn một chút.

“Anh làm cái gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là để em trai em ký giấy vay nợ lão họ Mãi mà thôi.”

Hà Xảo Tình ngốc lảng nhìn anh, cả người đột nhiên lâm vào một loại khiếp sợ khó có thể tin cùng sợ hãi.

“Rốt cuộc anh có biết mình đang làm cái gì không vậy? Anh có biết bọn đầy đều là hắc đạo kiêm lưu manh móc túi không, thế nhưng anh lại chạy đi tìm bọn họ can thiệp. con người ngu ngốc này, anh có biết như vậy rất nguy hiểm không, có biết vì tiền chuyện gì bọn chúng cũng có thể làm ra không, có biết bọn chúng mà nổi lòng tham hay ý nghĩ ác độc, anh có thể không toàn thân mà trở về không, rốt cuộc anh có biết không hả, con người ngu ngốc này!”

Cô kích động lấy tay đánh hấn, căn bản cũng không dám nghĩ hậu quả đáng sợ này.

“Dừng lại, không cần kích động như vậy. Anh cũng không có nói chuyện này là tự anh đi làm nha, mà là có bằng hữu giúp anh.” Niếp Huân chế trụ tay cô trấn an giải thích.

“Bằng hữu?” Hà Xảo Tình ngơ ngác dừng lại nhìn anh.

“Đúng.”

“Anh lừa em?”

“Không phải em nói anh rất thông minh, nếu anh là người thông minh, tại sao lại còn làm chuyện đại đột gây nguy hiểm cho chính mình chứ?” anh thật sự muốn làm sáng tỏ cho cô biết.

Cô vẫn như cũ không thể tin được lời anh nói.

Niếp Huân than nhẹ một tiếng, quyết định đem toàn bộ mọi chuyện báo cáo thành khẩn cho cô biết.

“Khách hàng của anh đều là những người có tiền, ở các ngành các nghề khác nhau, nhân vật chính thương nổi tiếng, hắc bạch lưỡng đạo đều có, hơn nữa trong đó toàn là những người xuất sắc. Bọn họ tin tưởng anh, cho nên mới đồng ý đem tiền cho anh quản lý, nếu anh có chuyện muốn nhờ bọn họ hỗ trợ, bọn họ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt anh. Chuyện giấy vay nợ anh chính là nhờ vị lão đại của hắc đạo hỗ trợ xử lý.” Một chút sau, anh lấy vẻ mặt bằng bất cứ giá nào nói:

“Trừ lần đó ra, anh cũng phải thú nhận với em một chuyện, chuyện em của em bị bắt vào đồn cảnh sát, cũng là do anh một tay chủ đạo.”

“Hà Xảo Tình hai mắt viên sanh, khiếp sợ nhìn anh, “anh?”

“Đúng.”

“Nhưng mà này..... Làm sao có thể đâu?” cô không thể tin.

Xem cô ngoài trừ bỏ kinh ngạc cũng không thể tin, cũng không có biểu tình tức giận gì, Niếp Huân thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Anh không phải vừa nói đó sao? Các ngành các nghề, nhân vật chính thương nổi tiếng, hắc bạch lưỡng đạo chỉ cần là khách của anh đều có thể trở thành bằng hữu. chỉ cần anh mở miệng, bọn họ đều nguyện ý giúp anh.”

“Nhưng mà....” Vẻ mặt cô vẫn đang mờ mịt nhìn anh, không thể nghĩ thông suốt vấn đề này được.

“Nói đơn giản, anh theo hắc đạo mới biết được nơi nào em trai em có thói quen hút thuốc phiện, ngẫu nhiên còn có thể bị đám người trong bang phái rử rề lôi đi buôn lậu thuốc phiện, cho nên anh mới gọi cảnh sát đến nhà em đi truy bắt em trai em.”

“Vì sao anh muốn làm vậy?” sau một lúc lâu trầm mặc cô mới hỏi nói.

“Em cùng các bậc trưởng bối trong nhà không nở quần thúc hấn, thà làm cho hấn tiếp tục làm bậy còn hơn, thay gia đình em cũng như xã hội dạy dỗ lại hấn, anh nghĩ giao cho pháp luật đi quản hấn là một sự lựa chọn tốt lắm. em không biết sao?” anh ôn nhu giải thích nghi hoặc của cô.

Hà Xảo Tình kinh ngạc nhìn anh, cảm giác trong lòng ấm áp vừa chua xót. Người đàn ông này vì sao có thể thông minh như vậy, dễ dàng giải quyết vấn đề mà đã làm cùng cực cả đời này? Vì sao lại có thể vì cô mà làm việc nghĩa không chùn bước như vậy?

Người đàn ông này....

Cô rất yêu anh, thật sự rất yêu thương anh.

“Niếp Huân.” Yết hầu cô nghẹn ngào khe khẽ gọi tên anh.

“Uh?” anh dịu dàng nhìn cô.

Đáy mắt cô tràn ngập lệ quang hạnh phúc cùng tình yêu, cô nhìn anh không chuyển mắt, nói ra ba chữ mà anh muốn nghe nhất.

“Em đồng ý.”

Hai mắt anh nháy mắt lờ lờ sáng lên, khó nén kích động nâng hai má cô lên, lập tức cúi đầu cho cô một nụ hôn ôn nhu thân tình triền miên, hôn cô thiếu chút nữa không thở nổi.

“Như thế này chờ em truyền xong chai nước biển này, chúng ta liền kết hôn.” Anh rời khỏi môi cô, nhẹ nhàng chạm vào trán cô, nhu tình ngóng nhìn hai mắt của cô vừa nói:

“Chúng ta tìm Á Phu cùng Joe đảm đương tới làm chứng cho hôn nhân của chúng ta, dù sao nếu không bởi vì quan hệ của hai người đó, hai chúng ta cũng không có khả năng gặp mặt được đối phương. Em nói có phải không?”

Cô rưng rưng mỉm cười, đáp lại:

“Vâng.”

Ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, nằm ở trên giường ngủ hơn mười mấy giờ, Hà Xảo Tình dần dần tỉnh lại, chậm rãi mở mắt ra.

Vẫn chưa tỉnh dậy hoàn toàn, cô cũng không nhúc nhích, ngồi ngẩn ngơ một hồi lâu, mới theo thói quen quay đầu nhìn về vị trí phía bên cạnh. Lão công của cô còn đang ngủ.

Nhìn khuôn mặt lão công ngủ say, khóe miệng của cô không tự chủ được giơ lên một chút hạnh phúc mỉm cười. cô thật sự, thật sự rất may mắn mới có thể quen anh, yêu thương anh, gả cho anh, nhưng mà quan trọng là vẫn được anh yêu thương. Cô nghĩ, do kiếp trước nhất định làm không ít chuyện tốt, đến kiếp này mới có thể có phúc báo như vậy. bỗng nhiên bụng cô truyền đến một trận co rút lại, đói bụng a, làm cho biểu tình mỉm cười hạnh phúc trên mặt cô nhất thời chuyển sang bất đắc dĩ.

Cô cảm thấy trong một tháng qua rất nhanh biến thành heo mẹ, như thế nào lại muốn ăn nữa nha? Mỗi ngày ăn sáu bát cơm còn chưa tính, miệng của cô căn bản không có biện pháp nào để dừng lại, trừ bỏ lúc đi ngủ, chỉ cần thời gian cô vừa mở mắt việc đầu tiên làm chính là ăn.

Như vậy còn chưa tính, cổ tình bên cạnh còn có một kẻ nổi giảo cho giặc, trong khi cô đang liều mạng kiềm chế chứng thèm ăn quá giới hạn của mình, thì ngược lại anh không ngừng cầm đồ ăn uy hiếp cô, đùa cô, còn trực tiếp la hét nói cái gì tốt cho phụ nữ có thai mà cô thì lại thật sự rất gầy, nói nhất định phải ăn nhiều một chút, hại khẩu vị ăn uống của cô bị anh càng dưỡng càng lớn, trong một tháng ngắn ngủi liền béo lên mấy kg.

Còn cứ như vậy, chỉ sợ cô béo thật sự giống heo mẹ đi.

Nhưng mà là, có thể làm sao bây giờ đây? Đã đói bụng thì không thể không ăn đi? Hơn nữa thân thể hiện tại của cô cũng không phải là một người, còn có tiểu bảo bối trong bụng cô. Vì tiểu bảo bối, cô cũng chỉ có thể chấp nhận.

Lại nhìn thoáng qua lão công vẫn đang ngủ say, cô thật cẩn thận lấy tay anh đang để bên hông mình, lặng lẽ bò xuống giường.

Một tháng qua ày, Niếp Huân một bên làm việc, một bên kiên trì chăm sóc cô cẩn thận, quả thực chính là việc hồng rồi. lão công cô thật đáng thương!

Lặng lẽ rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đi đến cửa phòng, cô đi vào phòng bếp tìm đồ ăn. Điểm này cũng không có gì khó, bởi vì từ khi xác định cô mang thai và rồi về sau kết hôn, tựa như sợ gặp phải đại nạn đối thể kỷ, trong nhà Niếp Huân nhồi đủ loại đồ ăn, mặc kệ là nguyên liệu nấu bữa ăn chính hay là đồ ăn vặt, hoa quả, quả thực cái gì cần cũng đều có cơ hồ cái tủ lạnh nhà cô sắp biến thành một gian cửa hàng tạp hóa.

Nói tóm lại một câu, thật sự anh muốn nuôi dưỡng cô trở thành một heo mẹ là được rồi.

Mang theo điểm bất đắc dĩ, lại mỉm cười hạnh phúc trăm phần trăm, cô đứng ở trước quầy bar tự mình làm một cái bánh kẹp ruốc cùng một cái bánh kẹp bơ đậu phộng ăn.

Ăn bánh kẹp bơ đậu phộng trước, sau đó mới là bánh kẹp ruốc, cô mỉm cười ngọt ngào một ngụm cắn nốt miếng sandwich kẹp ruốc cuối cùng, đột nhiên cả người cứng đờ. Một trận cảm giác buồn nôn bỗng nhiên làm cô dừng lại tất cả mọi động tác, cô nhanh chóng che miệng lại, bỏ sót lại một ngụm sandwich còn sót lại, ba bước cùng hai bước hướng toilet.

“Oe,oe.”

Một trận nôn mửa, làm cho phân nửa hai cái bánh sandwich cô vừa ăn dâng tặng cho bồn cầu hết, cũng làm cho lão công còn đang nằm ngủ trong phòng của cô đánh thức dậy.

“Lão bà, làm sao vậy? em cảm thấy không được khỏe à?” Niếp Huân như trận gió vọt tiến vào, nhìn thấy tình trạng cô, sắc mặt không khỏi biến trắng.

Hà Xảo Tình không còn khí lực nói chuyện, chỉ có thể vô lực đối anh lắc đầu.

Nói thực ra thì, cảm giác sau khi phun hết mọi thứ ra thoải mái hơn là lúc trước khi phun, trận nôn mửa này rốt cuộc là sao vậy? vừa rồi lúc này cô còn ăn hai cái bánh sandwich vẫn còn rất tốt nha, vì sao đang ăn đột nhiên lại ói ra hết, cái này không phải chính là nôn nghén hay sao?

Vấn đề là cô đã mang thai hơn ba tháng, nôn nghén làm sao bây giờ mới bắt đầu, có thể rất khoa trương hay không nha?

“Lão bà, em cảm thấy thế nào, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra nha?” vẻ mặt Niếp Huân tới nhợt ngời xồm bên người cô hỏi.

“Em không sao.” Cô miễn cưỡng mỉm cười một chút với anh.

“Em đã nôn thành như vậy, làm sao có thể không có việc gì?!”

“Đây là nôn nghén.”

“Nôn nghén.” Vẻ mặt anh thoát nhìn có điểm ngốc.

“Đúng.”

“Nhưng mà...em sẽ không nôn nghén nha.”

“Hiện tại thì là có.”

Về mặt Niếp Huân vẫn là bị người ngoài nện cho vào đầu mà trở nên ngốc nghếch làm cho cô nhin không được cười khê lên.

“Đỡ em dậy một chút.” Cô nói.

Anh lập tức hoàn hồn, thật cẩn thận đỡ cô từ trên sàn đứng lên.

“Em muốn súc miệng.”

Anh lập tức rót một cốc nước mang cho cô, trước khi đưa cho cô vẫn còn chần chừ do dự một chút, giống như lo lắng sức nặng của một cốc nước sẽ áp đảo cô vậy. người đàn ông này thật sự là....

Cô trực tiếp đem cốc nước từ trên tay anh nhận lấy, nhanh chóng súc miệng, sau đó đem cốc nước bỏ xuống.

“Em muốn nằm một chút.”

Anh lập tức gạt đầu, vốn muốn đỡ cô cô trở về phòng, nhưng suy nghĩ một chút lại đột nhiên khom lưng ôm cả người cô vào lòng rồi bước nhanh về phòng, đưa đến trên giường.

“Đi lên theo giúp em ngủ.” Hà Xảo Tình thanh âm mềm mại yêu cầu. đôi mắt anh đã sắp giống đôi mắt gấu mèo đến nơi rồi, phải ngủ một giấc thật ngon mới được

“Em xác định đây là nôn ghen sao? Anh cảm thấy vẫn là nhanh đi bệnh viện để bác sĩ xem một chút mới được.” hai hàng lông mày anh nhíu chặt lại, vẻ mặt sầu lo đề nghị.

“Em nghĩ ngủ một chút trước, nếu ngủ dậy còn cảm thấy không thoải mái, chúng ta sẽ đi có được không?” cô ôn nhu nói, sau đó hướng anh vươn tay.

“Anh không muốn giúp em ngủ ngon sao?”

Niếp Huân do dự một chút, rốt cuộc thật cẩn thận nằm lên giường, thật cẩn thận đến bên người cô, lại thật cẩn thận đem cô ôm vào lòng.

Cô mỉm cười, đem chính mình tiến sát vào trong lòng anh, nhắm mắt cảm thụ cảm giác hạnh phúc đang vây quanh, sau đó bất tri bất giác nhắm mắt ngủ say.

Ngủ liền một giấc dậy, không ngờ đã là hai giờ chiều, Hà Xảo Tình bị dọa đến choáng váng, nhưng mà điều làm cho cô hoảng sợ chính là lão công bên cạnh cần ngủ bù cho ban tối lại không thấy đâu. Anh lại chạy đến đâu rồi?

“Lão công?” cô không chút nghĩ ngợi lập tức cất giọng kêu lên.

Nghe thấy thanh âm của cô, Niếp Huân rất nhanh xuất hiện trước cửa phòng.

“Em dậy rồi? anh đang nấu chút cháo, có thể ăn được rồi.” anh nhanh chóng hướng cô đi đến ngồi xuống bên giường. “hiện tại em cảm thấy như thế nào?”

“Tốt lắm. anh dậy lúc nào vậy?” cô hỏi. tuy rằng quãng thâm trên đôi mắt không nghiêm trọng giống như buổi sáng, nhưng mà nhìn vẫn rất rõ ràng.

“Một giờ.”

“Sao anh không ngủ nhiều hơn một chút?” cô nhíu mày hỏi.

“Ngủ một mạch qua chiều một chút như vậy đã là ngủ thật lâu rồi, đâu chỉ một chút...”

“Tối hôm qua không biết ngủ sớm hơn anh mấy tiếng đồng hồ, tuy ngủ sớm hơn anh nhưng lại ngủ dậy chậm trễ hơn.” Cô chu miệng nói, càng lúc càng thấy mình giống như con heo.

“Em là phụ nữ có thai mà.” Anh cười hân mê cô một chút.

“Nếu đã dậy rồi thì đứng lên ăn một chút gì, ăn xong muốn ngủ tiếp thì ngủ, hiện tại trong bụng em hẳn là rất đói rồi.”

Lại muốn ép cô ăn cái gì nữa! cô nhịn không được hờn dỗi trừng mắt nhìn anh một cái.

“Anh muốn biến em thành heo nha, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn ?”

“Trên đời này không có heo nào lại xinh đẹp như vậy nha.” Anh gờ khoe miệng lên, nhịn không được lại hân mê cô một chút.

“Buổi sáng em nói đó là nôn ghen, cho nên anh tránh đồ ăn đầy dầu mỡ, nấu một chút cháo. Em ăn một chút thử xem, nếu không hợp khẩu vị anh lại làm món khác cho em ăn.” Hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng ngủ, anh đối với cô nói.

“Cháo đã xong rồi đây.” Cô mỉm cười nói, cảm thấy chính mình cứ như vậy nhất định sẽ bị anh làm hư mất.

Ngẫu nhiên ăn cháo, Hà Xảo Tình phát hiện cháo trắng nấu bằng bột mì, ăn kèm với dưa chua, đồ chua ăn thật đúng là ngon, cô lập tức ăn xong một chén thêm bát thứ hai nữa.

Thấy khẩu vị của cô tốt lên, một chút dấu hiệu không thoái mái cũng không thấy, Niếp Huân không tự giác thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng mà anh vừa mới chút bỏ được gánh nặng trên vai xuống, đã thấy cô nhanh chóng buông bát đĩa xuống, lấy tay che miệng, cấp tốc đứng dậy hướng toilet chạy thật nhanh vào.

“Nôn, nôn.”

Anh còn đang chôn chân tại chỗ ngăn người, từ trong toilet truyền ra thanh âm nôn mửa thống khổ của cô. Anh vội vàng nhảy người lên, nhắm ngay chỗ cô ngồi xổm.

“Lão bà....”

“Em không sao.” Anh mới mở miệng, cô lập tức lên tiếng nói, sau đó ôm bồn cầu lại nôn thêm một trận nữa:

“Nôn.”

Niếp Huân mặt không còn chút máu quỳ gối bên người cô, hoàn toàn không biết nên làm sao.

Đây thật sự là nôn nghén sao? Vì sao hôm qua vẫn còn rất tốt, hôm nay lại đột nhiên biến thành như vậy? Buổi sáng anh cần phải ép buộc cô đến bác sĩ, không nên chiều theo ý cô. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Anh hẳn muốn làm gì đó để làm cô cảm thấy thoải mái nhất, không nôn nghén như vậy nữa? rốt cuộc anh nên làm như thế nào?

“Em không sao.” Ngắc đầu, Hà Xảo Tình vẻ mặt tái nhợt lo lắng của lão công bên cạnh cô, trấn an anh nói.

“Em phải đi bác sĩ” anh nói.

“Em không sao, nôn ra là tốt hơn rồi.” cô lắc đầu nói.

“Em phải đi gặp bác sĩ.” Anh lại nhấn mạnh lần nữa, sắc mặt tuy rằng vẫn rất tái nhợt, nhưng ngữ khí cùng ánh mắt lại thực kiên định.

Xem ra chỉ có bác sĩ mới có thể làm cho anh tin tưởng đây là nôn nghén, là hiện tượng bình thường.

Cô gật đầu, hơi chải đầu rửa mặt một chút, thay áo ngủ xong, theo anh!

Cách nói này có điểm buồn cười, nhưng mà thật là “theo anh” đi tranh phụ sản đấu.

Quả nhiên, bác sĩ nghe lo lắng của anh về bệnh trạng của cô xong, cấp cho vợ chồng bọn họ một đạo ánh mắt biểu tình các người thực khoa trương.

“Tùy từng cơ thể phụ nữ thể chất bất đồng, tình trạng phụ nữ nôn nghén cũng sẽ bất đồng. Có phụ nữ mang thai tình trạng nôn nghén sẽ phát sinh trước mấy tháng. Có những phụ nữ mang thai nôn nghén đến lúc sinh, cũng có phụ nữ mang thai hoàn toàn không nôn nghén. Đại khái chỉ cần phụ nữ tình trạng nôn nghén không quá nghiêm trọng, thức ăn vẫn đi vào được cơ thể người mẹ thì dưỡng chất vẫn có thể nuôi dưỡng em bé, vậy thì không phải vấn đề lớn!” bác sĩ kiên nhẫn hướng bọn họ giải thích. “còn có vấn đề gì nữa sao?”

Hà Xảo Tình vội vàng lắc đầu, Niếp Huân vội vàng mở miệng nói

“Có phương pháp nào có thể hạn chế việc nôn nghén không?”

“Nếu tình trạng nôn nghén rất nghiêm trọng như anh nói, có thể dùng châm cứu để hạn chế, nhưng mà bất cứ vật nào tiến vào cơ thể người mẹ, đối với thai nhi đều có ảnh hưởng không tốt, trừ phi tất yếu, làm mẹ vẫn là nên cố gắng chịu đựng là tốt nhất.”

“Cám ơn bác sĩ, tôi sẽ cố gắng chịu đựng.” Hà Xảo Tình vội vàng mở miệng nói, đứng dậy lôi kéo lão công một bộ chuẩn bị cáo từ, nhưng mà –

“Chờ một chút, anh còn có vấn đề muốn hỏi bác sĩ.” Lão công cô lôi kéo tay cô không chịu đi.

“Bác sĩ, có cái gì mà phụ nữ mang thai ăn vào sẽ không nôn ra không?”

Cô nhìn không được ánh mắt trở nên ngại ngùng, lại vừa vặn bị bác sĩ thấy. vị bác sĩ đối với cô cười cười, lộ ra biểu tình lão công cô rất yêu thương cô nha. Là nha, rất yêu thương. Cô thiếu chút nữa không nói thành lời

“Đó là một vấn đề không có đáp án, giống như xem cá nhân từng phụ nữ thể chất không giống nhau mà định vậy—“ bác sĩ mỉm cười nói:

“Niếp tiên sinh, anh không cần quá mức lo lắng, chỉ cần vợ chồng anh đến khám thai định kỳ, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Tốt lắm, lão công, bên ngoài còn có rất nhiều người đang chờ bác sĩ khám, chúng ta không nên chiếm dụng nhiều thời gian của bác sĩ.” Cô nói xong lập tức ôm lấy cánh tay của lão công, một bên kéo anh ra khỏi cửa, một bên không quên quay đầu đối bác sĩ nói lời cảm ơn:

“Bác sĩ, cảm ơn ông, lần sau đi khám thai gặp lại...”

“Gặp lại...”

Bác sĩ cười nói, một bên y tá lại cười đến toe toét.

A nha, thật sự mất mặt—

“ Anh còn có vấn đề chưa hỏi xong.” Lão công cô thể nhưng còn dám kháng nghị.

“Cho dù cho anh thêm một tiếng đồng hồ nữa cũng hỏi không xong.” Hà Xảo Tình nhìn không được xem thường nói, dám kéo anh đi ra khỏi phòng.

Không dám cho lão bà đang mang thai phải cố gắng dùng sức, Niếp Huân đành phải nhận mệnh đi theo cô. Nhưng mà anh nghĩ, anh nhất định sẽ tìm cơ hội đến nơi này đem những nghi vấn hỏi lại một lần nữa cho rõ ràng. Bác sĩ, ông hãy chờ đấy, tôi sẽ còn lại đến.

11. Chương 10[end]

Niếp Huân thúc thủ vô sách, cho dù anh đã hỏi bác sĩ khoa sản làm cho người ta đều cảm thấy phiền rồi, cũng đã tìm hiểu mọi thông tin từ bạn bè đến internet nhưng vẫn không thể ngăn cản hoặc cải thiện được tình trạng nôn nghén nghiêm trọng của lão bà.

Mỗi lần nhìn thấy lão bà ăn xong không bao lâu liền hướng toilet đem hết thức ăn vừa ăn vào bụng nôn hết ra ngoài, trong lòng không khỏi không đau lòng bản thân lại cảm thấy vô cùng hối hận.

Sớm biết rằng mang thai là chuyện vừa khổ cực vừa vất vả như vậy thì anh sẽ không làm cho cô mang thai.

“ Thật kì lạ, vì sao mỗi lần em nôn thì mặt anh đều tái nhợt vậy? Người nôn rõ ràng là em không phải là anh nha!” hà Xảo Tình nhìn anh một cái, một bên khăn trương lấy giấy lau miệng một bên bắt đầu dỉ hỏi anh.

Tình trạng nôn nghén của cô đến nay tính ra cũng đã gần một tháng cô còn tưởng anh đã quen dần rồi sẽ trở thành thói quen để không phải cuống lên nữa nhưng không nghĩ sự thật lại ngược lại, sắc mặt anh càng ngày càng khó coi, thật không biết là nên nói cái gì với anh thì mới khiến anh yên lòng.

“ Lão công, nhìn bộ dáng anh như vậy thật không ổn.”

Liên tục ới ra một tháng, cô đã thành thói quen ăn xong thứ gì đó là lại nghĩ đến cảm giác buồn nôn hơn nữa sau khi nôn xong thì lập tức trở lại bình thường, cô thật hi vọng có thể đem một chút cảm giác của mình ứng lên người anh một chút.

“ Em mới chỉ nôn nghén thôi anh đã lo lắng như vậy, không biết đến thời điểm em sinh con thì anh tính sao đây?” Cô nhắc nhở anh.

Nghe thấy những lời của cô, Niếp Huân đầu tiên hơi sửng sốt một chút lập tức nhớ tới mỗi lần đi đến khoa phụ sản từ phòng sinh truyền ra tiếng rên rĩ thống khổ, anh cả người cứng đờ, mặt tái nhợt trong nháy mắt biến thành trắng bệch đã thể lại còn thêm vẻ khinh hãi khủng hoảng.

“Lão công anh đừng quá lo lắng quá được không?” Hà Xảo tình nắm lấy bàn tay anh, bắt đặc dĩ thở dài nói.

“Sinh con có nguy hiểm sao? Anh chưa hỏi qua bác sĩ vấn đề này?” Anh lấy vẻ mặt kinh hoàng nhìn cô.

“Rất an toàn! Bằng không vì sao mà mỗi ngày đều có thêm tiểu oa nhi được sinh ra đời. Anh thường theo em đi khám thai hẳn là đã nhìn thấy phòng ầm của trẻ sơ sinh có rất nhiều em bé đáng yêu phải không? Em thật muốn sinh cực cực nhìn xem cực cực có bộ dáng giống ai, giống em hay giống anh nha?”

Niếp Huân đột nhiên dùng sức lắc đầu.

“Anh nghĩ gì mà lắc đầu?” Hà Xảo Tình ngạc nhiên hỏi

Anh lo lắng, trầm mặc không nói chỉ nhìn cô.

“Anh chắc không lo lắng vấn đề an toàn lại đi lo lắng lúc sinh em sẽ bị đau đúng không? Lão công?”

Anh trầm mặc chứng minh là cô đoán đúng. Hà Xảo Tình không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, vòng tay ôm lấy cổ anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

“Lão công.”

Cô ôn nhu kêu

“Sinh con là thiên chức của mỗi người phụ nữ, em cũng là một người phụ nữ cho nên không có vấn đề gì đâu, anh phải tin tưởng em, không cần lo lắng nhiều như vậy có được không?”

Niếp Huân bảo trì sự trầm mặc.

Cô nhị không được thở dài một tiếng.

“Lão công, em nhớ chúng ta nói qua muốn nhiều sinh vài cái đứa nhỏ sao? Nếu –”

“Không cần, một là đủ rồi!” Anh đột nhiên nhanh chóng đánh gãy nói, dọa cô nhảy dựng.

“Vì sao? Anh không phải muốn có một đại gia đình sao?” Cô kinh ngạc hỏi anh.

Anh lại trầm mặc không nói

Hà Xảo Tình đột nhiên hiểu được vì sao anh thay đổi quyết định, tất cả đều là vì cô, bởi vì không nghĩ lại làm cho cô trải qua quá trình mang thai vất vả như thế một lần nữa. Nam nhân thật sự là.....

Cô dựa sát vào anh im lặng trong chốc lát, hơi chút bình phục lại tâm tình, mới lấy vẻ ngượng ngập nói nhẹ giọng mở miệng,

“Lão công, Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.” Anh lập tức ôn nhu trả lời.

“Lão công.” Cô trầm mặc trong chốc lát lại gọi.

“Àn?”

“Anh có thể đáp ứng em một điều kiện?”

“Hảo.” Niếp Huân không cần suy nghĩ liền trả lời, còn tự động tự phát bồi thêm một câu, “Một trăm điều kiện cũng đáp ứng.”

“Lời này là anh nói nha.”

Hà Xảo Tình đột nhiên ngẩng đầu lên hướng anh mỉm cười nói.

Anh không chút do dự gật đầu, ôn nhu nhìn cô hỏi:

“Em muốn anh đáp ứng em chuyện gì?”

“Em muốn giúp anh sinh ba đứa nhỏ.” Cô kiên trì.

Niep Huân ở trong nháy mắt cứng đờ, đồng thời trắng mặt.

“Ngoại trừ chuyện này.”

“Không được, anh đã đồng ý với em.”

“Lão bà.....”

“Em mặc kệ, anh đã đồng ý với em, chúng ta một lời đã định. Cứ như vậy đi, lão công.” Nói xong, không cho anh có cơ hội nói thêm cái gì, cô hôn trụ anh.

Chúc mừng học viện Sùng Đạo ngày thành lập trường, hoan nghênh sinh viên đã tốt nghiệp đồng học thăm trường tham gia các hoạt động lớn!

Hai hàng chữ vàng lấp lánh nổi bật trên nền đỏ, được treo ngay bên trên cổng chính của học viện Sùng Đạo, hướng mọi người tuyên cáo hôm nay là một ngày đặc biệt.

Sáng sớm chưa đến bảy giờ, đã có sinh viên liên bắt đầu ra vào vườn trường chuẩn bị làm việc, mà theo thời gian càng trễ, người tới càng nhiều, sân trường không khí cũng càng lúc càng náo nhiệt.

Các nơi tổ chức hoạt động thể thao từng cái được triển khai, trận đấu bóng rổ, trận đấu bóng chày, thi điền kinh, đội cổ động viên,...

Sân trường hai mươi thước có rất nhiều các lều được dựng lên, kéo dài ít nhất dài một km, chật ních đủ loại kiểu dáng và hàng hóa muốn từ du khách trên người đào ra tiền đến sạp, sòng phóng túng đều có.

“Đại hội báo cáo, đại hội báo cáo, trận đấu của đội cổ động viên sắp bắt đầu, thỉnh các nhân viên có liên quan chuẩn bị tập hợp.”

“Đại hội báo cáo, đại hội báo cáo, hiện tại có một bé trai tên Hoàng Bách Đình chừng bốn tuổi, mặc áo vàng, quần dài màu nâu, cao khoảng 100cm. Thỉnh mọi người hỗ trợ tìm kiếm đưa tới cổng lớn, cảm ơn”

“Đại hội báo cáo, đại hội báo cáo.....”

“Radio trường của em học thực việc.” Niep Huân nắm tay lão bà, nhân nhả tiêu sái ở ngấm rừng cây trên đường.

“Là nha, đại hội báo cáo cái không ngừng.” Hà Xảo Tình gạt đầu đồng ý, vừa ăn bạch tuộc nướng.

thời kì nôn nghén của cô đã hoàn toàn chấm dứt, tổng cộng hai tháng, hiện tại cô ăn cái gì cũng không cảm thấy buồn nôn muốn ói ra, thật tốt. Bất quá người cao hứng nhất hẳn là phải kể tới lão công bên cạnh cô, mà không phải bản nhân cô.

“Đúng rồi, mục đích em tới nơi này hôm nay, không phải cùng người ta có ước hẹn sao? Các em ước hẹn ở đâu, đã đến giờ chưa?” Niep Huân đột nhiên nghĩ đến nhắc nhở cô.

“Thời gian thật là nhanh đến, bất quá em không nghĩ đúng giờ đến.” Hà Xảo Tình nhìn một chút đồng hồ nói.

“Vì sao?” Anh khó hiểu hỏi.

“Bởi vì họ ba người nhất định tới muộn.” Cô phiết môi nói.

“Em làm sao mà biết?” Biết trước nha.

“Giác quan thứ sáu.”

Niep Huân gờ gờ lên mày, nhin không được nở nụ cười.

“Giác quan thứ sáu?”

“Anh không cần cười, em rất hiểu họ.”

“Nhưng là các em cũng là đối thủ một mất một còn?”

“Anh chưa từng nghe qua một câu, biết người biết ta, bách chiến bách thắng sao?”

“Cho nên em mỗi lần đều là thắng họ?”

“Không có.” Hà Xảo Tình nhin không được cần môi dưới cánh hoa.

“Vì sao? Em không phải nói biết người biết ta, bách chiến bách thắng sao?”

“Bởi vì họ cũng giống nhau rất hiểu em.” Cô có điểm không cam lòng nói

Niếp Huân sững sốt một chút, nháy mắt khoái trá cười to ra tiếng.

“Nói thật, anh có điểm khẩn cấp mong muốn gặp ba người đối thủ một mất một còn của em.” Anh nói trong tiếng cười liên tục.

“Có ý tứ gì?” Cô hoài nghi nhìn anh một cái.

“Tưởng tượng đồng dạng xinh đẹp, vĩ đại, thế lực ngang nhau bốn đại mỹ nữ đứng chung một chỗ, chỉ cần là nam nhân đều muốn nhìn.”

“Xem có thể, nhưng là anh không thể đối với bọn họ sinh ra hảo cảm nha.” Hà Xảo Tình nhíu nhíu mày, hướng anh cảnh cáo.

Niếp Huân bỗng nhiên dừng lại cước bộ, xoay người đem cô tiến trong lòng, buồn cười hỏi cô,

“Làm sao vậy, em là đang ghen sao, lão bà?”

“Dám chua ăn không ngon, em biết anh yêu em.” Cô liếc mắt nói.

Anh mỉm cười.

“Anh đây vì sao không thể đối với các cô ấy sinh ra hảo cảm?”

“Bởi vì em cùng bọn họ là sinh tử đối đầu!”

Niếp Huân bật cười lắc đầu, tổng cảm thấy loại đối đầu của bọn họ có điểm không có đạo lý, nhưng là lão bà lớn nhất, lão bà vạn tuế, lão bà nói trong lời đều đúng, anh chỉ cần gạt đầu đáp ứng là được.

“Anh đã biết.” Anh gật đầu đáp ứng, nhìn lão bà vừa lòng tươi cười rạng rỡ, làm cho anh nhin không được cúi đầu hôn môi cô một chút.

Đột nhiên ở nơi công cộng bị hôn, Hà Xảo Tình nhin không được mặt cười phiem hồng.

“Lão công, nơi này là trường học.....”

“Trường học có cấm người ta hôn môi sao?” Miệng anh khẽ nhếch nhíu mày nói.

Hà Xảo Tình hờn dỗi trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái.

Niếp Huân mỉm cười, ôn nhu đem tay lão bà nắm lấy, là cho cô tiếp tục nhàn nhã tản bộ .

“Lão công.”

“Àn?”

“Tiểu muội ngày hôm qua gọi điện thoại đến nói, Hà Hoài Phú bị tù năm năm.”

“Luyến tiếc sao?” Niếp Huân trầm mặc một chút mới hỏi.

“Như vậy là kết quả của hấn làm vậy, giết người phóng hỏa tốt.”

Cô lắc đầu bất đắc dĩ nói,

“Đáng thương là người lớn trong nhà. Gia gia tuổi đã lớn.”

“Phán năm năm cũng không nhất định phải ở hết thời gian năm năm, nếu hấn ở trong tù biểu hiện tốt, tùy thời đều có thể tạm tha ra tù.”

“Lão công, anh nói là thật hả?”

“Đương nhiên! Nhưng là vấn đề ở thái độ của hần, nếu hần thủy chung khăng khăng một mực, tựa như em vừa rồi theo như lời, nhốt trong tù làm hần ngẫm lại những việc trước kia, không phải sao?” Niếp Huân cúi đầu nhìn nàng nói.

Hà Xảo Tình sùng bái nhìn anh một chút, lập tức dùng sức gật đầu. Lão công của cô thật sự rất thông minh nha!

Nghĩ đến thông minh lại nghĩ đến ước hẹn nửa năm trước. Ba đối thủ một mất một còn gặp qua lão công cô, biết anh chính là Niếp Huân lừng lẫy đại danh, nhất định đối với tâm phục khẩu phục, cam bái hạ phong đi?

Hơn nữa Niếp Huân đối cô ôn nhu săn sóc, cẩn thận thái độ, cùng với cô đã có thai. Oa ha ha..... Khiến cho bọn họ hâm mộ ghen tị chết mới thôi! Ha ha.....

“Lão công, chúng ta đi thôi.” cô đột nhiên trở nên có điểm khẩn cấp.

“Đi chỗ nào?”

“Đương nhiên là địa điểm ước hẹn.”

“Ân Nghệ? Cậu là Ân Nghệ sao?”

“Niếp Huân? Đã lâu không thấy!”

“Ân Nghệ? Anh là con bác Tiểu Mĩ sao?”

“Cậu là?”

“Em là Tề Sóc, ba em là Tề Tường Thái.”

“Tiểu cữu? Cậu là con của tiểu cữu? Đi du học ở Anh quốc?”

“Đúng. Biểu ca. Đã lâu không thấy, xin chào.”

“Lại gặp mặt, Niếp tiên sinh.”

“Khuất phó tổng tài. Gần đây anh thế nào?”

“Nhờ phúc của anh cũng không tệ lắm. Lần trước đề nghị của anh muốn hay không lại một lần nữa hợp tác một chút? Tôi là thực hý vọng có thể cùng anh cộng sự.”

Bốn nữ nhân vừa thấy mặt, còn không kịp mở miệng nói, không nghĩ tới nam nhân bên người lại dẫn đầu toàn bộ khai hỏa. Bọn họ một đám lộ ra kinh hãi, kinh ngạc, hân hoan, tha hương hội ngộ biểu tình bạn cố tri gặp lại, lập tức cùng đối phương bắt tay, lập tức lại cùng đối phương ôm, trò chuyện với nhau thật vui đến cơ hồ muốn đã quên bên cạnh lão bà tồn tại.

Bốn nữ nhân khó có thể tin, trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ, nhất thời gian toàn mắt choáng váng.

Bọn họ..... Quen nhau?

“Lão công.” Lão bà không chịu cô đơn lôi kéo lão công ống tay áo.

Lão công cúi đầu đến ôn nhu ngó nhìn ái thê.

“Các anh nhận quen nhau?” vợ hỏi.

“Ân Nghệ là quốc trung đồng học của anh.” Niếp Huân nói.

“Tề Sóc là con của chú anh.” Ân Nghệ nói.

“Ân Nghệ là biểu ca của anh, con của bác hai. Bất quá bởi vì ba anh từ nhỏ đã bị ông nội của anh gửi cho em trai ông làm con nuôi, cho nên bọn anh rất ít có cơ hội chạm mặt.” Tề Sóc nói.

“Niếp tiên sinh là nhân tài tích cực của Kyle, cho nên chúng ta gặp qua vài lần mặt.” Khuất Cảnh nói.

Việc muốn làm nửa ngày, bọn họ thế nhưng thật sự đều quen biết!

Thật tốt quá, hiện tại làm sao bây giờ?

Ồ lão công cùng lão công bằng hữu trước mặt nói đông nói tây khoe ra , lão công tôi rất tiền, lão công tôi thực tuổi trẻ, lão công tôi thực anh tuấn, lão công tôi thực thông minh sao? Như vậy chuyện mất mặt, các cô làm sao có thể làm được!

Thật tốt quá, hiện tại làm sao bây giờ? Lão công đã mang đến, nhưng không thể khoe ra. Trừ bỏ lão công ở ngoài, còn có thể khoe ra cái gì đâu?

Đúng rồi, đùa nhỏ!

Ánh mắt chậm rãi dời xuống, chỉ thấy mọi người đều bụng to ra vài phần, chỉ trừ bỏ Ngôn Hải Lam ngoại lệ, nhưng là trong tay cô như thế nào nắm tay tiểu cô nương giống búp bê xinh đẹp?

Đó là – con gái của cô ấy sao?

Ồ..... Hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Hiện tại rốt cuộc là như thế nào?

Các cô hôm nay tập hợp đến nơi này, rốt cuộc là vì cái gì nha?

Ồ..... Hảo muốn khóc, lại khóc không ra nước mắt.

“Lão bà, không giới thiệu một chút bằng hữu của em?”

Bằng hữu? Không nên là bằng hữu nha, là địch nhân, địch nhân!

Mặc dù có thân ái lão công, có soái ca ở đây, tuy rằng này soái ca tất cả đều đã là lão công người khác, nhưng là hay là muốn bảo trì mỹ nữ ứng có mê người phong phạm cùng khí chất.

“ Ta là Hà Xảo Tình.”

“Ta là Ngôn Hải Lam.”

“Ta là Quan Chi Yên.”

“Ta là Thi Ánh Diệp, thật cao hứng quen biết.”

Bốn nữ nhân xinh đẹp tươi cười, dáng vẻ tao nhã đều tự giới thiệu, một chút muốn vì đối phương giới thiệu ý tứ đều không có.

Các nam nhân đối xem liếc mắt một cái, nhin không được lộ ra biểu tình muốn cười lại không dám cười.

Bọn họ lão bà đại nhân đại khái nằm mơ đều muốn không đến bọn họ này mấy nam nhân hội khéo như vậy vừa vận nhận thức, thậm chí còn trong đó hai người là có quan hệ huyết thống anh em bà con?

Đối thủ một mất một còn phải không?

Cái này thật đúng là thú vị nha.

“Lão bà, em mất hứng nha?” Về nhà trên đường, Niếp Huân nhìn thoáng qua rầu rĩ không vui lão bà, tay cầm tay cô nhẹ giọng hỏi.

Hà Xảo Tình thở dài, không nói gì mà chống đỡ.

Hôm nay kết quả thật sự thực làm cho cô không biết nói gì mà chống đỡ, cô vốn đang nghĩ đến mình trăm phần trăm thắng rồi, ai biết kết quả lại thành hòa, tâm không cam lòng tình không muốn hòa, mà đều do của bọn họ làm lão công!

“Anh rõ ràng biết bọn họ đều là đối thủ một mất một còn của em, anh có tất yếu phải cùng lão công bọn họ trò chuyện với nhau thật vui?” Cô bất mãn nhìn anh một cái, thấp giọng oán giận.

“Anh cùng Ân Nghị học quốc trung đã quen biết. Về phần trò chuyện với nhau thật vui, bọn anh trước kia giao tình rất tốt, lâu như vậy không gặp mặt đương nhiên là có rất nhiều chuyện có thể tán gẫu.”

“Còn lão công Quan Chi Yên?”

“Ai?”

“Chính là người trẻ tuổi nhất! Anh ta thể nhưng so với chúng ta đều còn muốn nhỏ, nghĩ đến cũng rất làm giận!”

Niếp Huân nhin không được cười nhẹ lay động phía dưới.

“Tề Sóc là biểu đệ của Ân Nghệ, em không thể bảo anh chỉ cùng Ân Nghệ nói chuyện phiếm không để ý tới anh ta đi?”

“Còn lão công của Ngôn Hải Lam lại nói như thế nào đây?”

“Lúc trước anh cùng Khuất Cảnh gặp mặt qua vài lần, anh thực muốn kết giao bạn bè cùng anh ta.” Một chút, anh nhìn về phía cô,

“Em không hy vọng anh kết giao cùng người này làm bằng hữu?”

“Em.....” Hà Xảo Tình bỗng nhiên than nhẹ một hơi, đột nhiên cảm thấy hảo phiền. Sự tình rốt cuộc là làm sao có thể biến thành hiện tại này cục diện nha? Thật sự là muốn điên rồi!

“Em không cần phiền não như vậy, thuận theo tự nhiên không tốt sao?” Anh nhẹ nắm tay cô, trấn an nói.

“Anh nói thì dễ dàng.” Cô vô lực liếc trắng mắt.

“Em vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên, các em bốn người rốt cuộc vì sao lại trở thành đối thủ một mất một còn?” Anh tò mò hỏi.

Hà Xảo Tình phiết phiết môi, đột nhiên trầm mặc không nói.

“Lão bà?”

“Em nói ra anh không được cười nha.” Cô lại trầm mặc một chút mới do dự mở miệng.

Niếp Huân khinh chơn hạ mày, cảm thấy cô nói những lời này làm cho người ta tưởng tượng vô hạn.

“Hảo.”

Anh trước đáp ứng.

“Ân, chính là..... Ân, cái kia..... Chính là.....” cô muốn nói lại thôi, cổ kéo, một lúc lâu vẫn là cái gì đều không có nói.

“Lão bà?”

“Anh không cần thúc giục, em đang chuẩn bị nói thôi.” Cô nói xong đột nhiên hít một hơi thật sâu, lại thở ra một hơi rất lớn, sau đó đột nhiên sửa lấy khẩu khí làm tinh thần hăng hái thêm nói:

“Thời điểm năm nhất, trong trường học của bọn em có một trợ giáo rất tuần tú, bốn chúng em đồng thời thích anh ta, lại cùng viết thư tình cho anh ta, anh ta hồi âm cho chúng em, lại đem chúng em hẹn ở cùng cái địa điểm gặp mặt. Chúng em đều quá mức cao hứng, cho nên tất cả đều trước thời gian tới ước định địa điểm, sau một lời không hợp bốn người liền đại đánh một trận, thù chính là như vậy kết hạ.”

“Thế tên trợ giáo tuần tú kia đâu, anh ta không có tới sao?” Tưởng tượng hình ảnh bốn đại mỹ nữ ra tay đánh nhau, Niếp Huân phải thực dùng sức mới có thể đè nén xuống ở trong cổ họng rục rịch tiếng cười.

“Có.”

“Sau đó ?”

“Sau đó cái gì?”

“Anh ta không có ngăn cản các người đánh nhau?”

“Anh ta bị dọa ngây người.” Hà Xảo Tình phiết môi nói.

Niếp Huân rốt cuộc nhin không được bỗng nhiên cười to ra tiếng.

“Lão công, anh đáp ứng em là không cười.”

“Thực xin lỗi, nhưng thật sự buồn cười.” Anh cười nói.

“Sau đó trợ giáo rất tuần tú rất cuộc tuyển ai bên trong các em?” Anh cười trong chốc lát, nhin không được hỏi.

“Anh ta ai cũng không tuyển, anh ta nói anh ta đã có bạn gái.”

Niep Huân ngẩn ngơ, nháy mắt ngẩng đầu lên đến vừa cười lớn hơn nữa.

“Chán ghét, sớm biết rằng sẽ như thế này thì em sẽ không nói cho anh.” Hà Xảo Tình vẽ mặt buồn bực nhìn thoáng qua cười thoải mái lão công, tâm tình càng kém.

Cảm giác được lão bà tâm tình tựa hồ rất thấp, Niep Huân chậm rãi thu hồi tiếng cười, sau đó đem tay cô lấy đến bên môi hôn môi hảo hấp dẫn của cô lực chú ý.

“Lão bà.” Anh ôn nhu kêu.

Cô hữu khí vô lực nhìn về phía hắn.

“Anh cảm thấy em so với ba người kia xinh đẹp hơn.” Anh nghiêm trang nói.

Không nghĩ tới lão công hội đột nhiên nói như vậy, Hà Xảo Tình ngốc sững sốt một chút, khóe miệng nhin không được giơ lên một tiếng cười khê.

“Anh làm chi đột nhiên nói như vậy?” Miệng cô bắt giác cười hỏi.

“Không có nha, cũng chỉ là như thế này cảm thấy mà thôi.” Anh nhún vai nói.

Khóe miệng của nàng lại càng mở thêm một chút, buồn bực lúc trước cảm giác đột nhiên gian trở thành hư không, thủ nhi đại chi là mỗi ngày đều có thể cảm giác được hạnh phúc.

“Lão công, anh biết không?” cô nhìn anh đột nhiên mở miệng nói.

“Biết cái gì?” anh nhìn cô một cái, cảm giác tâm tình của cô đã biến tốt lắm.

“Anh thực thông minh, nhưng anh không biết an ủi người nha.” cô tựa tiểu phi tiểu chế nhạo anh.

Không nghĩ tới nàng lại nói như vậy, Niep Huân sợ run một chút, trên mặt mơ hồ hiện ra một chút hư hư thực thực xấu hổ vẽ mặt.

“Nhưng là,” cô tiếp theo mở miệng nói, cầm tay hắn, cùng anh mười ngón giao nắm, sau đó thâm tình chân thành ngóng nhìn anh, nhẹ nhàng mà ôn nhu đối hắn nói:

“Em yêu anh.”

Hạnh phúc mỉm cười ở trên mặt nở rộ, dào dạt toàn bộ trong xe. Ngày mai cũng muốn cùng hôm nay hạnh phúc giống nhau nha.

12. Chương 08 Part 2

Xe nhanh chóng chạy ra khỏi bãi đỗ xe, dọc theo đường đi anh đều xụ mặt trầm mặc không nói, mà cô thì lại khóc đến nỗi không nói nên lời. bên trong xe bầu không khí trở nên kỳ quái, sau đó một thời gian chạy đến bãi đỗ xe của bệnh viện.

Lúc xe dừng lại Hà Xảo Tình, vẫn không ngăn được tiếng khóc thút thít, căn bản không có tâm trí đâu chú ý đến xem xe dừng lại chỗ nào chứ, cho đến khi anh xuống xe mang theo cô đi vào cửa bệnh viện, cô mới có thể dừng lại cước bộ để nhìn cho rõ ràng, cũng ngừng khóc thút thít luôn.

Khoa phụ sản bệnh viện? vì sao anh muốn dẫn cô đến nơi này? Cô—đột nhiên cô bừng tỉnh đại ngộ, huyết sắc trên mặt nhanh chóng mất đi, để lại một phen khiếp sợ sau tới nhợt.

Từ lúc ở chung với anh, kinh nguyệt của cô đã tới sao? Có hay là không có?

“Niếp...Huân?” cô ngẩng đầu lên kinh hoàng nhìn anh.

“Em không phát hiện ra sao?” anh nhìn cô không chuyển mắt hỏi.

Cô nói không nên lời, chỉ có thể cúi đầu nhìn chính mình không biết khi nào hai tay đã nhẹ nhàng đặt lên bụng bằng phẳng. trong cơ thể của cô thật sự có một sinh mệnh nhỏ bé sao?

“Như thế này kiểm tra sẽ xác định.” Như là nghe thấy nghi vấn trong lòng cô, anh bình tĩnh trả lời.

Cô mang thai, hai tháng, dựa theo ngày để tính, đại khái là ngày đầu tiên bọn họ phát sinh quan hệ liên thụ thai.

Hà Xảo Tình đầu một mảnh hỗn loạn, tâm trí hoàn toàn rối loạn, không biết làm sao. Đột ngột ngoài ý muốn, làm cho cô còn không biết nên kinh hỉ hay kinh hách, chỉ có thể gọi là bất ngờ ngoài ý muốn, nhất thời làm đảo lộn hết những quyết định cùng kế hoạch của cô.

Em bé? Cô chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ mang thai, ít nhất gả cho anh, lúc trước nghĩ cùng anh kết hôn cũng không nghĩ đến, quyết định rời khỏi anh càng không có.

Nhưng cô lại đang mang thai, hoài tâm niệm của anh, hy vọng chờ mong một đứa con. Hai người bọn họ cùng đứa nhỏ, lớn hai tháng. Tất cả, đều là giấc mơ sao?

“Hiện tại em còn muốn chia tay sao?”

Nháy mắt thanh âm lạnh lẽo làm cho cô xác định đây không phải là một giấc mộng, là cô mang thai thật, mang thai đứa con của anh.

Ông trời ơi, rốt cuộc người là rất nhân, vẫn là rất nhảm chán, cho nên mới cho tôi loại vui đùa này? Tôi đã chấp nhận số phận, vứt bỏ đi, lúc này người lại cho tôi một niềm hy vọng mới, rốt cuộc người muốn tôi phải làm sao bây giờ đây?

“Chuyện tới nước này, em còn muốn chia tay sao?” anh lại hỏi.

Không, cô tuyệt đối không nghĩ đến. trên thực tế cho tới bây giờ cô cũng không muốn chia tay với anh, chỉ là do bất đắc dĩ, bị bức bách không thể không cúi đầu cam chịu số phận, mới có thể đau đớn hướng vận mệnh thỏa hiệp như vậy. đau đớn của cô, chỉ có thể tự mình biết, cô tuyệt đối không muốn mình gây cho anh thống khổ, nhưng hiện tại...

“Được, nếu em thực sự muốn chia tay như vậy, vậy chia đi. Nhưng đứa trẻ này anh muốn nuôi, em phải đợi sinh hạ con xong mới có thể rời đi.”

Cái gì? Hà Xảo Tình khiếp sợ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh vừa nói cái gì đó?

“Anh...anh nói cái gì?”

“Em phải đợi sinh hạ được đứa nhỏ sau mới có thể rời đi, đến lúc đó anh sẽ không cản em.”

Thời gian tựa hồ dừng lại một khắc, bốn phía trở nên một mảnh trầm tĩnh, thanh âm gì cũng không có.

Anh muốn đứa con này, em phải đợi sinh hạ xong mới có thể rời đi, đến lúc đó anh sẽ không ngăn cản em...sẽ không ngăn cản em....

Tuyên bố câu trả lời, cô còn tưởng anh làm sao không hận cô, không oán cô, nguyên lai anh nguyện ý tha thứ cho cô, muốn đáp ứng nguyện vọng của cô không cho phép cô rời đi, tất cả đều là vì đứa nhỏ trong bụng cô.

Nước mắt không báo trước nháy mắt tràn ngập trong hốc mắt cô, rơi xuống dưới. Cô cảm thấy khổ sở, sắp thể thời nổi...

Cô vừa khóc, tâm Niếp Huân liền nhanh thu lại.

Nhìn cô nước mắt không ngừng rơi xuống khỏi hốc mắt, anh cảm thấy bản thân mình sắp bị cô bức đến điên rồi.

“Rốt cuộc anh nên làm gì với em bây giờ?” anh đem cô kéo vào trong lòng hỏi.

“Không đồng ý chia tay em cũng khóc, đồng ý chia tay em cũng khóc, rốt cuộc em muốn anh làm như thế nào em mới có thể không khóc?”

“Em không muốn chia tay.” Cô không thể tắt cả những gì chất chứa trong lòng đem ra nói ngoài miệng.

Niếp Huân đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc ngăn không được. Hà Xảo Tình kích động nắm chặt lấy quần áo anh, ở trong lòng anh không khóc chế được khóc lên:

“Em không muốn chia tay, không cần anh chỉ cần đứa nhỏ, không cần em. Em không muốn anh hận em, không muốn anh oán em, không cần anh vì đứa nhỏ mới tha thứ cho em. Em không cần, không cần. anh không thể đối xử với em như vậy, em yêu anh, em rất yêu anh, anh có biết hay không? Niếp...”

Thanh âm của cô đột nhiên biến mất, cả người bỗng nhiên như con rối bị cắt đứt dây mất trọng lượng ngã xuống.

“Xảo Tình?!” anh quá sợ hãi nhanh chóng đỡ lấy cô, cả khuôn mặt bị dọa cho đến trắng nhợt.

“Xảo Tình?! Em làm sao vậy, em đừng làm anh sợ.” tâm hoảng ý loạn anh khẽ hôn khuôn mặt cô sốt ruột hỏi, cô cũng không nhúc nhích trả lời đáp lại.

Không để lãng phí một giây đồng hồ, anh lập tức đưa ôm ngang người cô, cấp tốc lao ra khỏi bãi đỗ xe, lần thứ hai trở nơi mà bọn họ vừa rời đi cách đây mười lăm phút-khoa phụ sản.

“Mệt nhọc quá độ, dinh dưỡng không đầy đủ cùng cảm xúc bị kích động, đối với phụ nữ có thai không phải là chuyện tốt, cần phải chú ý.”

Lời nói của bác sỹ làm cho Niếp Huân nghĩ muốn đem mình đánh chết. anh làm sao có thể ngay cả kiến thức cơ bản này cũng không biết chứ? Vậy mà lúc này còn cố tình dùng lời nói kích động cô, bức cô thừa nhận yêu anh thật lòng. Anh thật sự là đồ ngu ngốc chết tiệt!

Nhìn khuôn mặt cô trắng bệch không một chút máu nằm trên giường, cánh tay còn cầm ống truyền nước biển, vẻ mặt anh tràn ngập hối hận ảo não cùng đau lòng không thôi.

Nếu cô hoàn toàn không biết chuyện bản thân mình mang thai, thì làm sao có thể sẽ vì nôn nghén mà gây yếu chứ? Anh thật sự là một kẻ ngu ngốc mà, đại ngu ngốc chết tiệt! mà cô còn là tiểu ngu ngốc, thế nhưng anh đối với cô lại là yêu thương trân quý vô cùng, nghĩ đến chuyện cô có rời khỏi anh, thật sự là một tiểu ngu ngốc mà.

Nhưng anh yêu tiểu ngu ngốc này.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-cong-that-thong-minh>